

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Nr. 1. 6. januar 1916.

Pris 10 øre.

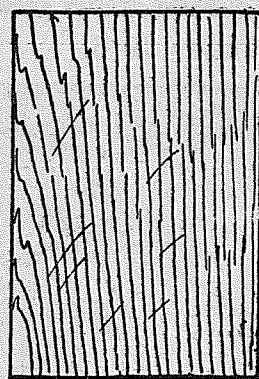
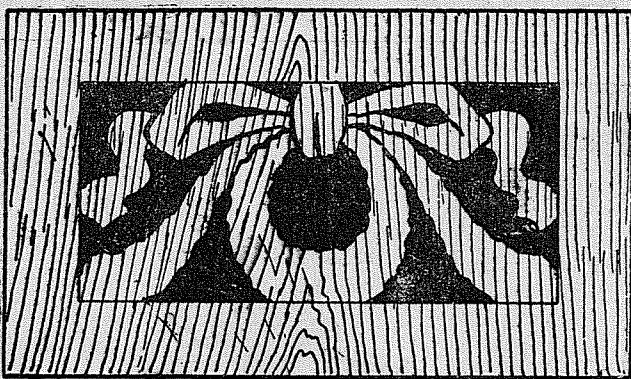
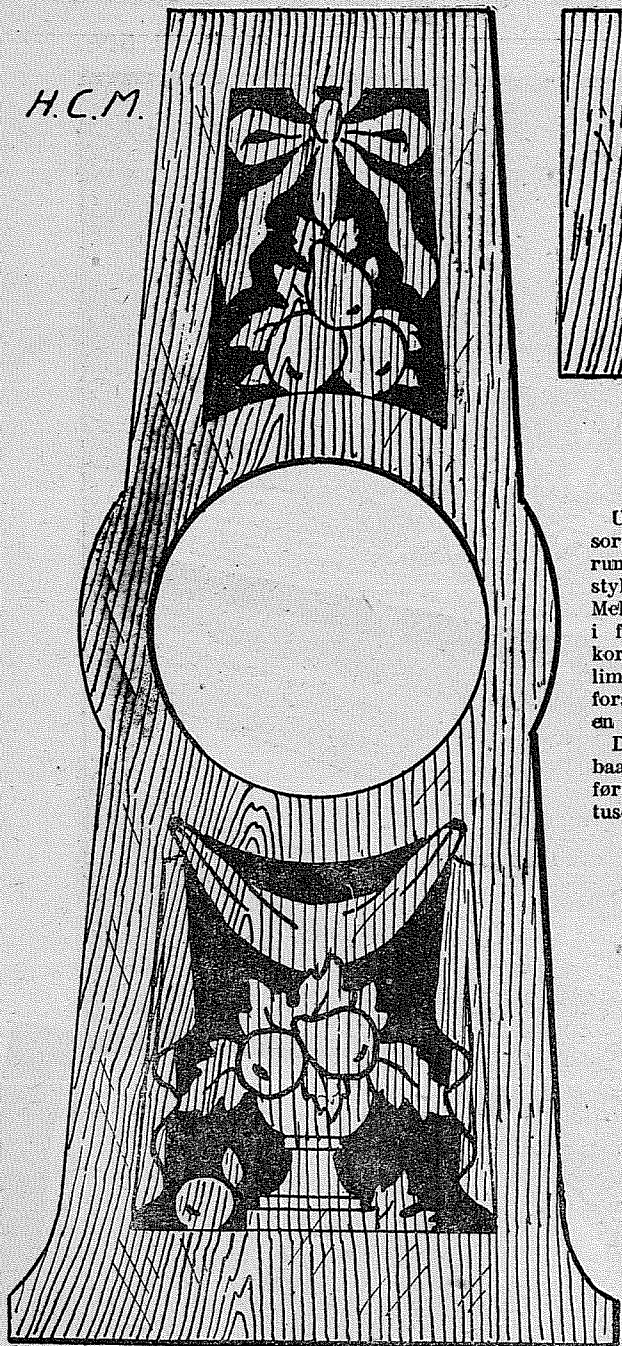

At lære at spille piano paa 40 sekunder.

Lidt moderne hekseri.

Hvis et menneske, som ikke aner, hvad en note er, der ikke nogen gang har forsøkt at klimpre den enkleste melodi paa et piano, som ikke engang i hele sit liv har slaat an en tangent, pludselig blev opfordret til at sætte sig til pianoet og spille en eller anden av de vakre, gamle, stille melodier, vilde han sikkert meget forbløffet avvise det som en ren umulighed. Og naar „Allers Familie-Journal“ nu tilbyder at lære ham det paa 40 sekunder — saa vil han sikkert ikke tro os. For moderne mennesker tror ikke paa hekseri. Og dog er vort tilbud alvorlig ment. Paa mindre end 1 minut vil vi lære ethvert menneske — likegyldig om det er musikalsk eller ikke — rolig og uten nogen anstrengelse, at spille nogen av de gamle, hyggelige, kjendte melodier, som har fulgt os fra barnsben, og hvis rytme og takt gjennem aarene ubevisst har bundet sig fast i vor bevissthet. Sæt det lille „noteblad“, som findes paa side 23, op bak tangentene, læs igjennem de veiledende linjer, og — umiddelbart derefter, vil De — kanske til størst forundring for Dem selv — høre Deres egne fingre fremtrylle den gamle, stille melodi. Det tilsynelatende hekseri har fundet sted! Og fremtidig vil av og til et av disse noteblade findes paa en eller anden av „Allers Familie-Journal“s sider, og kjendte toner vil lyde selv mot de, som før i pianoets sorte og hvite tangentrad bare saa et terra incognita — en liten bakdør ind til tonernes store, vide verden vil være aapnet for dem.

H.C.M.

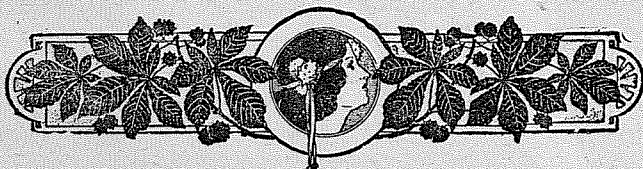
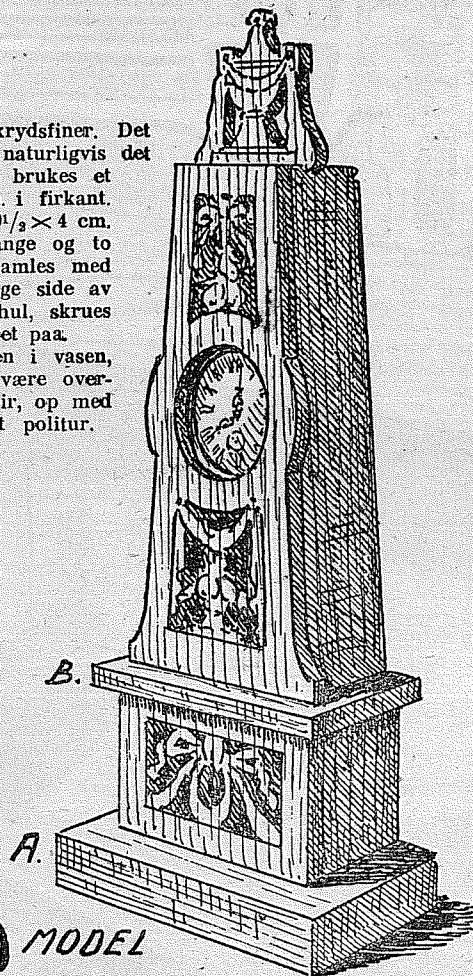
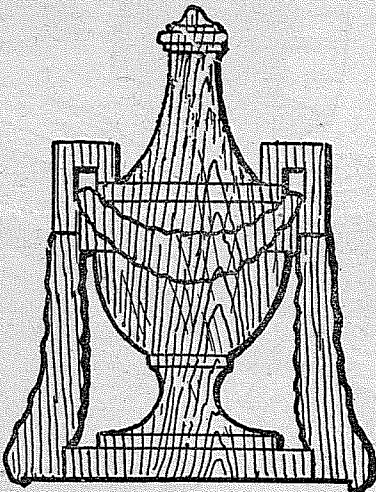

Et urstativ.

(Løvsagarbeide.)

Urstativet er tænkt utført i 3 mm. krydsfiner. Det sorte i forstykkerne skjæres ut, samt naturligvis det runde hul i uret. Som fotstykke, A, brukes et stykke træ, ca. 3 cm. tykt og 11 x 5 cm. i firkant. Mellestykke, B, er ca. 1 cm. tykt og 9 1/3 x 4 cm. i firkant. Der skal selvfølgelig to lange og to korte sidestykker til urkassen. Den samles med lim og smaastifter. Paa den indvendige side av forstykket, litt over det store runde hul, skrues en liten krok ind til at hænge lommeuret paa.

De sorte streker, som angir tegningen i vasen, baandene og frugterne tegnes, efterat være overført paa træet ved hjælp av kalkerpapir, op med tusch, og derefter faar hele urstativet politur.

HUMORISTISK EKKO

„Mor, beholder konduktøren alle pengene, eller gir han nogen av dem til vognstyrreren?” (Life.)

En ung herres fornemmelser paa den første balaften.

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal

10 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILY-JOURNAL.

Nr. 1

6. januar 1916.

40. aarg.

Fru Bergliot Ibsen.

Fot. Borgen.

„Aa, far,“ brast det ut av Sybil, „vil det si, at — at du er eier av det gods mr. Anderton snakket om?“

„Av Pennithorne?“ utbrøt Peggy, med straalende øine. „Aa, far, hvor deilig! Saa er du allsaa sir Harald Pennithorne, og jeg — hvad heter saa jeg?“

„Margaret Pennithorne,“ svarte hendes far, „og Sybil er Sybil Pennithorne, opkaldt etter sin tante.“

„Det lyder jo altfor godt til at være sandt,“ mumlet Peggy. Ogsaa Sybil saa op paa sin far med straalende øine og røde kinder. Hvis dette var sandt saa var hun jevnbyrdig med sir Geoffrey, og da vilde han kanskje forklare sin opførsel overfor hende — for hendes tro paa ham var urokkelig.

„Naa, barn,“ sa sir Harald og avbrøt deres betraktninger, „nu maa jeg gaa. Det er let at fortælle dere det og drømme om det, men nu skal jeg bevise min sak overfor saksføreren. Kanskje han ikke vil tro mig.“

Peggy rystet indignert paa hodet ved denne tanke, og etterat ha kysset dem begge gik han avsted for at vinde et kongerike.

Mr. Shalton sat den morgen ved sin pult og saa trættete ut end sedvanlig. Etter sir Geoffreys ønske hadde han gjort op alle hans regnskaper og regninger, fordi den unge mand vilde ha ordnet alt og betalt nu, og det viste sig at utgjøre en ikke liten sum. Sir Geoffrey, som ikke var mer økonomisk anlagt end de fleste av hans kjønn, hadde allerede paa de maaneder, som var forløpet siden hans bedstefars død, brukt en hel del av inntægtene fra Pennithorne. Hvis det derfor blev bevist, at den andens fordringer paa arven var berettiget, vilde den unge mand ikke være langt fra ruinens rand. Skjønt mr. Shalton var saksfører var han ogsaa i besiddelse av et hjerte, og Geoffrey hadde alltid været hans yndling.

„En net historie,“ mumlet han, idet han kom til at huske paa møtet med mr. „Smith“. Men la os haabe at det bare er et skjendig komplot. Han saa mig ut til alt mulig.“

I det samme blev det banket paa døren, og som svar paa hans utaalmodige „kom ind,“ kom den mistænksomme unge mand, som først hadde avfeiet mr. Anderton saa barskt, ind paa kontoret. I haanden holdt han en konvolut og ventet utaalmodig mens hans principal aapnet den. Den indeholdt bare en liten lap papir, hvorpaa der var skrevet et navn, som kontoristen ikke stod nær nok til at kunne se.

Dets virkning var frygtelig. Mr. Shaltons ansigt blev ildrødt og han sprang saa voldsomt op fra sin stol, at den veltet.

„Vis ham herind øieblikkelig,“ sa han med rystende stemme.

Den unge kontorist, som var meget nysgjerrig etter at faa vite grunden til denne bestyrtelse, vendte tilbake til det ytre kontor, hvor han hadde efterlatt den fremmede.

„Mr. Shalton ønsker at se Dem, sir,“ sa han.

„Tak,“ lød det rolige svar, og i neste sekund fandt mr. Povell sig skarpt og gjennebrægende betraktet av slegten Pennithornes saksfører og juridiske raadgiver.

De to herrer stirret i nogen sekunder tause paa hverandre; og ved at se ind i denne pludselig opdukkede foregivne arvings bleke, rolige ansigt og alvorlige graa øine følte mr. Shalton for første gang frygt. Hitil hadde han alltid banlyst tanken paa nogen virkelig fare, men nu grep han sig i at ønske, at han personlig hadde kjendt sir Rogers liv, før han forlot sit fædre hjem.

Povell var den første som talte.

„De har vist avertet efter mig,“ sa han med et buk.

Saksføreren for op av sine øieblikkelige betraktninger.

„Vil De ikke ta plads, sir,“ sa han og pekte paa den stol, hvorpaa Anderton den foregaaende aften hadde sittet.

Povell satte sig ned og mr. Shalton hostet et par ganger og trak sine øienbryn op. „Vi averterte for seks maaneder siden,“ begynte han, „etter mulige opplysninger om sir Harald Pennithorne, som forsvandt —“

„For tredive aar siden,“ avbrøt Povell ham fast. „Javel, her er jeg, mr. Shalton, for at gjøre fordring paa arven. De vil selvfølgelig forde beviser — og de er jeg i besiddelse av.“ Han stak haanden ned i brystlommen og tok frem en liten bunke papirer. „Se her,“ vedblev han, „er min daabsattest, mine skolebeviser, min vielsesattest —“

„Er De gift?“ spurte saksføreren næsten uvilkaarlig, idet han saa paa disse ubestridelige beviser paa deres eiers identitet.

„Ja, men min hustru er død for mange, mange aar siden,“ sa Povell. „Jeg hadde egentlig slet ikke tænkt at gjøre fordring paa min arv — jeg hadde svoret aldrig mer at sette min fot i hjemmet eller eie en øre av de penger —“

„Hvorfor er De saa allikevel kommet?“ spurte mr. Shalton. „Ja, De maa undskylde — men ser De, jeg maa ha mange, rikelige beviser. Endog disse her kan være — falske.“

Han smilte, for det var næsten umulig at se ind i den fremmedes sorgmodige øine og beskyldte ham for at være tyv.

„Det er ganske sandt,“ indrømmet Povell, „jeg burde ha vendt tilbake mens den gamle mand levde, men stolthet er en jernhaard mester, og jeg kan forsikre Dem, at sir Roger ikke var nogen kjærlig far. Jeg har holdt min ed indtil nu og vilde ha holdt den til det sidste — hvis ikke forholdene hadde tvunget mig til dette skritt. Jeg er for gammel til at arbeide“ — hans tone var bitter. — „Indtil idag hadde jeg engagement hos Henry Valter ved Thesbian-teatret, og jeg hadde ti pund om uken. Men igaar avskediget han mig — han sa jeg dudde ikke som skuespiller — De kan gaa til ham og tale med ham, hvis De vil — og jeg — jeg har mine barns fremtid at sørge for. Og nu har vi intet at leve av.“

„Hvor mange barn har De?“ spurte Shalton mer for at vinde tid end av nysgjerrighet.

„To døtre,“ svarte Povell. „Peggy, som er krøbling, og Sybil —“ Det gav et sæt i mr. Shalton, men han saa næsten ærgerlig ut, fordi han hadde latt sig overrumple av lyden av dette navn.

„Opkaldt etter sin tante, Sybil Pennithorne,“ vedblev Povell rolig. „Hun er min ældste datter. Jeg vil paata mig at skaffe Dem saa mange beviser De ønsker. Jeg skulde næsten ønske Deres far var her — han vilde huske mig — om saa bare for denne pipe — det var ham som gav mig den første pipe.“

Op av sin lomme tok han den gamle merskumspipe med den slitte sølvplate, hvorpaa man endnu tydelig saa bokstaverne „H. P.“

Synet av denne pipe bidrog kanskje mer end noget andet til at forjage alle tvil i mr. Shaltons sind, for han visste meget godt, at den gamle herre hadde hat samlermani med hensyn til alle merskumssaker, og ved sjeldne leiligheter hadde han foræret en av disse saker til særlig gode venner. Han reiste sig og sa i en næsten høitidelig tone:

„Jeg tror, sir, at Deres beviser vil være tilstrækkelige. Selvfølgelig maa jeg meget nøie undersøke og prøve dem alle; men — hvad mig selv angaar — saa tror jeg Dem — og lykønsker Dem, sir Harald, til Deres arv.“

Skuespilleren reiste sig ogsaa, og den haand han rakte mr. Shalton, skalv sterkt.

„Tak, mr. Shalton,“ sa han. „Jeg vil oppgi Dem min adresse og det navn, under hvilket jeg har levet siden jeg forlot mit hjem. Det er Henry Povell.“

„Hvad — hvad for noget?“ utbrøt Shalton forskrækket. „Vel ikke ved Signet teatret —“

„Jo,“ svarte sir Harald, skjont der la sig en svak rødme over hans ansigt ved mindet om dette teater, „jeg var netop blit færdig med mit engagement der — og det blir vel min sidste rolle.“

„Hm — for et merkelig sammentræf!“ sa Shalton. „Da er De jo allerede kommet i forbindelse med Deres nevø — den nuværende eier av godset — sir Geoffrey Hamilton.“

Sir Haralds ansigt fik et næsten strengt uttrykk.

„Ja,“ sa han, „og hvis jeg hadde ant hvem han var og hvilke motiver han hadde, saa hadde han faat en ganske anden mottagelse. Som det er nu — vil jeg helst slippe at tale om det. Her er min adresse.“ Han skrev hurtig noget ned paa et stykke papir og rakte det til den fortunlede saksfører. „La mig faa vite hvad De agter at foreta Dem, men jeg sier Dem paa forhaand, at hvis sir Geoffrey gjør forsøk paa at omstyrte mine fordringer, saa vil jeg kjæmpe for min sak til det sidste. Farvel, sir.“ Med et dypt buk forlot sir Harald kontoret og efterlot Shalton endnu mer forvirret end før.

„Der er ingen tvil,“ mumlet han litt etter og slog sig paa panden, „det var sir Harald selv. Stakkars sir Geoffrey — det blir et haardt slag for ham — for ikke at tale om lady Maud.“

En halv time senere var et telegram paa vei til sir Geoffrey Hamilton: „Kom tilbake til London. Vigtige nyheter. Shalton.“

XX.

Geoffrey spilte ikke tiden med at spekulere paa, av hvilken art Shaltons bebudede nyheter var, men da han nu hadde overbevist sig om, at alt var i god orden paa godset, gav han Simmons ordre til at pakke ind, saa de kunde være færdige til at vende tilbake til London næste morgen. Simmons, som var londonner med liv og sjæl, blev meget glad over denne ordre, for den triste ensomhet paa The Grange og Pennithorne Towers var som straf for ham.

Vognen stod for døren, reisetøiet var anbragt ovenpaa den, alt var rede til avreisen, da vendte Geoffrey, grepet av en pludselig indskydelse, sig om og gik endnu en gang oppover trappen for at gaa ind i malerigalleriet. Her stod han nogen minutter og stirret paa sin døde mors billede, som var klart belyst av vintersolens straal. Likheden med Sybil Povell var aldeles umiskjendelig og paafaldende, og da han jo ikke var istand til at ane grunden til det, følte han sig rent forvirret. Under den svære gulddramme var der hængt op en kopi av billedet, en miniatyr, malet paa elfenben, og med en næsten brødefuld følelse tok Geoffrey det lille billede ned av dets krok og puttet det i lommen. Saa vendte han sig hurtig om og gik ned til den ventende vogn. Faa timer etter stod han paa mr. Shaltons kontor.

„Naa?“ spurte han, da de to herrer hadde rystet hverandres hænder. „Jeg har faat Deres telegram, Shalton, saa jeg trodde det var bedst at reise tilbake til byen straks.“

„Det var ganske riktig,“ sa saksføreren. Geoffrey kastet sig skjedesløst i en stol og mr. Shalton undersøkte i nogen minutter ivrig nogen av sine papirer.

„Naa,“ sa den unge mand næsten utaalmodig, „hvad er der saa iveien?“

Mr. Shalton rettet sig op og vendte sit alvorlige, bekymrede ansigt om mot sin klient. Han var meget glad i den vakre, elskværdige, unge mand, og ved tanken paa det haarde slag han nu skulde tilføie ham var saksføreren, kanske for første gang i sit liv, usikker paa hvorledes han skulde si det som skulde og maatte sies.

„Ja, sir Geoffrey,“ begyndte han, „det er en litt ubehagelig historie — og der er desværre ingen tvil — hm — har De nogen anelse om hvor stor sum Deres gjæld beløper sig til?“

Geoffrey lo — næsten irritert.

„Min kjære Shalton,“ sa han, De har vel ikke latt mig komme denne lange vei bare for at utspørre mig om min gjæld? Jeg vet ikke hvor meget jeg skylder bort — jeg bad Dem jo om at faa ordnet det altsammen — og der er jo heldigvis penger nok.“

„Ja — vist — der er penger nok,“ svarte Shalton alvorlig, „men hvis de nu ikke er Deres?“

Geoffrey rettet sig op i stolen og stirret med vidtaapne øine paa saksføreren — han trodde at Shalton hadde mistet forstanden. — „Hvad i al verden mener De?“ spurte han skarpt. „De Pennithornske penger er der da — skulde jeg tro?“

„Javist, sir Geoffrey,“ svarte mr. Shalton og spekulerte forgjæves paa, hvorledes han paa den mest skaansomme maate skulde overbringe den unge mand den ubehagelige nyhet — „jo — pengene er der — men — men det gjør mig ondt at maatte si det, men der er al mulig utsigt til at De vil miste dem.“

„Hvorledes?“ lød det skarpe spørsmål.

„Hm — der er omsider — indløpet fordring paa arven — hm — ja — rent ut sagt — sir Harald Pennithorne er kommet selv.“

Geoffrey snappet uvilkaarlig efter pusten. Det var mer end han hadde været forbedt paa.

„Hvad er dette for snak?“ utbrøt han. „Manden er jo død — det maa være en bedrager —“

Den eldre mand saa deltagende paa ham. „Det er et haardt slag, sir Geoffrey,“ sa han, „og jeg vet næsten ikke hvad jeg skal si til Dem. Jeg har alle de fornødne attester, og jeg har telegrafert til forskjellige politistationer. Der kan naturligvis være tvil — vi maa jo avvente sakens gang. De kan ialfald nedlægge protest og føre processen — en anden Tickbornesak —“

„Det vil jeg selvfølgelig ikke gjøre,“ svarte Geoffrey bestemt. „Hvis De er overbevist om, at han er den forsvundne arving, saa er den sak i orden. Men hvorfor har De ikke hørt fra ham før? Jeg formoder, De har faat vite alt.“

„Aa ja,“ svarte Shalton. „Og det værste er, at han — ikke er nogen anden end den mand, De selv har opporet — Henry Povel — skuespilleren fra The Signet —“

„Du gode Gud!“ utbrøt Geoffrey bestyrtet. „Det kan De da ikke mene?“ Ved sig selv tænkte han bittert: „Naa, saa det var altså deres baktanke.“

„Jo, jeg mener det,“ svarte Shalton, „Hans stolthet har holdt ham borte herfra i alle disse aar; men nu er han vistnok ikke lenger istand til at forsørge sin familie — han er blitt avskediget fra Thesbian-teatret.“

Geoffrey utstøtte et utrop av beklagelse. Endog i sin skræk over opdagelsen av den savnede arving følte han deltagelse ved tanken paa den sorg og skuffelse der hadde rammet skuespilleren.

I dette øieblik blev der banket sagte paa

døren og den ungdommelige kontorist kom ind.

„Sir Harald og miss Pennithorne,“ meldte han.

Mr. Shalton for op. „Det er sandt!“ utbrøt han. „Jeg bad ham igaar om at komme.“

„Vis dem ind,“ sa Geoffrey impulsivt, og efterat ha faat et bekræftende nik fra sin principal, forsvandt kontoristen igjen.

„Det er bedst at faa det overstaat altsammen,“ sa Geoffrey næsten undskyldende.

Døren aapnedes igjen for at slippe ind de to gjester. Sybil saa meget ung og pen ut i sin graa spaserdragt, men hun bleknet synlig ved synet av Geoffrey. Hun fattet sig dog og strakte glad sin haand ut mot ham, øiensynlig i den forventning at han vilde komme mot hende paa halvveien. Til hendes store skræk og ydmygelse gik Geoffrey — den mand som nylig hadde svoret at han elsket hende av hele sit hjerte og hadde kysset hende saa lidenskabelig — et skridt tilbake, næsten med et uttryk av avsky. Bestyrtet over denne opførsel av ham og purpurrod av skam lot hun haanden synke og bøide sit hode. Geoffrey bukket derpaa formelt for sir Harald, der betraktet ham med en saa umiskjendelig blanding av vrede og bebreidelse, at de andre saa rent uforstaaende og forvirrede ut.

Der indtraadte nogen øieblikkes pinlig taushet, saa sa Geoffrey i en isnende kold tone: „Jeg har netop hørt den uventede nyhet, sir Harald.“

„Ja,“ sa Pennithornes nye eier i samme kolde tone og med et anstrøk av sarkasme. „Jeg formoder at det var en nyhet for Dem.“

Mr. Shalton saa skarpt op, men Geoffrey tok straks ordet. „Ja, selvfølgelig,“ svarte han, „hvorledes kunde det andet end være en nyhet — og dertil en meget overraskende nyhet? Ser De,“ sa han næsten undskyldende, „alle trodde jo sikkert, at min onkel var død.“

„Og set fra Deres standpunkt er det uten tvil overmaade kjedelig at han ikke er det,“ lød det korte svar.

Shalton begyndte at se sint ut, mens Sybil, som ængstelig hadde set fra den ene til den anden, sa med lav, bedende stemme: „Aa, far, tal da ikke saaledes.“

„Sir, jeg synes, at alt dette bare er overflødige ord,“ sa Geoffrey koldt og uten at ta notis av Sybils ord. „La os heller holde os til forretningerne. Jeg agter ikke at protestere mot Deres fordring — selv om mr. Shalton ikke har følt sig tilfredsstillet av Deres beviser, saa gjør jeg det. Attester kan forfalskes eller stjæles — men det kan ikke ansigter — og dette beviser Deres ret bedre end nogetsomhelst andet. Nu forstaar jeg den vidunderlige likhet.“

De tre stirret forbauset paa ham, da han nu puttet haanden ned i sin indre brystlomme og tok frem det lille elfenbensmaleri, som han hadde tat fra galleriet paa The Grange den samme morgen — uten at ha anelse om den besynderlige bruk der skulde bli gjort av det.

Sybil Povelles ansigt hadde isandhet meget at svare til. Kjærligheten til hende hadde berøvet ham troen paa kvindene, og av kjærlighet til hende hjalp han nu selv med til at berøve sig den formue han hadde nydt i en saa kort tid. Saa rakte han det lille billede til sir Harald, som stirret bevæget paa det.

„Sybil!“ utbrøt han uvilkaarlig. „Ja, Deres søster — min mor,“ sa Geoffrey.

Mr. Shalton kom ogsaa med et svakt utrop, da han fra det malte billede saa bort paa dets levende gjengivelse, der betraktet ham saa spændt og spørrende.

„Det avgjør saken!“ sa han bestemt; for

ved dette bevis forsvandt enhver rest av tvil som endnu var tilbake hos ham. „Denne dame er selvfølgelig miss Pennithorne, og der er ikke mer at si om den ting.“

Sir Harald bukket, og der kom en svak rødme op i hans ansigt.

„Det er bedst De opsætter et dokument, Shalton,“ sa Geoffrey litt utaalmodig, „hvori jeg frasier mig titlen og eiendommene. Selvfølgelig,“ her vendte han sig mot den mand, som efter al lov og ret var hans onkel, „skal jeg erstatte Dem de penger jeg allerede har brukt op.“

„Meget godt, sir Geoffrey,“ lød det kolde svar. „Jeg overlater alt til mr. Shalton, som forhaabentlig vedblivende vil ta sig av alt, hvad der vedrører eiendommen.“

„Faar jeg takke, sir Harald,“ svarte saksføreren litt uvillig; for skjønt han nødigg vilde miste en saadan klient, følte han sig frastøtt av den nye arvinges uvenlige opførsel overfor den mand, hvem han hadde berøvet baade penger og gods. „Jeg haaber De ikke vil finde, at Deres interesser er blitt forsømt.“

„Aa, far!“ utbrøt Sybil, idet hun kastet et sørgmodig blik paa den unge mand, som uventet hadde vist sig at være hendes fætter. „Du kan ikke mene det — si til sir Geoffrey, at du ikke vil ta de pengene — jeg mener de som er brukt. Aa, det er altfor grusomt at tænke sig, at vi har berøvet ham alt, efterat han har været saa snild mot os. Far, saa si da at du vil gjøre noget —“ Hun hadde reist sig og stod nu og saa fra den ene til den anden, et billede paa blyg, rødrende kvindelighet.

Mr. Shalton saa bifaldende paa hende — idet han rent glemte lady Maud, slog en pludselig tanke om en forening mellom hende og Geoffrey ned i ham. Men Geoffrey sa i en haard, kold tone:

„Mange tak, miss Pennithorne —“ Sybil for let sammen ved det uvante navn — „jeg er Dem meget taknemlig for Deres ædelmodighet, men De maa huske paa, at forretning er forretning. Jeg ønsker Dem alt mulig held og lykke. Farvel, Shalton —“ her vendte han sig til saksføreren — „De vet jo hvor De kan finde mig. Jeg skal komme hitop imorgen for at underskrive hvilke dokumenter De ønsker.“

Han trykket Shaltons haand og bukket formelt for sir Harald, men idet han vilde gaa, gik Sybil, der i sin sorg over hans forandrede væsen glemte alt andet, uvilkaarlig et skridt frem.

„Aa, gaa ikke saaledes, Geoff — sir Geoffrey!“ utbrøt hun. „Jeg er sikker paa, at far ikke vil berøve Dem de penger De har brukt — aa, far, hvorfor sier du ikke noget — hvorfor —“

„Her er ikke noget at si, Sybil,“ sa sir Harald koldt. „Det er riktig. Men jeg skal ærlig tilstaa, at jeg vilde ha forsøkt et kompromis, hvis ikke Geoffrey — i bevisstheten om det han bedrog os for — hadde forsøkt at berolige sin samvittighet —“

Dette var mer end den unge mand kunde finde sig i, og han vendte sig om med lynende øine.

„Hvad mener De, sir?“ utbrøt han. „Hvad er det De insinuerer?“

„Jeg insinuerer intet,“ sa sir Harald med iskold foragt. „Jeg sier klart og tydelig, at De maa ha kjendt mine rettigheter. Hvorfor opsøkte De mig ellers saa vedholdende paa The Signet teater? Hvorfor brukte De Deres indflydelse overfor mr. Valter ved Thesbian? Var det bare et rent tilfælde som fik Dem til at gaa paa et tarvelig forstads-teater og vise os Deres velvilje? Nei, sir, De har hat Deres grunde til det, og jeg forstaar bare saa altfor godt disse grunde. Spør Deres egen skyldbetyngede samvittighet om

Deres opmærksomheter mot mig og mine helt skyldtes uskyldige motiver —“

Han tidde og til mr. Shaltons og Sybils skræk og forbauselse traadte Geoffrey næsten forvirret et skridt tilbage. Han kjendte jo bare saa allfor godt sine egne motiver, men han kunde ikke overvinde sig til at røbe sin pludselige kjærlighet til Sybil.

Mr. Shalton rømmede sig.

„Undskyld, sir Harald,“ sa han, „Deres ord er en absolut fornærmelse mot Deres nevø. Jeg kjender altfor godt hans ædle filantropiske motiver —“

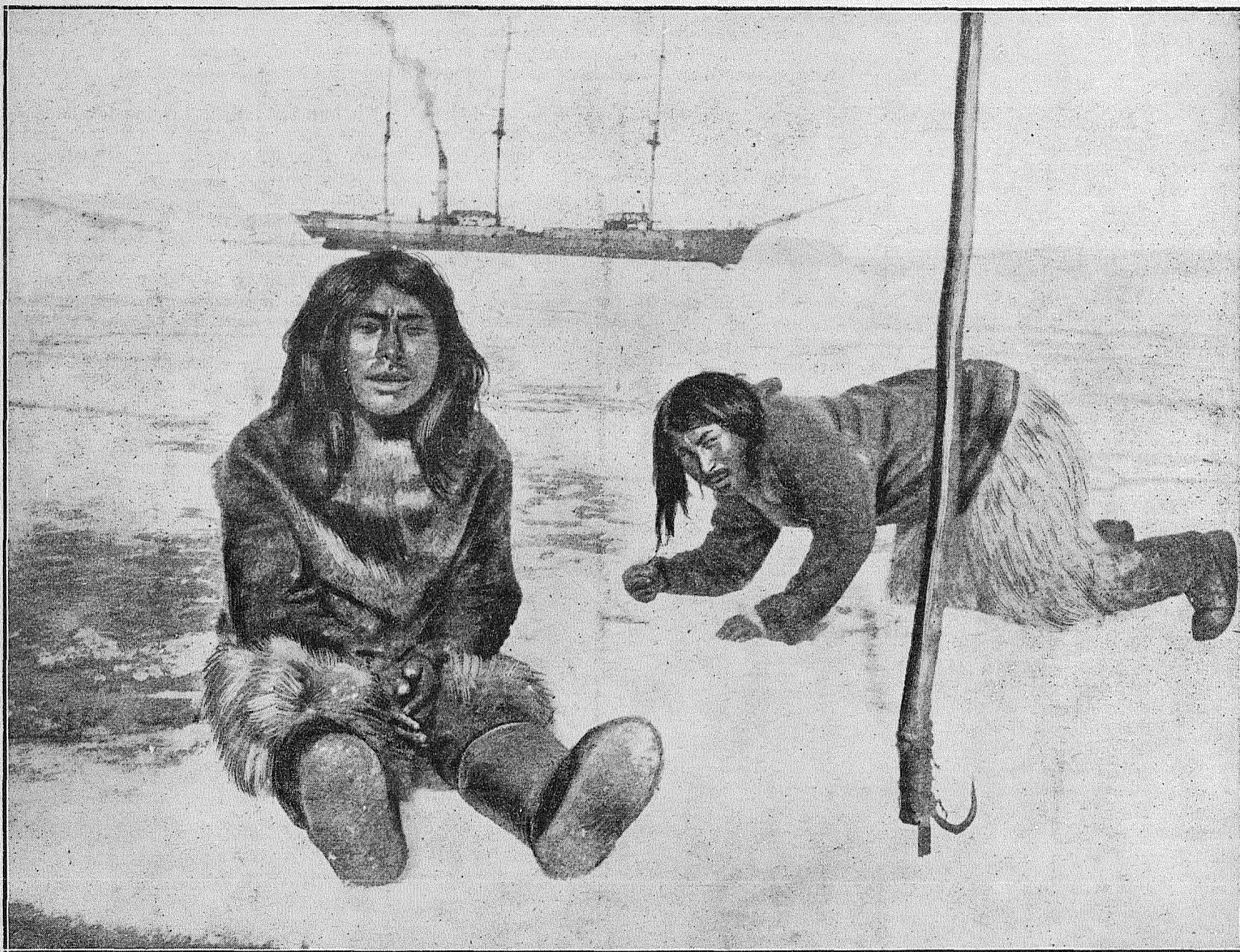
„Tør De be mig om at ta mine ord tilbage?“ sa sir Harald til Geoffrey uten at ta notis av saksførerens ytring.

køld som det var mulig for ham at gjøre den.

„Sir Harald, De ønsker vel at ta Deres eiendom i besiddelse straks?“ sa han. „Der er ingen eiendom i byen, men den kan De jo skaffe Dem. Jeg skal ha alle papirerne i orden til imorgen; indtil da maa De tillate mig at være Deres bankier.“ Han tok frem en checkbok og sa uten at se paa sin klient: „Hvor meget ønsker De — 100, 200, 500 pund?“

(Fortsættes.)

ekspedition. Ekspeditionen bestod av tre smaa skibe, og man tok først retningen mot Nordstjernebugten, hvor Franklin-ekspeditionen i sin tid omkom. Man fandt dog ikke her spor av dem, heller ikke flere av de lyshaarede eskimoer. Teorien om at disse mennesker skulde være Franklin-mændenes efterkommere, har man opgitt og tror nu snarere, at de er efterkommere av amerikanske pelsjægere og eskimokvinder. Efter umaadelige anstrengelser og farer, hvorunder det ene av ekspeditionens skibe blev borte i isen, lyktes det endelig Stefansson sammen med de to nordmænd Andreassen og Storkersen at trænge frem fra de ubebodde øer nordøst for Banks land og finde et hittil ukjent polarland paa 78 graders nordlig bredde og 117 graders vestlig længde. Man naadde det i hundslæder som kunde omdannes til baater, og man utforsket det i flere uker. Landet var ubebodd og der var ikke det ringeste spor av at der nogensinde hadde været mennesker paa det. Derimot var der en rigdom av arktiske dyr: rensdyr, vildgjæs, pelsdyr,

Stefanssons ekspedition mot det hittil ukjendte land nord for Nordamerika. I bakgrunden ses et av ekspeditionens skibe. Fot. Underwood and Underwood, New York.

„Ja, ja,“ mumlet Sybil og knuget sine hender sammen.

Den unge mand saa stivt paa dem.

„Jeg ber ikke om noget,“ sa han, „jeg vet at mine motiver var gode og hæderlige og slet ikke saadanne som De beskylder mig for. Jeg ønsker ikke at uttale mig nærmere om denne sak. De kan tro og tænke hvad De vil.“ Og efter endnu en gang at ha bukket formelt gik han hurtig gjennem værelset og ut av døren.

Da døren hadde lukket sig efter ham, indtraadte der en dyp taushet og to store taa-rer trillet langsomt nedover Sybils kinder. Alle hendes gyldne drømme om venskap og kanske ogsaa noget mer, var knust i støvet. Mr. Shalton var den første som avbrøt tausheten, og hans stemme var saa haard og

Nyt land mot nord.

Efter den sidste menneskealders mange geografiske ekspeditioner baade mot nord og syd, kunde man fristes til at tro, at hele vor jord nu maatte være kartlagt. Der er jo næsten ikke en egn, hvor ikke de modige forskeres fætter har gaat. Allikevel hender det endnu at vi maa revidere kartene. Der findes endnu nyt land at optegne. Det sidst fundne er Stefanssons land i Ishavet nord for Nordamerika.

For tre aar siden kom den islandsk fødte amerikaner Stefansson tilbake fra en reise i Nordamerikas nordligste egne. Han berettet da to ting: for det første, at han hadde fundet lyshaarede, blaaøiede eskimoer, som han antok var efterkommere av den forulykkede Franklin-ekspeditionens mænd, for det andet, at han var kommet til den overbevisning, at der nord for Banks land, vest for Grants land i Ishavet, maatte findes et ukjent land. Han støttet sin anskuelse herom paa forskjellige strømforhold og paa fugletrækene. For at faa disse forhold nærmere undersøkt fik han med offentlig og privat hjælp igang en

sæler og hvalrosser. Her hvor menneskene ikke hadde sat sin fot var der et sandt paradys for dyrene. Hvor utstrakt dette nye polarland er, fik man ikke konstateret. Man fik bare kartlagt et stykke av den sydøstlige kyst. Senere ekspeditioner maa gjøre resten. Under hele ekspeditionen levet medlemmerne som eskimoer, den eneste maate at leve paa, naar man reiser i disse egne. Foruten at faa konstateret tilstedeværelsen av dette nye land, som har faat navnet „Stefanssons land“, bragte ekspeditionen med sig hjem en mængde andre videnskabelige resultater av den største betydning.

Adoptivsonnen.

Av
Anna Thalbitzer.

Margrethe Helms var tredive aar gammel, da hendes forældre døde og efterlot hende

en formue og en villa i utkanten av en av smaabyerne paa vestkysten.

Som eneste barn av velstaaende forældre hadde hun faat en udmerket opdragelse, hadde været i utlandet et par aar for at lære sprog og hadde derved faat smak for reiselivet og dets glæder.

Da hendes far, som var en dygtig sakfører, døde et halvt aars tid efter moren, besluttet Margrethe, som længtet efter at komme bort fra det nu saa øde og tomme hjem, at tilbringe et aar i utlandet.

Hun overlot derfor sit store, vakre hus til nogen gamle, trofaste tjenestefolks omsorg, pakket sine kufferter og reiste til syden.

Paa fem aar hørte man intet fra Margrethe Helms, og hendes barndomshjem, den vakre, hvite villa, som laa midt i en prægtig gammel have med mange vakre rosenbed, fik et forlatt og øde utseende.

Gartneren og de to gamle piker bodde i en sidebygning, som laa bak selve villaen, hvis facade vendte ut mot landeveien.

En vakker dag kom Margrethe hjem igjen og tilbragte hele sommeren blandt sine roser. Hun besøkte slegt og venner, holdt selskaper og forbauset folk ved sin livlighet og sin gjestfrihet. Men da vinteren kom med regn og ruskveir, med sne og kulde, vaaknet Margrethes længsel efter sydens sol og varme, hun pakket sine kufferter, og før nogen visste riktig hvad hun hadde fore, var hun fløiet til syden.

Og hver sommer, naar roserne blomstret, kom hun tilbake og opholdt sig noen maaneder i sit barndomshjem. Saaledes gik noen aar og folk vænnet sig etterhaanden til, at det ikke kunde være anderledes.

Margrethe Helms var nu en dame paa firti aar. Hun var høy og slank, og skjönt hun ikke var nogen skjønnhet, var det dog den almindelige mening, at hun saa usedvanlig godt ut. Hendes brune haar var begyndt at bli graasprængt ved findingerne, men hendes ansigtsfarve var likesaa frisk og hendes uttrykksfulde, blaa øine var likesaa klare som en ung pikes.

Naar Margrethe ikke var blitt gift, var det ikke av mangel paa friere, men snarere fordi hun var ræd for, at disse som regel følte sig mer tiltrukket av hendes formue end av hende selv. Hun hadde derfor alltid været meget tilbakeholden overfor herrer, og det ene aar var gaat efter det andet, uten at hun hadde kunnet beslutte sig til at vælge sig en livsledsager.

Der eneste hun nogensinde hadde hat mer tilovers for end for herrer i almindelighet, var hendes barndomsven og lekekammerat Henrik Lange, som var læge og bodde i byen. I de unge dage hadde han gjort alt for at vinde hendes kjærlighet, men dengang fristet det hende ikke at bli en fattig smaabylæges hustru. Han hadde aldrig giftet sig, men naar hun i de senere aar opholdt sig i sit hjem var han alltid blandt hendes kjæreste gjester, og de glædet sig gjensidig over hverandres selskap.

Om kjærlighet hadde han dog aldrig senere talt. Nu hadde imidlertid smaabyen vokset sig større, den hadde hat store utviklingsmuligheter og var blitt til en by med en stadig tiltagende befolkning. Henrik Lange bodde med sin husholderske i et litet hus i utkanten av byen ikke langt fra Margrethes villa; nu hadde han en meget stor praksis, ikke bare i byen men ogsaa blandt landbefolkningen. Han kunde ha tjent mange penger, men man sa om ham, at hans hjerte var likesaa stort som hans pung, og da han selv næsten ikke hadde nogen fornødenheter, men ofret sig fuldstændig for sin gjerning, gik pengene likesaa fort ut av hans lommer som ind i dem. Mange av hans fattige patienter kunde fortælle om, hvorledes doktor Lange ikke alene pleiet og saa til dem med den største omhu uten at ville ta imot det mindste vederlag, men ofte gav dem penger ovenikjøpet, naar han saa at der var bruk for dem. For penger var omtrent det eneste doktor Lange ikke interesserte sig for. Da han som ung smaabylæge hadde fridd til Margrethe, var hun ikke den rike arving hun blev senere, og han var altfor stolt til at gjenta forsøket i de følgende aar. Han vilde ikke utsætte sig

len skinte fra en skyfri himmel og lerkerne slog sine klare triller høit oppe i den blaa luft, gik doktor Lange sin sedvanlige morgentur. Det var søndag og kirkeklokkerne var begyndt at ringe.

Uten at tænke videre paa det tok han veien forbi Margrethes villa. Her stanset Henrik Lange for at kaste et blik ind i haven, som han alltid pleide at gjøre naar han gik forbi. Men denne gang blev han staaende med den største forbauselse malet i sit ansigt. For i den hvite villa, som laa badet i solskinnet, var alle de grønne skodder slaat tilbake fra vinduerne, som stod aapne, og indgangsdøren stod paa vid gap, og midt i haven mellem blomstrende guldregn og syrener stod Margrethe selv med bart hode og hele favnen full av blomster.

Et høit utrop borte fra grinden fik hende til hurtig at vende sig om, og ved at se doktor Langes forbausede ansigt brast hun ut i en munter latter.

„Nu har jeg aldrig i mine levedage —“ begyndte han, men hun avbrøt ham med et venlig: „Godmorgen, Henrik, jo det er virkelig mig! Kom indenfor og ønsk mig velkommen hjem!“

Et øieblik efter stod han ved siden av hende og trykket hendes haand varmt og hjertelig.

„Men hvorledes gaar dette til?“ spurte han fornøiet. „Drømmer jeg eller ser jeg syner ved høilys dag? Jeg trodde du var vel forvaret nede i Italien!“

„Jeg kom hjem igaar aftes! Jeg fik pludselig slik længsel efter vaaren herhjemme, og bestemte mig til at reise hjem. Og nu er jeg her, og nu blir jeg her med det samme. Har du nogensinde set en slik blomsterrigdom!“ utbrøt hun og pekte paa syrenbuskene og guldregntrærne, som bugnet av blomster.

„Jeg synes alltid her er pent,“ sa han, „det er det samme hvilken aarstid det er, og jeg har ofte undret mig over, at du tilbringer saa kort tid av aaret her.“

„Men nu blir jeg hjemme; jeg er blitt træt av at reise; jeg har bestemt mig for at tilbringe vinteren her i ro og fred og holde jul herhjemme som i gamle dage; hvad sier du til det?“

„Det var en god nyhet, Margrethe, og den vil sætte hele byen i forbauselse.“ Margrethe lo muntert.

„Ja, det vil den. Jeg trodde forresten at byen var færdig med at være forbauset over mig og mine handlinger! Men bli nu med ind og spis frokost med mig, saa skal jeg fortælle dig om alle mine oplevelser ivinter.“

En halv time senere sat de ved frokostbordet. Under maaltidet saa Margrethe ofte paa sin barndomsven, og for første gang begyndte hun at lægge merke til, at han var begyndt at se træt og gammel ut. Hans ansigt med de skarpskaarne, mandige træk hadde faat nogen furer, som hun ikke hadde set der før, og haaret, som endnu var tæt og tykt, hadde en mistenkkelig sølvglans naar solstraalerne faldt paa det.

„Henrik,“ sa hun pludselig, „er du ikke frisk?“

Han saa op og la merke til hendes forandrede ansigtsuttryk. De muntre øine saa alvorlig spørrende paa ham.

„Jeg feiler ikke noget, men jeg begynder at bli gammel. Det er ikke alle der som du, Margrethe, er i besiddelse av en evig ungdom og skjønnhet,“ svarte han og bøide hode galant henimot hende.

„Men du sliter dig ihjel, Henrik, og det er ingen som takker dig for det! Kunde du ikke ta dig fri et aars tid og reise bort og hvile dig ut?“

En fotografisk skakstudie: „Hvit“ vil gjerne trække —

for at bli betragtet som en pengejæger, og mindst av alle av Margrethe selv.

Men aar gik efter aar og ingen av dem hadde giftet sig. Det gode kammeratslige forhold fra barndoms- og ungdomstiden bestod endnu mellom dem og var blitt til et venenskap, som var deres livs bedste eie, og det faldt ingen av dem ind, at der nogensinde kunde ske en forandring i det.

En deilig vaarmorgen, da so-

„Det har jeg ikke raad til. Og mine fatige venner kan heller ikke undvære mig. Det er jo desuten min gjerning, og du vet jo at det nu engang er mit liv og min lykke. Her er saa megen nød og sorg alle steder,“ tilføjet han med et suk.

„Hvad er det nu?“ spurte hun ivrig. — „Jeg kan se paa dig, at det er noget bestemt du tænker paa. Har du igjen tilbragt natten hos en syk eller ulykkelig? Fortæl mig litt om det! Og hvis det er penger de trænger til, saa vet du at du altid kan faa nogen hos mig. Jeg har mange flere end jeg behøver.“

„Nei, Margrethe, det er ikke penger jeg har bruk for i øieblikket. Men kom, la os sætte os ut paa verandaen og drikke kaffe der, saa skal jeg fortælle dig en av livets saa, bedrøvelige historier.“

Litt efter sat de i hver sin kurvstol ute paa den lyse, solbeskinte veranda med dørene aapne ut til den blomsterduftende have, og Henrik Lange fortalte:

„Du husker vist gaardmand Lars Veile ute ved Ravnholt skog? De gamle folk er døde og den eneste søn, Kristian, som var en flink og kjæk kar, maatte, da forældrene ikke efterlot sig noget, ta plads som gut paa en stor bondegaard paa den anden side av skogen.

Der tjente en ung, pen, svensk pike, som han blev forlovet med, og for et aars tid siden giftet de sig og flyttet ind som husmandsfolk i et litet hus ved Ravnholt. Jeg har aldrig set lykkeligere folk end Kristian og Greta. Jeg saa til hende under en sygdom i vinter og kom til at holde meget av de lo flinke, unge mennesker. For tre maaneder siden styrtet Kristian ned fra høiløftet paa Ravnholt og slog sig ihjel paa stedet. — To dage efter fødte Greta en liten gut. Hun har aldrig været frisk, og nu ligger hun meget syk av lungebetændelse. Sorgen over Kristians død har knækket hende fuldstændig; hun har hverken slekt eller venner, fattigdommen er tilhuse og hun har ingen motstandskraft. Jeg har vaaket hos hende inat og har anbragt en nabokone hos hende. Iaften gaar jeg ditut for at forsøke at fravriste døden dens bytte. Men der er ikke meget haab.“

Han tidde og rystet bedrøvet paa hodet.

Margrethe hadde iagttat ham skarpt mens han talte. Det var intet under at han saa træt og utslitt ut, tænkte hun, han som ofret hvile og nattero for andre. Undres om det var nogen som ofret noget for ham?

„Hvor sørgelig det var,“ sa hun stille; „kan jeg gjøre noget for at hjelpe den stakkars konen? Kan jeg gi hende nogen penger?“

„Nei tak, Margrethe, her kan ikke penger hjelpe — og nu maa jeg avsted. — Jeg har nogen syke inde i byen som venter paa mig, og jeg maa hjem og sove et par timer for jeg drar ut til Ravnholt.“

Han reiste sig og Margrethe fulgte ham gjennem haven.

„Kom snart igjen, Henrik,“ sa hun og fulgte hans skikkelse med øine, til den forsvandt ved en omdreining av veien. Saa gik hun langsomt og eftertænksomt ind i huset igjen.

Næste dag øsregnet det. Margrethe hadde om aftenen set Henrik Lange kjøre forbi i en liten automobil, som han alltid benyttet paa sine turer ut paa landet, men han var ikke kommet tilbake endnu. Hun sat og tænkte paa alle minderne fra barndoms- og ungdomstiden, som de hadde sammen, og paa alle de aar de hadde kjendt og holdt av hverandre. Han var bare nogen faa aar ældre end hun, men han saa meget eldre ut.

Hvor ensomt og opofrende hans liv dog hadde været! Naar tænkte han overhodet paa sig selv? Paa sine reiser og under be-

søk hos slekt og venner hadde hun lært mange herrer at kjende, men ingen som lignet Henrik Lange det mindste. Hun saa sig om i sit store, lyse hjem. Det var egentlig altfor stort til hende alene. Hadde hun latt lykken gaa forbi sig og ikke forstaat at gripe den da den tilbød sig? Her kunde hun kanskje ha sittet som en lykkelig mor, og muntre barnestemmer kunde ha fylt stuen istedetfor at hun nu sat her som en ensom, gammel jomfru, mens den eneste mand hun nogensinde hadde brydd sig om slet sig op i selvforglemmende kjærlighet til sine syke og lidende medmennesker. Det gav et stik i hendes hjerte ved at tænke paa det. Men nu var det forsent. De var begge to halvgamle mennesker, og Henrik Lange vilde aldrig mer gjenta sit frieri. Dertil kjendte hun hans stolthet og ærekjærhet altfor godt. Og hun selv — hadde hun spildt de bedste aar av sit liv, fordi hun hadde været for kortsynt til at se hvori livets sande lykke bestod?

Lyden av et automobilhorn ute fra landeveien fik hende pludselig til at se op, og hun fik se Henrik Langes lille, graa vogn stanse utenfor grinden. Han kjørte selv vognen, som han pleide, og der stod en kurv-kuffert inde i vognen paa sætet like overfor ham.

Han sprang ut av vognen og gik med hurtige skritt ind gjennem haven. Regnet drev nedover hans gummifrak og hans ansigt var blekt og træt.

Margrethe var gaat mot ham og lukket ham ind i stuen.

„Greta er død,“ sa han, „jeg gjorde mit bedste, men der var en som var sterkere end jeg.“

Han satte sig ned og Margrethe ringte hurtig efter te og brød.

Hans ansigt var alvorlig og han saa nervøs og urolig ut.

„Og den lille gut,“ spurte Margrethe,

„nu skal han vel paa fattigvæsenet?“

„Nei — det skal han ikke,“

svarte doktor Lange og rynket panden.

„Det er en deilig liten gut, et barn som enhver mor vilde være stolt av at ha. Han er en bedre skjæbne værd!“

Dette sa han med et tonefald som fik Margrethe til at studse.

„Vi maa kunne skaffe ham i god pleie et eller andet sted,“ sa hun, „jeg skal med glæde betale for ham, det vet du, Henrik, du kan gjøre sikker regning paa mig.“

„Kanske — men det er ikke penger han trenger mest for øieblikket.“

Margrethe som hadde skjænket te til ham saa nu op paa ham.

„Henrik — du har noget for! Hvad har du pønset ut?“

„Jeg lovet den døende mor — jeg har bestemt — at jeg vil adoptere den lille gut.“

„Du, Henrik!“ utbrøt Margrethe forbauset. „Men det er jo umulig! Du som aldrig selv er hjemme og slet ikke har nogen i dit hjem, som kan passe og opdrage et litet barn! Det vilde være vanvittig, det kan du ikke gjøre, du vilde bare paalægge dig selv endnu flere byrder, end du har iforveien!“

„Ja — men nu har jeg lovet det og det kan ikke bli anderledes. Desuten har jeg allerede tat med mig barnet. Det kunde ikke bli derute hos den døde mor.“

„Tat med dig barnet!“ gjentok Margrethe og sprang op. „Hvor er han, Henrik? Du kan da aldrig mene —“

„Han ligger ute i automobilen i kurv-kufferten.“

„I kurv-kufferten — og i det regnveir! Men er du da riktig klok?“

„Han ligger godt — han har aldrig kjendt nogen anden vugge end sin stakkars mors gamle reisekuffert, og loket er desuten lukket, saa han blir ikke vaat!“

„I en lukket kuffert!“ ropte Margrethe. „Henrik, du er det mest samvittighetsløse menneske jeg har kjendt! Vil du øieblikkelig gaa ut og hente ind kufferten. Tænk om barnet laa og blev kvalt!“

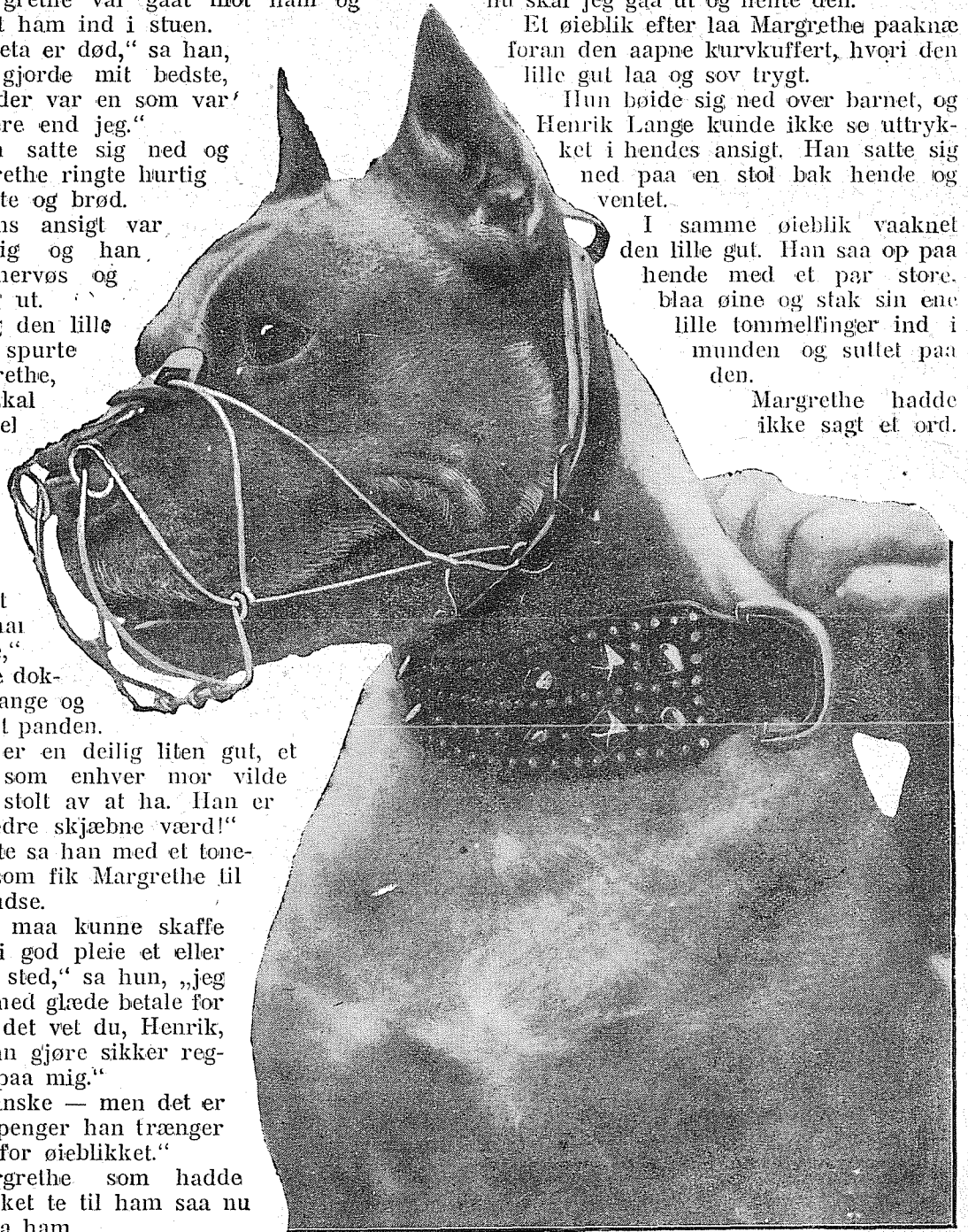
„Du kan være ganske rolig,“ sa Henrik Lange og skyggen av et smil gled henover hans bleke ansigt. „Han har luft mer end nok — kufferten er ikke videre tet. Men nu skal jeg gaa ut og hente den.“

Et øieblik efter laa Margrethe paaknæ foran den aapne kurv-kuffert, hvori den lille gul laa og sov trygt.

Hun bøide sig ned over barnet, og Henrik Lange kunde ikke se uttrykket i hendes ansigt. Han satte sig ned paa en stol bak hende og ventet.

I samme øieblik vaaknet den lille gut. Han saa op paa hende med et par store, blaa øine og stak sin ene lille tommelfinger ind i munden og sultet paa den.

Margrethe hadde ikke sagt et ord.

men „Sort“ er allerede gjort mat.

En regnekunstner.

Hun reiste sig og saa op og sa:
 „Han er sulten, den stakkars, lille gut!“
 „Ja, jeg maa se at komme hjem med ham og gi ham litt at spise,“ sa doktor Lange og reiste sig likeledes op.

„Det kan der ikke være tale om!“ utbrøt Margrethe med blussende kinder, „han faar bli her, indtil vi faar skaffet ham en pleiemor!“

„Ja — en mor, det er det eneste han har bruk for i øieblikket — men hvor finder vi hende? Han er min adoptivson, og jeg maa naturligvis se at skaffe ham en mor.“

Da tændtes der pludselig et lys i Margrethes øine og hun saa paa Henrik Lange med et straalende smil.

„Henrik — jeg tar ham selv — jeg vil adoptere ham — du har naturligvis som sedvanlig ret! Et litet barn maa ha en mor.“

„Ja, vil du virkelig gjøre det for mig, Margrethe, da skal jeg være dig taknemlig hele mit liv. Den lille gut er god nok. Han har bare gode egenskaper at ta i arv efter sine foreldre og der er ingen andre som vil gjøre krav paa ham. Hans mor var selv et forlatt og foreldreløst barn. Er det virkelig dit alvor at du vil gjøre dette?“

Margrethe bøide sig ned og tok den lille gut op i sine armer, og da hun igjen saa op, var hendes kinder ganske røde.

„Jeg vil gjøre det, Henrik — men bare paa en betingelse.“ Hun saa fast paa ham, men hendes stemme skalv litt da hun tilføiet: „Jeg vil være den søte, lille guts mor, hvis du, Henrik, vil være hans far! En gammel pike som jeg kan ikke paata sig det ansvar at opdra en søn ganske alene. Der vil komme en tid, da han vil trænge en fars ledende haand. Og desuten — Henrik — vi har spilt saa mange aar av vort liv, og ingen vil være den første til at indrømme det. Den lille gut har lukket op mine øine.“

„Margrethe!“ sa Henrik Lange, og der gled et skjær av lykkens solskin henover hans trætte ansigt. „Margrethe — mener du — vil du virkelig —“

„Ja, Henrik, nu er det mig som spør dig, om du vil ha mig til hustru — for selv vilde du jo aldrig ha spurt mig om det.“

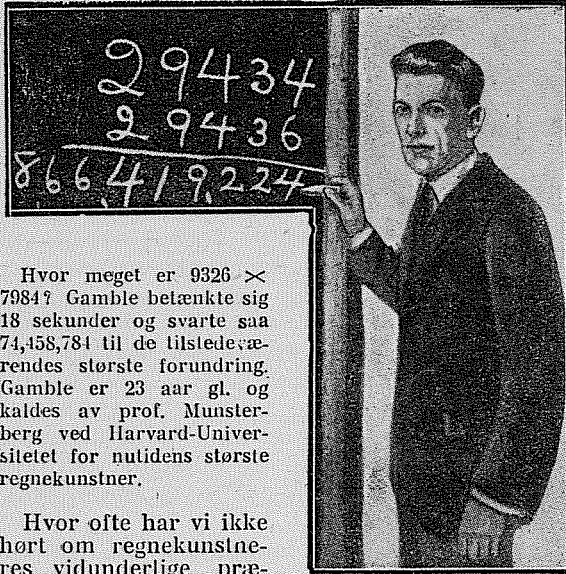
„Aa, Margrethe,“ sa han og omfavnet hende og den lille gut paa en gang, „saa har jeg altsaa ikke ventet forgjæves i alle disse aar!“

Da lo Margrethe høit og lykkelig.
 „Ser du, Henrik,“ sa hun muntert, „nu vil alt bli godt — du faar mig, og den lille gut faar mine penger, og du maa flytte hit for at hjelpe mig med at opdra ham. — Men skynd dig nu hjem og faa hvilt dig ut og kom saa hit og spis middag med mig, saa skal vi snakke om vor lille adoptivsons fremtid. Nu maa jeg først og fremst sørge for ham, for ellers dør han av sult!“

Saa skjøv hun Henrik Lange ut av døren og med et glædesstraalende ansigt sprang han op i sin automobil og kjørte hjem. Og Margrethe trykket den lille gut ind til sig og kysset hans lille, friske ansigt forsigtig og ømt.

„Gud velsigne dig, du lille barn!“ hvisket hun til ham. „Du har gjort to taapelige mennesker meget lykkelige.“

Der blev stor forbauselse i byen, da det rygtedes at Margrethe Helms hadde adoptert en liten, foreldreløs gut, men endnu større blev forbauselsen, da hun og doktor Lange ofte dage senere i al stilhet lot sig vie, og slog sig for bestandig ned i den vakre, hvite villa utenfor byen.

Hvor meget er 9326 x 7984? Gamble betænkte sig 18 sekunder og svarte saa 74,458,784 til de tilstedeværendes største forundring. Gamble er 23 aar gl. og kaldes av prof. Munsterberg ved Harvard-Universitetet for nutidens største regnekunstner.

Hvor ofte har vi ikke hørt om regnekunstnernes vidunderlige præstationer, men hvor sjelden har det faldt i vor lod at overvære en saadan kunstners optræden. Idag viser vi vore læsere en ung amerikaner, Arthur A. Gamble, som ubestridelig maa sies at være et regnevidunder, og som nylig nød den ære at forestilles for, undersøkes og godkjendes som fænomen av den yderst kritiske prof. Munsterberg ved Harvard universitetet.

Paa spørsmålet: Hvor meget er 9326 x 7984? gav Gamble det rigtige svar 74,458,784 i løpet av 18 sekunder udelukkende ved hjælp av hode-regning. Paa fem sekunder opløste han tallet 61,728 i de tre faktorer 72, 29 og 31. I 45 sekunder regnet han ut i hodet, at 46,868,432 mennesker som besøker Panama-utstillingen og gjennomsnittlig bruker 98 dollars der, vil berike staten California med 4,593,106,336 dollar.

„Jeg kan ikke forstaa, hvorledes hans hjerne arbeider,“ sa prof. Munsterberg, som er en betydelig psykolog og forlængst har vundet navn ved de praktiske forsøk med hensyn til intelligensprøver, han har anstillet.

Professoren skrev op tallene 746,389,251,683, viste Gamble dem og spurte, om han med det samme kunde nævne dem efter hukommelsen. Fænomenet gjorde det uten vaklen og bemerket, at han med lethed kunde huske op til 18-cifrede tal. Efter en halv times forløp spurte Munsterberg igjen Gamble om ovenstaaende tal, og fik det uten en feil. Gamble forklarer, hvorledes han bærer sig ad med dette hukommelses-kunststykke (som intet har med den sedvanlige mnemoteknik at gjøre), paa følgende maate: Først tar jeg 746,389, fører det tilbake til 9 x 82,932 + 1, og derpaa tar jeg faktorerne av de tiloversblevne seks tal. Det er min maate at indprente tal i hukommelsen paa! Munsterberg stilte ham det naturlige spørsmaal, hvorfor han ikke memorerte tallene uten at oppløse dem i faktorer, hvilket maa synes at gjøre oppgaven vanskeligere. Hertil svarte Gamble, at faktoreringen var ham en nødvendighet, uten hvilken det var ham umulig at bevare et mangecifret tal i hukommelsen, en forklaring som tydelig viser, at hans hjerne i virkeligheten arbeider paa en anden maate end almindelige menneskers — halvt mekanisk, halvt instinktivt.

„Hvilken dato er De født?“ spurte Gamble. „Den 27. november 1885!“ svarte man ham.
 „Det var en fredag,“ bemerket Gamble. Og en evighetskalender viste, at han hadde ret.

„Jeg morer mig ofte med at regne ut folks alder i sekunder,“ sier Gamble.

„Naa, hvor gammel er saa præsideant Wilson idag mandag?“

„1,843,261,000 sekunder,“ svarte fænomenet efter mindre end et minuts hodebrud.

Man regnel efter paa tavlen for at konstatere resultatets rigtighet, og det viste sig rigtig. Imens hadde man uten Gambles vidende fundet produktet av de tre faktorer 19 x 19 x 19 for at fange regnekunstneren i en fælde.

„Hvad er kubikroten av 6859?“ spurte man ham saa pludselig.

„19!“ svarte han uten nølen.

„Husker De endnu den første opgave, vi stilte Dem idag, hr. Gamble?“

„Javist gjør jeg det,“ svarte han. „Det var 9326 x 7984.“

„Og hvorledes bærer De Dem ad med at regne ut produktet saa hurtig i hodet?“

„Ganske simpelt ved først at multiplicere 26 med 84, hvilket utgjør 2184. Jeg sætter 84 ned i hukommelsen (plastisk fantasi, kalder schakspilleren Mieses denslags hukommelse) og holder 21 som mente. Dernæst multiplicerer jeg

93 med 84, som utgjør 7812 + 21 = 7833. Endvidere multiplicerer jeg 79 med 26 = 2054 og lægger dette til 7833, som gir 9887. 87 sætter jeg ned som de sidste to tal og lægger 98 til produktet av 79 og 93, der er 7317 + 98 = 7415. Hele produktet blir derfor 74,458,784.“

I brøkregning, utdragning av kvadrat- og kubikrot er Gamble likesaa godt hjemme som i almindelig multiplikation, men underlig nok er han ikke meget hurtigere i addition end en rutinert bokholder.

Gamble kan ikke selv forklare sin besynderlige evne og mener at den skyldes arv, idet hans bedstefar, en mægler i Toronto, Kanada, var en mester i hovedregning, og hans mor likeledes viste bemerkelsesverdige anlæg for regning. Munsterberg mener, at det er en kombination av hukommelse og en sterk intuition, men denne forklaring forklarer jo intet. Gamble viste, som alle rigtige vidundere, allerede i barnealderen sine anlæg, og i syvaarsalderen slap han fri for regnetalene, fordi han kunde utføre alle oppgaver hurtigere og sikrere end læreren.

Selvfølgelig er naturlige anlæg hovedsaken til disse fænomene kunststykke, men øvelsen gjør dog ogsaa endel, og den som bare har jevnt gode regneejner, vil ved systematisk spesialisering snart kunne opvise forbløffende resultater. Det er kanskje ikke saa kjendt, at der findes en mængde fif som forenkler hovedregning og hvormed man kan præstere forbausende ting. Men ikke alle fif er kjendt, — endel hemmeligholdes av de professionelle regnekunstnere, likesom Mashclyne og Thurston holder sine selvopfundne tryllekunst for sig selv. Saatedes er der for eksempel bestemte regler, hvorefter det forbløffende kunststykke at angi et menneskes alder i sekunder kan gjøres naturlig ved sterk forkortning og et forenklet skema. Der er dog ingen tvil om, at Gambles underlige evne til at huske ethvert tal ved øieblikkelig og likesom instinktivt at oppløse det i dets faktorer er en naturgave som ikke hviler paa fif og bare tildeis paa øvelse.

H. T.

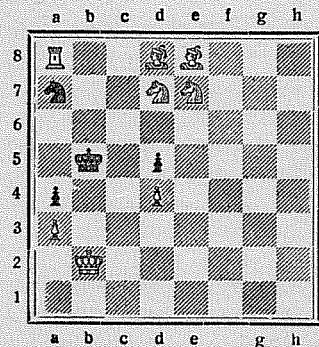
Nu rinder livet stille hen.

Nu rinder livet stille hen
 med morgen og med aften.
 Ilver dag mig vækker sol igjen,
 og bønnen gir mig kraften.
 Ensformighetens stille sang
 jeg dag og nat kan høre;
 den fylder med sin rene klang
 mit hjerte som mit øre.

Og Herren taler milde ord
 i døgnets skjønne toner.
 Saa bli, min sjæl, et syngekor
 som svarer din forsoner.
 Eit er vort maal: I Gud at bo,
 at aande og at virke, —
 og kan vi det i tak og tro,
 er jorden blit hans kirke.

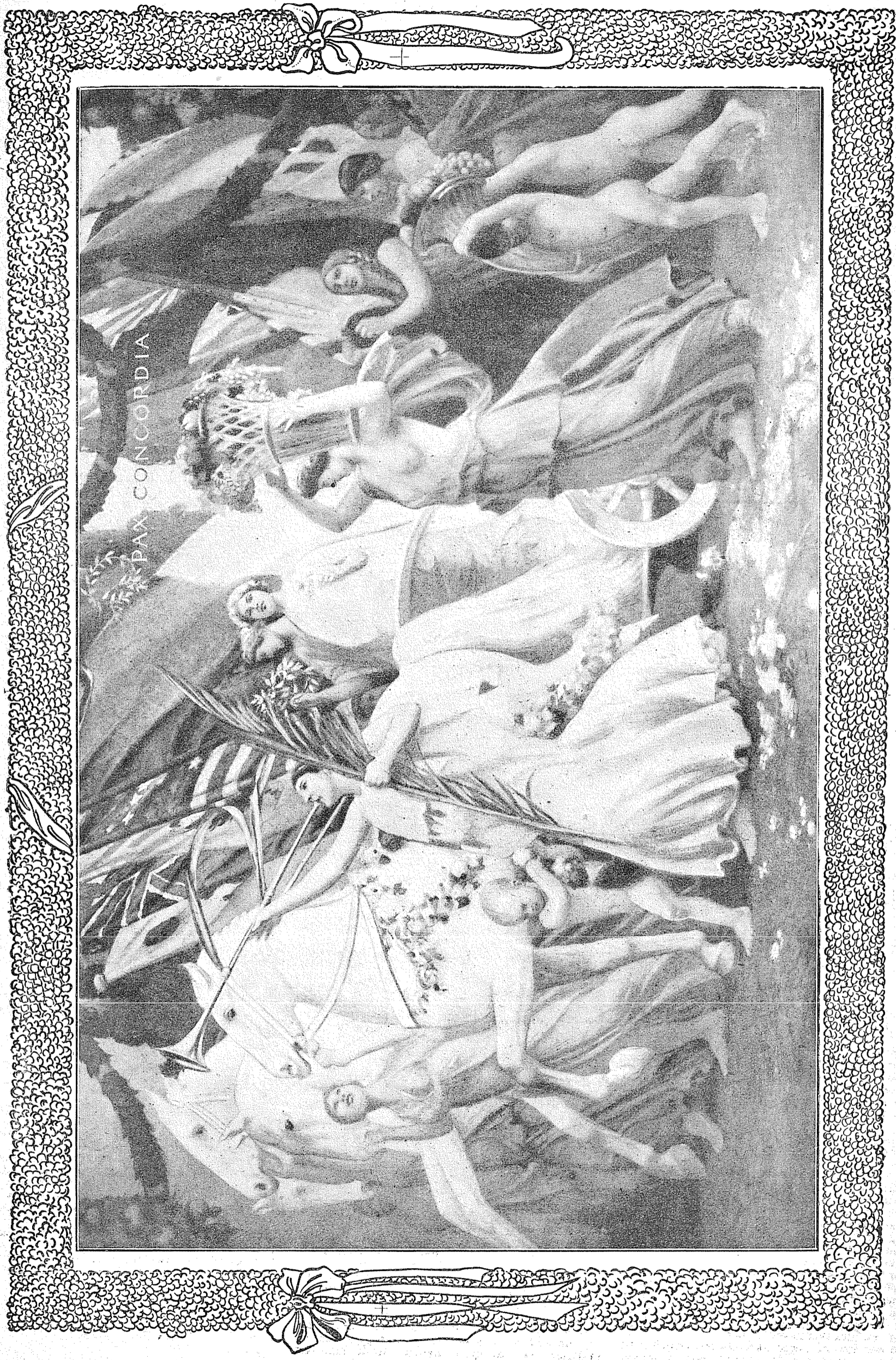
Ti rind, I dage, rind kun hen
 med plager og med pligter
 naar kun jeg har min Gud til ven
 og aldrig kaldet svigter, —
 naar kun mit liv som fuglens blir
 som sig mol høiden svinger —
 og tar med tak hvad Herren gir
 og følger fromt hans finger.
 Ewald Sundberg.

Litt hodebrud.

Schakopgave.
 Sort: K, S, 2 B
 = 4 br.
 Hvit: K, T, 2 L,
 2 B = 8 br.
 Hvit begynner og
 gjør mat i 2 træk.

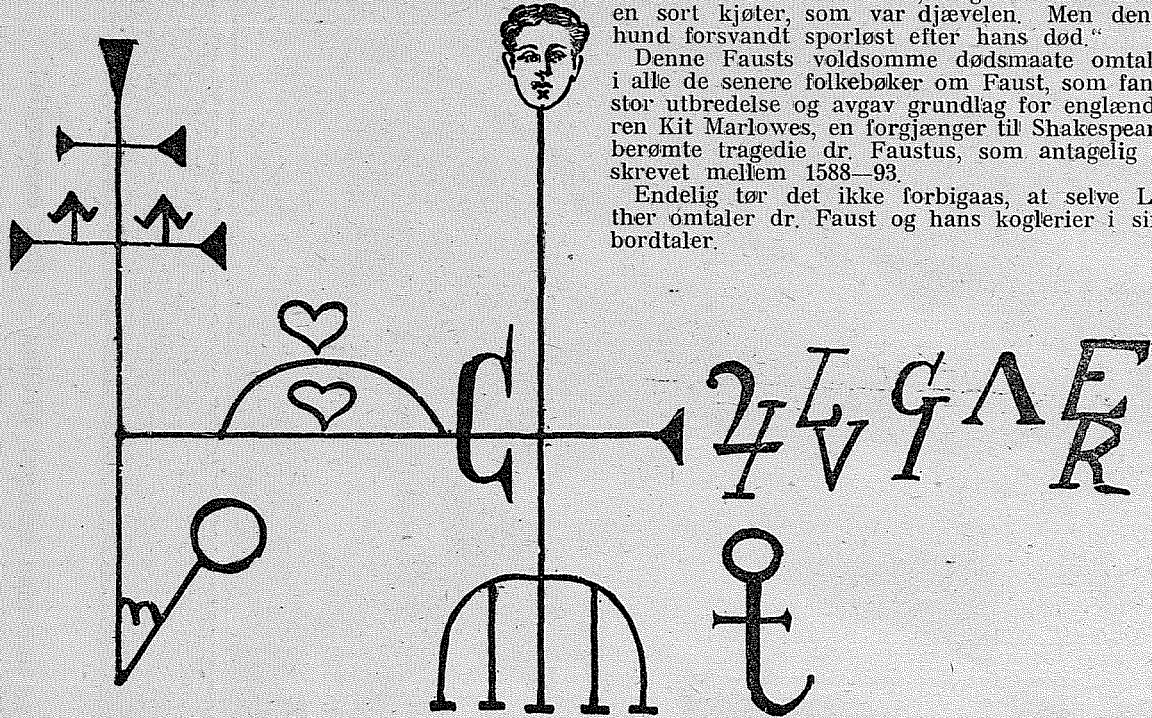
PAX CONCORDIA

Hvad vi alle saa inderlig og oprigtig ønsker det nye aar maa bringe: Freden — Pax concordia!
Efter maleri av Gøtquet.

Faust i historie og tradition.

Av H. T.

Hvis en eller anden lærd kom og fremla beviser for, at Don Quixote, Gulliver eller Niels Klim virkelig har levet og at deres liv er skildret rent biografisk av Cervantes, Swift og Holberg, saa vilde man heri se en årsak til et fornyet studium av disse berømte bøger, som desværre er bundfaldet i den klasse litteratur som alverden taler om, men ingen læser, og man vilde undre sig mindre over at saadanne mennesker hadde levet, end over den lærdes skarpsindige bevisføring. Men nu kan man trostlig gaa ut fra, at hverken Swifts, Holbergs

Billede fra dr. Fausts berømte bok „Höllenzwang“ (Besværgelsesboken.)

eller Cervantes' helt nogensinde har sat sine føtter paa denne jord eller oplevet de eventyr, de fantasifulde forfattere har utpønsket tildels for at stille sin samtids daarskaper i gapestokken.

Men hvad sier man til Faust? Hans navn er endnu mer berømt end de andre tos, og om ham vet man ikke alene, at han har levet, men er endog istand til at angi visse data av hans liv som f. eks., at han i 1509 lot sig indskrive ved det filosofiske fakultet i Heidelberg. I indskrivningsfortegnelsen staar han anført som Johannes Faust ex Simern.

Men endnu tidligere omtales den senere saa berømte magiker. I et brev fra den av alle okkultister kjendte abbe Frithemius av Sponheim til den kurfalsiske hofastrolog Joh. Wurdung av 20. aug. 1507 læses:

„Hilf mir, Georg Sabellicus, om hvem du skriver og som har den dristighet at kalde sig nekromanternes fyrste, er en simpel landstryker, en skvadronør og en bedrager, som fortjener at piskes ut av enhver stad han besmitter med sit nærvær, for at han for fremtiden skal avholde sig fra at præke kirkefiendske ting. For hvad er alle de titler, hvormed han blærer sig, andet end latterlig skryt, hvormed han beviser at han er en nar og ikke en filosof. Saaledes ynder han at kalde sig magister Georg Sabellicus, Faust den yngre, nekromanternes konge, den næstøverste magier, kiromant, aeromant, pyromant osv.“

Men burde ikke en, som er velbevandret i videnskaperne, heller kalde sig elev end magister?

Frithemius haaner nu Faust videre i sine skrivelser, omtaler ham som en fræk markeds-gjøgler og fortæller endelig, at han har truffet Faust i byen Selnhausen, hvis borgere fabelt en mængde ting om magierens underverker.

At det nu virkelig er den Faust, vi alle kjenner fra Goethes verk, Frithemius sigter til, fremgaar av en anden skrivelse fra samme tidsrum, nemlig et brev av 7—10 1513 fra kanonikus Conrad Mudt i Gotha til prioren H. Urbanus i klosteret Georghental:

„For otte dage siden kom en viss kiromant til Erfurt, en mand ved navn Georg Faustus, halyguden fra Heidelberg, en komplet pralhans og nar. Hans paatrængende og dristige løgnagtighet er grænseløs; men folk beundrer ham og ser en mirakelmaker i ham.“

Man ser her at begge skrivelserne omtaler en og samme omvandrende magier, som i mangt og meget minder om de i vor tid, særlig i Ame-

rika, florerende reisende antispiritister og mirakelmakere.

Men en endnu større autoritet taler for den historiske Faust, nemlig Melanchton, som i en, i 1562 skreven, men først i 1590 utkommen, bok omtaler Faust i saadanne vendinger: „Jeg har kjendt en person ved navn Faustus, som kommer fra Kundling, en liten by nær mit hjem. Han har studert magi i Krakau og drog fra sted til sted, stadig vækkende opsigt ved de merkelige ting han foretok sig. I Venedig erklærte han at ville foreta en veritabel himmelfart, og djævelen hjalp ham ganske vist i veiret, men slap ham, saa han faldt ned og nær hadde slaat sig ihjel. Han døde i et vertshus i en liten württembergsk landsby, hvor man nemlig om morgenen fandt ham liggende med omdreiet hals. Mens han var ilive, fulgtes han altid av en sort kjøter, som var djævelen. Men denne hund forsvandt sporeløst efter hans død.“

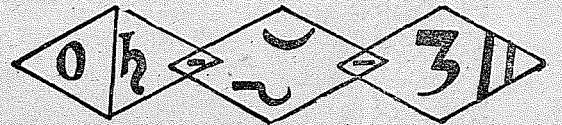
Denne Fausts voldsomme dødsmaate omtales i alle de senere folkebøger om Faust, som fandt stor utbredelse og avgav grundlag for englænderen Kit Marlowes, en forgjænger til Shakespeare, berømte tragedie dr. Faustus, som antagelig er skrevet mellem 1588—93.

Endelig tør det ikke forbigaa, at selve Luther omtaler dr. Faust og hans koglerier i sine bordtaler.

sesformularer og meddeler samtidig, at flere av de anførte træk støtter sig til optegnelser av Wagner, Fausts Famulus, likesom han blandt Fausts egne skriftlige efterlatenskaper nævner hans vision av helvede, hans reise i universet samt det brev, Faust hadde skrevet til dr. med. Jonas Victor i Leipzig.

Boken gjorde umaadelig lykke og fandt i de nærmest følgende aar en mængde efterligninger og oversættelser.

Av alle disse gamle Faustbøker ser vi, at Faust hadde drevet det vidt i flere av de okkulte kunster nutidens experimental psykologi sysler med. Det er især kiromanti og astrologi, hine renaissance videnskaper som høie og lave, geistlige og verdslige studerte med en overordentlig forkjærighet ved overgangen fra det 15. til det 16. aarhundre, men ogsaa i krystallomantien, en kunst han lærte av en viss Christoph Haylinger, skal Faust ha ydet noget fremragende. Som bekjent gaar krystallomantien ut paa at frembringe hypnose og autosomnambulisme ved at stirre vedholdende paa glinsende krystaller eller et skraatstillet halvfylt vandglas, hvori der saa etterhaanden avtegner sig billeder, syner som krystallomantien utlægger. Det var især under krystallomantien at Fausts mediumistiske evner utviklet sig. Herigjennem var det at han spaltet sin personlighet i to dele, det som prof. Max Dessoir kalder „Dobbelt-Jeg“, og som uten tvil er den eneste naturlige forklaring paa alle de med sterke beviser belagte beretninger om underbevissthetens dobbeltlivslære like fra saa klassiske eksempler som Sokrates med samt hans dæmon og den i middelalderen saa almindelig omtalte spiritus-familiaris (vor tids spiritisters kontrolaander) til alle de moderne beretninger om dobbelteksistenser, som f. eks. den vederheftige beretning om en amerikansk prest i Springfield Mass, som gik like fra prækestolen til jernbanestationen, tok toget til New York og først kom til sig selv igjen en maaned senere ved at finde sig sittende paa en restaurant, klædt i sjømandsklær og omgitt av endel matroser fra slagskipet „Connecticut“, til hvis mandskap han

Billede fra den første Faustbok omhandlende fortædigelsen av et speil, hvori alle jordiske begivenheter viser sig, alt eftersom man fremmaner dem. Mephistoteles opplyser Faust om, at han til det øiemed skal kjøpe og redelig betale et speil paa en fredag i mars og grave det ned paa en kirkegaard. Paa den niende fredag derefter skal han igjen grave op speilet og begi sig ved midnatstid ut paa en korsvei, lægge speilet paa jorden og besverge aanderne. Hvis det dreier sig om at se, hvor skjulte skatter findes, skal man besverge aanderne Ariel og Marbuel. Under speilet skal han anbringe ovenstaaende mystiske tegn.

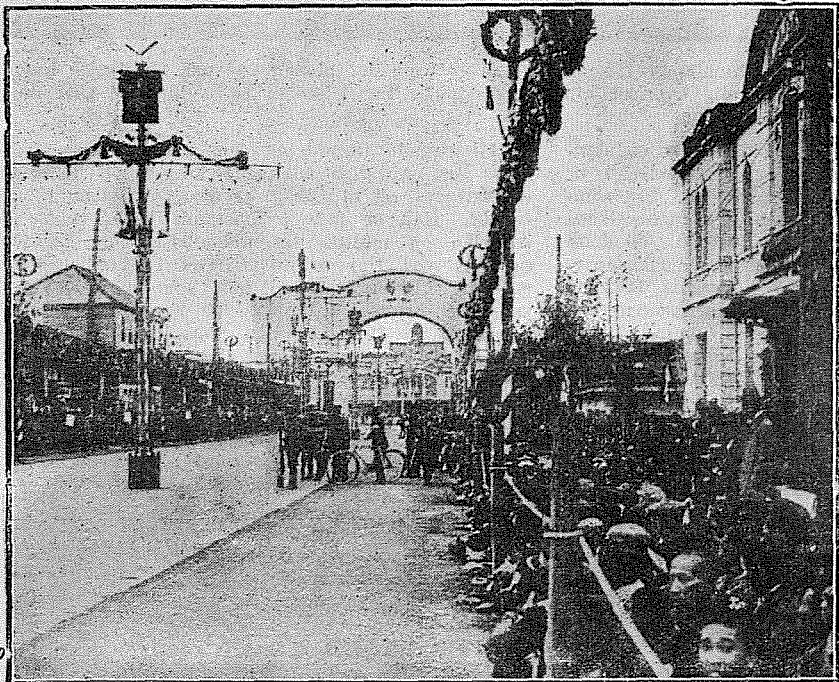
selv hørte. Presten hadde latt sig indrullere i marinen og hans oppørsel der hadde ikke vakt den mindste oppmerksomhet, da han passet sine saker udmerket og aldrig hentydet til sit tidligere liv. I virkeligheten viste det sig, at han i den maaned fuldstændig hadde glemt sit egentlige Jeg, sit oprindelige navn, sin familie, sit hjem og sin tidligere gjerning, og saken vakte da ogsaa umaadelig opsigt, især da lægerne konstateret at han syntes at være ganske normal, ikke hadde nogen psykisk defekt, ikke hverken drak eller røkte eller var arvelig belastet.

At sætte skygger.

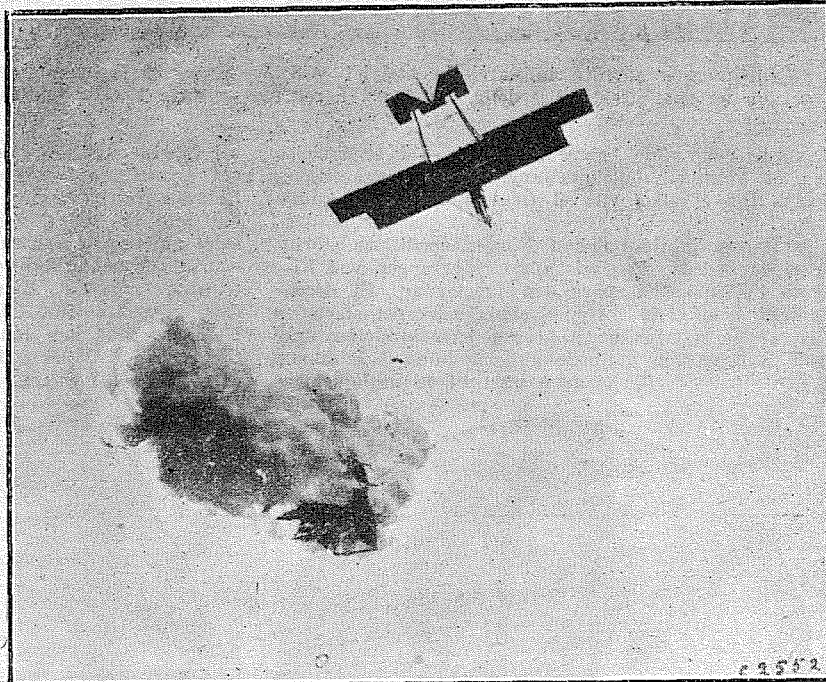
En selskapslek.

En av selskapet sætter sig i nærheten av en lys væg og vender ansigtet mot denne. Nogen skridt bak hans ryg anbringes et lys eller en klart brændende petroleumslampe uten glas (hvor der er gas eller elektrisk belysning kan man vel vælge den paagjældendes stilling efter denne.) En anden av selskapet gaar nu mellem lyset og den sittendes ryg slik, at der falder saa skarp skygge som mulig mot den lyse væg. Nu skal den sittende, uten at se sig om eller kikke den mindste smule til siden, gjette hvem det er som gaar forbi ham. Den hvis skygge skal gjettes har ret til ved forskjellige gebyrder og forvridninger osv. at gjøre sig saa ukjendelig som mulig.

Utgiveren redegjør dernæst i et forord for sin hensikt med arbeidets offentliggjørelse og undlater ikke at gjøre avbygt, fordi han har utelatt endel av de mest skjendige besverget-

Da keiseren av Japan blev kronet. Befolkningen i en av Tokios gater venter paa kroningstoget

Et dramatisk øblikksbillede. En flyvemaskine styrter ned i San Francisco, netop som der optas en film av „Kamp i luften“.

Keiseren av Japan blev kronet i november maaned, og tilskuerne har berettet, at kroningsfesten var en merkelig blanding av modernisme og ældgamle ceremonier. Det gjorde et merkelig indtryk at se keiserparret i de gamle japanske kroningsdragter kjøre i moderne karetter, at se tempelskattene bli baaret i 1000-aarige skrin og fulgt av japanere i trekantede hatter og europæiske uniformer og om natten at se de gamle japanesiske lysballoner og lykter side om side med elektriske gatelykter. Nyt og gammelt brytes jo i Japan. Men ellers forløp keiserkroningen efter programmet. Skjønt Japan er med i krigen merker man i hele riket intet til denne.

Naar man leker krig i luften. Et driftig amerikansk selskap for optagelse av levende billeder hadde fornylig besluttet i San Francisco at la opta et billede av to flyvemaskiner, som forfulgte og skjøt paa hverandre i luften. Det skulde være meget dramatisk — og det blev det i langt høiere grad end man hadde tænkt sig. Den ene av maskinerne styrtet nemlig ned, og begge flyvere dræptes. Men et „dramatisk billede“ fik selskapet altsaa.

Under krigens tegn er endnu et nyt aar rundet over jorden, og det er sikkert ikke mange som i denne tid ikke har spurt sig selv eller andre: hvorlænge skal det dog vare? Ja, hvorlænge vil det ei-

viliserte Europa vedbli med at ofre menneskers liv og menneskers lykke, hemme det produktive arbeides fremgang og kaste væk de bortimot 300 millioner kroner pr. dag, som krigen nu antas at koste? Og naar tenker man at faa bøtet al den skade, som dermed forvoldes? Ingen kan endnu svare paa disse spørsmåal, og de synes næsten ørkesløse, saalænge man endnu mener at ha mandskap nok at ta av og penger — ialfald papirpenger — nok at øse ut. Fredsønsker og fredsrygter vokser vel gang paa gang op, men de visner aller og aller hen under krudbrøken blindende skodde. Engang maa dog ogsaa freden komme, men i hvilken tilstand vil den da finde Europa, „civilisationen“s vugge? Ingen av dem som nu holder verdenspolitikkens traade i sin haand, synes at føle den ringeste lyst til at tænke paa det. Kanhænde de ogsaa ræddes for tanken? Og saa lar de krigen gaa sin gang, mens folkene sukker og venter i ufattelig taalmodighet.

Mot slutten av det gamle aar var der vel indtraadt en pause i de egentlige krigsoperationer, men saa foregik der til gjengjæld saameget mer bak slagfelterne, hvor soldaterne nu maa slite gudsjammerlig ond under den haarde vinter. Paa østfronten har russerne længe forberedt en ny offensiv mot Bukowina med en helt ny hær paa tre, fire hundre tusen mand, og ryg-

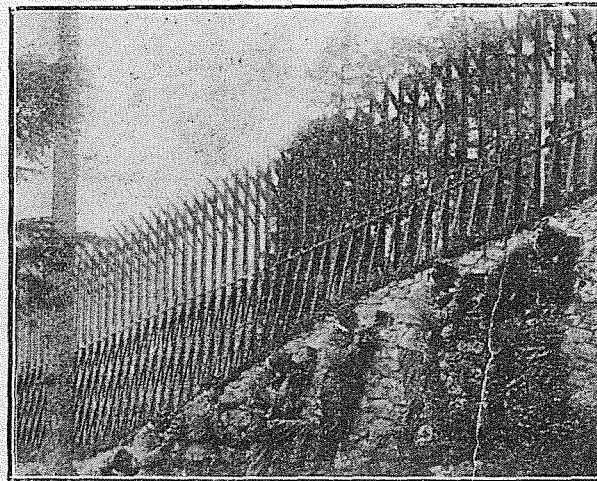
tet vil vite at østerrikerne atter forbereder sig paa at rømme Lemberg. Paa vestfronten agter tyskerne vistnok at forsøke et nyt fremstøt mot Calais. Forskjellige troppeskyvninger peker ialfald i denne retning, og tanken om at ramme England direkte synes saaledes atter at staa paa det tyske krigsprogram. Ligger der heri en erkjendelse av eller en frygt for at „det ægyptiske felttog“ ikke vil lykkes, eller føler tyskerne sig nu saa overmægtige, at de mener saa at si paa en gang at kunne ramme sin værste fiende baade i hjertet her i Europa og i hans store livsnerve der ute i orienten? Det er en vældig oppgave, men alle tyske seire tiltrods har begivenheterne hittil vist at den er vanskelig — umulig? — at løse. England øker nu sin hær til 4 millioner mand, og dets adgang til krigsmateriel sies praktisk at være ubegrenset. Ogsaa i Balkanfelttoget indtraadte der en længere pause, efterat de allierte hadde utført sin retræt bak den græske grænse. Ved Saloniki hadde de ved aarets slutning en styrke paa angivelig elpar hundre tusen mand, hvis oppgave antokes nærmest at maatte være den at holde haabelt oppe hos de fordrevne serbere og at hindre Grækenland fra at falde i armene paa centralmagterne. Trods alle indrømmelser fra dette lands side, var dets endelige holdning nemlig endnu da en gaade. Man ventet dog, at Venizelos-partiets seir ved

Franske soldater i sine skyttergraver foran Saloniki. Der staa nu 200,000 mand allierte tropper i Grækenland, og de allierte har erklært, at de blir hvor de er. — Fot. Ill. B., London.

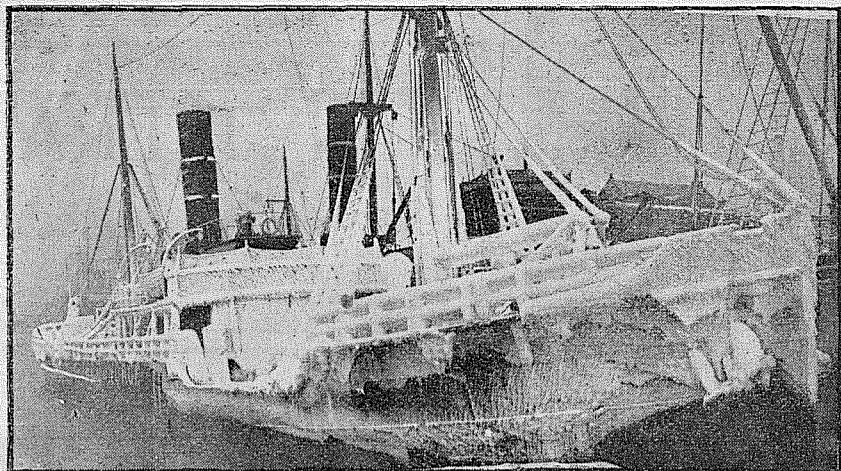
Hvor kong Georg blev myrdet i Saloniki har englænderne opstillet en æreport, og stedet er smykket med blomster. Fot. Meurisse, Paris.

En original skyttergrav, som italienerne har anlagt ved Görz, og som fienden vel vil faa vanskeligheter med at komme over. — Fot. Trampus, Genua.

Fra Nordnorges største industrielle bedrift. A/S Sydvarangers separasjonsverksted, som nu skal utvides betydelig. Selskapet feirer i disse dage 10-aars jubilæum.

I julestormenes tid. Dpsk. „Jelø“ kom 1. juledag ind paa Kristiania havn fullstændig overiset efter en frygtelig tur i storm og kulde. — Skarpmoen.

de sidste valg vilde bringe løsningen — i forbindelse med et eventuelt bulgarsk angrep paa græsk Makedonien, for et slikt vil vel Grækenland neppe kunne bære.

Et tiars jubilæum kan Norges nordligste storindustrielle bedrift, Aktieselskapet Sydvaranger ved Kirkenæs i Finmarken, feire den 12. januar. Et decennium er nemlig da forløpet, siden selskapet startedes efter at ha overtat de Ankerske jernmalmfelter deroppe. Ved starten utgjorde aktiekapitalen 5 millioner kroner. Den er efterhaanden øket til 16 millioner og

I Melbourne, Australien, hadde vi før et ulønnet generalkonsulat, hvis indehaver generalkonsul O. Rønneke fratraadte den 1. januar sidstleden. Fra samme dato er der i Melbourne opprettet et generalkonsulat omfattende Australien og New Zealand. Til dette embede er ekspeditionschef A. Scheel i utenriksdepartementet utnevnt. Han er født i Kristiania 1872 og cand. jur. fra 1895. Etter 5 aars konsulat tjeneste i Hamburg blev han i 1901 byråchef i utenriksdepartementet, i 1905 ekspeditionschef, og han var ved sin utnævnelse til generalkonsul chef for utenriksdeparte-

en tilsvarende forandring som paa de to andre steder. Den hittidige ulønnede konsul O. H. Haugan er fratraadt, og til konsul er utnevnt konsul F. Herm. Gade. Han er født i Kristiania 1871, vokste op i Amerika og mottok sin utdannelse dels herhjemme og dels ved Harvarduniversitetet i Massachusetts. I en aarrække praktiserte han som advokat og var samtidig juridisk konsulent for konsulatet i Chicago. Fra 1906 til 1910 var han konsul sammesteds. Han har et anset navn saavel derover som herhjemme, hvor han bl. a. har været sterkt medvirkende til op-

A. Scheel, vor nye generalkonsul i Melbourne.

N. Voll, vor nye konsul i San Francisco.

F. Herm. Gade, vor nye konsul i Chicago.

skal i disse dage utvides til 25 millioner — altsaa en femdobling i løpet av det svundne tiar. Baade grubedriften og separasjonsverkstedet skal utvides saa produktionen av færdig vare kommer op i 900,000 ton, hvilket svarer til en brytning av over 2 millioner ton raamalm. Man har imidlertid nok at ta av, for fjeldene antas at indeholde 500 millioner, kanske en milliard ton malm. Krigen har foraarsaket mange vanskeligheter for selskapet, som imidlertid nu har gjort sig til herre over dem. Det valdige foretagende, som har skapt en livlig trafik deroppe, staar nu under utelukkende norsk ledelse.

Forandringer i konsulatetaten. I statsraad like opunder jul blev tre nye konsuler utnevnt.

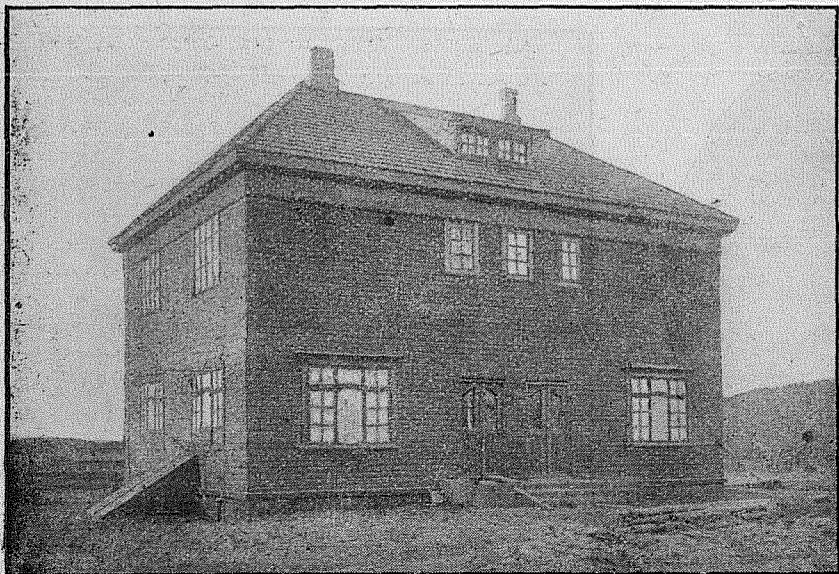
mentets almindelige avdeling.

I San Francisco blev det ulønnede konsulat ophævet nu til nyttaar, og konst. konsul Andr. Bjølstad fratraadte samtidig. I stedet er der opprettet fast konsulat derover, og til dette er utnevnt direktør for Norges opplysningskontor for næringsveiene N. Voll. Han er født i 1857 og utdannet som forretningsmand. Etter længere tids virksomhet i utlandet blev han i 1901 ansat som leder av det nyoprettede Norges opplysningskontor for næringsveiene. Ved sin utnævnelse dengang var han vicekonsul i Bilbao. Under hr. Volls ledelse er opplysningskontoret oparbeidet til en anset institusjon, som har stor betydning for næringslivet. I Chicago er der fra ovennævnte dato foretat

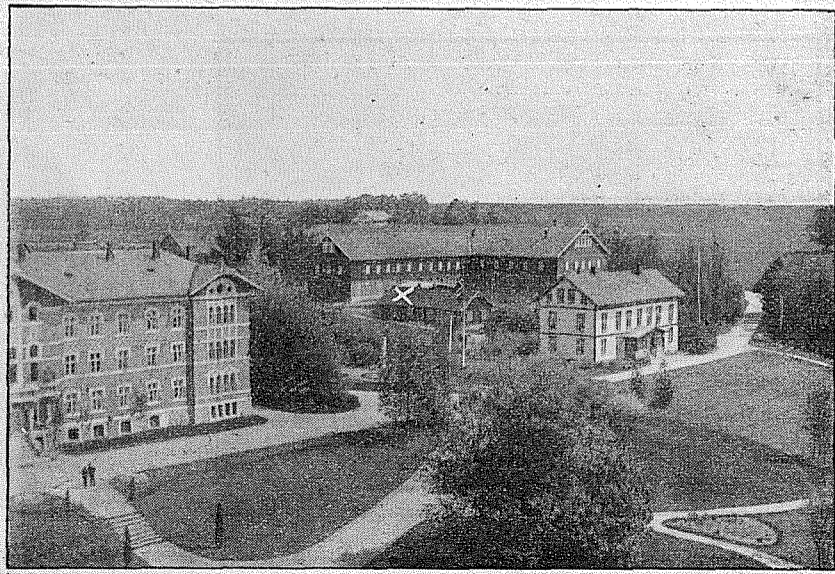
rettelsen av Den norske Amerikalinje, i hvis direktion han den hele tid har sittet.

Stokke sparebank i Jarlsberg har bygget sig et nyt hus efter tegning av arkitekt Blix paa Notodden. Det koster 21,000 kroner og tas i bruk medio januar. Bygningen staar godt i landskapet og er meget velindrettet.

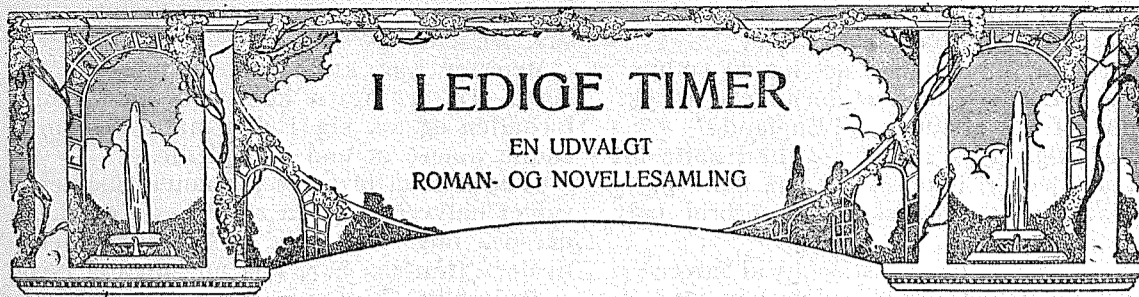
Ved en brand paa Norges landbrukshøiskole foreleden nedbrændte det hus, hvori Christian Magnus Falsens bodde, da han skrev utkastet til Norges grundlov. Paa hosstaaende billede er huset merket med et kryds. Det saa dog anderledes ut dengang end nu.

Stokke sparebanks nye bygning, som nu er færdig til bruk. — Fot. Skarpmoen.

Norges landbrukshøiskole med Christian Magnus Falsens hus, som nys brændte. G. O. Horne fot.

Nellie.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse av Edda Kragh.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Nellie er den næstældste av sakkfører Bryans fire barn, moren er død. De bor i nærheten av Elmely, som tilhører en rik arving, miss Warner. Hos miss Warner bor mrs. Harmon, som har en søn, kaptein Trafford. Paa Hallen, som eies av lord Deckland, kommer Nellie og hendes ældre søster, den vakre Vally, og gjør megen lykke. Lord Decklands ven, Hiram Fische, udmerker Nellie, men hun er indtat i den kjække kaptein Trafford, som sies at skulle gifte sig med miss Warner. Vally raader Nelly til ikke at kokettere med den fattige kaptein, da hun saa forspiller sin chance til at faa den rikeste mand i England, Hiram Fische. Men Nellie blaaser i den rike forretningsmand og morer sig paa en skogtur med Trafford. Han kjører hende hjem og frir til hende. Imidlertid hender det at hendes far mister sin formue og at Hiram Fische tilbyr at hjelpe ham mot at faa hans datter Nellie tilegte. Vally intrigerer slik, at hun faar Nellie til at tro at Trafford ikke mener det alvorlig med sit frieri. Og da hun faar høre at han har forlovet sig med miss Warner og er reist til Gibraltar, samtykker hun i at egte Hiram Fische. Paa et bal i London hører hun tilfeldigvis at Trafford er meget syk. Mens hun og Vally opholder sig hos sin tante Gabrielle, faar de telegram om at deres far pludselig er blit syk. Saa snart de er kommet hjem, dør han. Nellies bror Algy skriver til Hiram Fische, at hans søster ønsker at hæve forbindelsen. Han tar en stilling i London og Nellie blir selskapsdame hos to ældre damer. Her træffer hun kaptein Trafford igjen.

De to damer indtok igjen sine pladser foran ilden og jeg satte mig litt fra dem og hørte paa hvad de sa. Mit hjerte banket saa sterkt, at jeg næsten ikke kunde opfatte ordene. Laurence — min Laurence var i nærheten av mig!

„Laurence er svært forandret,“ sa lady Elfrida; „Edwards død har tat meget paa ham. Jeg tænkte mig nok, at det vil ta den ende med Edwards lystseilas!“

„Ja, og han har jo ogsaa været saa syk, stakkars mand! Tror du, han satte pris paa middagen?“

„Kjære Leonora, han spiste jo næsten ikke noget og var jo saa aandsfraværende.“

„Hvor glad hans mor vil bli over at faa ham hjem igjen og denne — var det ikke miss Warner, hun het? — Jeg antar, at han reiser ut til hende imorgen.“

Hvert av disse ord skar mig i hjertet. Ja, han vilde reise ut til hende imorgen — til den kvinne — den rike arving — for hvis skyld han hadde holdt mig for nar!

Pludselig gik døren op og han kom ind. Nu hadde han litt mer farve i ansigtet end straks, da han kom, og da han kom bort til ilden, kunde jeg se at der var et smil, — et bittert smil om hans mund.

„Eders rødvin holder sig endnu udmerket, Elfrida,“ sa han. „Jeg husker den godt.“

„Det glæder mig, at du liker den, Laurence. Kom nu og fortæl os litt om dine oplevelser.“

„Jeg har ikke hat nogen,“ svarte han og holdt sine hænder bort mot baalet. „Har dere set min mor nylig?“

„Nei,“ svarte lady Elfrida, „vi lever saa

stille her. Det var pent av dig at du vilde komme og spise middag med os — aldeles alene. Laurence, vi er saa glade over at se dig igjen.“

Lady Leonora saa sig om i værelset.

„Er miss Bryan her? Aa, vær saa snild at gi mig mine briller, miss Bryan.“

Jeg reiste mig og hentet brillerne. Han saa efter mig og reiste sig saa og tok dem ut av mine hænder.

„Og mit hekletøi, miss Bryan,“ sa lady Elfrida.

Igjen hjalp han mig, og da han tok hekletøiet fra mig, møttes vore hænder. Jeg følte at mine skalv.

„Miss Bryan, vær saa snild at spille den sonaten av Schubert,“ sa lady Elfrida.

Jeg gik bort til pianoet, men han kom mig i forkjøpet og aapnet det.

Mine hænder rystet slik, at jeg næsten ikke kunde slaa an en tangent. Han blev staaende ved siden av mig, akkurat som han vilde ha gjort, hvis jeg hadde været en æret gjest. Visste han ikke — kunde han ikke forstaa? Pludselig bøide han sig ned over mig og hvisket:

„Hvad betyr dette? Hvorfor er De her? Hvorfor gir de Dem alle de ordrer?“

„Fordi —“ jeg stirret paa noterne med øine som var blændet av taarer — „fordi jeg er i deres tjeneste.“

„Laurence!“ ropte lady Leonora, men han tok ingen notice av det.

„Tjeneste!“ gjentok han like ved mit øre. „Hvad mener De med det?“

„Forstaa De ikke,“ jeg tvang mig til at tale rolig — „jeg er deres lønnede selskapsdame.“

„Hvilket?“ spurte han forbauset.

„Jeg er selskapsdame her og jeg vil haabe en pligtopfyldende tjenerinde. Lady Leonora ropte paa Dem, sir Laurence.“

XVIII.

„Lady Leonora ropte paa Dem, sir Laurence!“ Med hodet bøiet helt ned over tangentene kjæmpet jeg haardt for at gjøre min stemme fast og rolig. Det kunde jo være ham det samme, enten jeg var død eller levende, rik eller fattig — enten jeg var hans kusiners veninde eller tyende. Hvorledes vaaget han at nærme sig mig — for det var en fornærmelse — det at tale til mig og komme med spørsmaal?

Han hadde gjort mig den største uret, en mand kan gjøre en kvinde — han hadde ødelagt mit liv. Jeg følte at jeg burde vende mig om mot ham og be ham om ikke at fornærme mig med sine spørsmaal. Jeg opfrisket i tanker alle de punkter, hvor jeg hadde lidt uret, og forsøkte at stille dem i slagorden, men jeg kunde ikke holde fast paa dem. Det hadde været let nok, saa længe jeg var borte fra ham — men saasart jeg igjen saa paa ham, slog mit hjerte mot ham. Og desuten — hvis han hadde hat sin gamle, livsglade, muntre mine, vilde min stolthet uten tvil ha tat et livtak med den kjærlighet som gjorde mig saa svak — men hans bekymrede ansigt og lave, glædeløse stemme gik like til mit hjerte og avvæbnet mig med det samme. Avvæbnet! Nei, jeg maa

snarere si: opfyldte det med en brændende længsel efter at tilgi ham.

Men selv om jeg kunde tilgi ham, maatte han ikke faa vite det. Mens han bøide sig over mig uten at ta hensyn til lady Leonoras gjennomtrængende stemme, som gjentok hans navn borte fra kaminen, merket jeg, at mine øine fylldtes med taarer og der la sig en taake over mine tanker. Bare han vilde gaa!

Men han gik ikke; han vilde ikke gaa. Han saa sig bare utaalmodig tilbake over skulderen og mumlet noget, som lignet en ed, men lot forøvrig som om han ikke hadde hørt at hans kusine hadde ropt paa ham.

Mine fingre gik mekanisk henover tangentene. Jeg kunde høre hans hurtige, korte aandedrag over musikken og nu hvisket han høst:

„Jeg forstaa det ikke. Hvorfor er De her, Nell?“

„Av nødvendighet, ikke av eget valg,“ svarte jeg.

„Er — er det spøk?“ spurte han med lav, alvorlig stemme. „Er det et morsomt indfald av Dem?“

„Jeg synes ikke det er saa særlig morsomt,“ svarte jeg, idet der steg en klump op i min hals.

„Hvad mener De med det? Hvor — hvor er Deres far?“

Mine hænder rystet et øieblik og taarer blændet mine øine, saa jeg maatte holde op at spille.

Jeg svarte ikke, men han saa ned paa min sorte kjole og gjettet sig til sandheten.

„Naar — naar hændte det?“ spurte han bløtt.

„For omtrent fem maaneder siden,“ svarte jeg næsten uhørlig. „Det forekommer mig som et aar.“

„Og Algy — er han ute paa villaen?“

„Nei, han bor tilleie her i byen. Vi har forlatt villaen.“

„Forlatt villaen! Hvorfor?“ spurte han.

„Fordi det var nødvendig for os at dra ut i verden og tjene vort brød,“ sa jeg uten omsvøp. „Far blev ruinert.“

„Ruinert,“ gjentok han og saa forfærdet paa mig.

„Laurence!“ ropte lady Leonora.

„Et øieblik, Leonora,“ sa han og bet sig i barten, mens han saa sig tilbake over skulderen. „Jeg leter efter et musikstykke. Spil et eller andet,“ sa han næsten kommanderende til mig, og skjönt jeg godt visste, at det vilde være det klokkeste at reise mig og gaa bort til de to damer, adlød jeg ham dog som om han var min herre.

Nu gik han bort til lady Leonora, men vendte næsten øieblikkelig tilbake og stod med armen hvilende paa pianoet og saa ned paa mig med et bedrøvet, medføleende uttrykk, som fik mig til at skjælvne. Saa bøide han sig næsten nølende ned over mig, som om en indre tilskyndelse tvang ham til at spørre.

„Hvor er Deres søster Vally?“

„Hos min tante Gabrielle,“ svarte jeg, mens jeg vedblev at spille.

„Hvorfor er ikke ogsaa De der?“ spurte han. „Hvorfor er det Dem som skal arbeide?“

„Fordi jeg er den som er bedst skikket til det,“ svarte jeg rolig. „Kan De tænke Dem Vally som selskapsdame for nogen?“

„Nei, det kan jeg ikke,“ svarte han med et bittert eftertrykk paa ordene, som midt i min elendighet fik mig til at smile.

„Et spørsmaal til,“ sa han — og der var intet smil paa hans ansigt. „Hvor er mr. Fische?“

„Det vet jeg ikke,“ svarte jeg og følte at blodet for op i mine kinder.

„Var han — vil De dermed la mig vite at han var usling nok til —“

„Aa, nei, nei!“ avbrøt jeg ham og saa op paa ham. Der var et vredt uttryk i hans øine og panden var rynket. „Det var mig som gjorde det. Han var meget hyggelig.“

Rynken forsvandt og han fik et lettet uttryk, mens han trak pusten dypt.

„Mener De at det var Dem som — hævet forlovelsen?“

Jeg svarte ikke.

„Stakkars menneske!“ sa han med et merkelig uttryk i stemmen. „Jeg hadde aldrig tænkt mig, at jeg nogensinde skulde komme til at beklage ham. Og nu er De altsaa alene om at kjæmpe Dem gennem livet — alene,“ gjentok han langsomt og med følelse. „Jeg har nok lidt, men himlen er mit vidne, at jeg aldrig, selv i mine tyngste øieblik, har ønsket Dem en straf som denne.“

Jeg saa forvirret op ved denne underlige tale. Straf — hvad straf fortjente jeg i sammenligning med ham? Det var ham som skulde være blit straffet. Hvad mente han?

Han saa ned paa mig og strøk sin bart paa den gamle, kjendte maate, mens han hvisket:

„Min stakkars — Nell.“

I samme øieblik reiste lady Elfrida sig fra sin plads ved ilden og kom mot os — hvilket var en likefrem lettelse for mig.

„Fryser dere ikke derborte?“ spurte hun og littet litt nysgjerrig paa os. „Kom hit til ilden, Laurence, og fortæl os litt om dig selv.“

Litt nølende fulgte han med hende, mens jeg blev tilbake og spilte mit stykke færdig.

Jeg er ikke svært flink til at spille. Jeg kunde ikke spille lange, glimrende fantasier; men kanskje paa grund av mine faa hjælpemidler har jeg lagt mig til at behandle pianoet som en god ven og kammerat og at holde av det. Den aften hadde jeg en følelse av, at instrumentet var som en trofast ven, til hvem jeg kunde betro alle mine sorger, al min haabløshet — og desuten al min tilgivende kjærlighet til den mand som hadde været skyld i den bitreste hjertesorg i mit liv.

Opfyldt av mine tanker og som i drømme lot jeg mine fingre gli henover tangentene. Først da jeg følte taarerne trille nedover mine kinder, løftet jeg hodet for at ryste dem av mig og saa i det samme i speilet like overfor mig den mands ansigt som jeg elsket. Blek og alvorlig og med en længselsfuld sorg i sine blaa øine sat han og betraktet mig — da jeg litt efter igjen saa op, følte jeg hans haand paa min skulder — en haand der skalv som et blad for vinden — og hørte ham hviske med hæst stemme:

„Aa, Nell, Nell! Hvorledes kunde du gjøre det?“

Hvorledes jeg kunde love at gifte mig med mr. Fische? Var det det, han mente? Jeg lot hodet synke dypt ned paa brystet, for jeg hadde intet svar, ingen undskyldning for min troløshet, likesom han ingen hadde hat for sin. Han vendte sig saa bort med et suk, der næsten lød som en stønnen.

„Jeg antar at du har tænkt at reise videre imorgen tidlig, Laurence?“ sa lady Elfrida litt efter, da jeg hadde forlatt pianoet og med et haandarbeide hadde trukket mig tilbake til en mørk krok bak lady Leonora.

Han sat med sine korslagte armer hvilende paa bordet og stirret sorgmodig ind i ilden.

„Imorgen?“ gjentok han, det gav et sæt i ham og han sendte mig et dvælende blik. „Jeg — jeg vet ikke, om jeg kan reise fra London imorgen.“

„Ikke?“ avbrøt lady Leonora med et naivt smil. „Hvad vil miss Warner si til det?“

Han blev rød, og denne gang saa han ikke paa mig.

„En dag mer eller mindre har jo ikke noget at si,“ sa han barskt.

„Men du har jo ikke set hende endnu,“ sa lady Leonora med et forundret uttryk.

„Hun vet vel at du er i England?“

„Selvfølgelig — ialfald —“ han nølte litt — „nei, jeg er ikke sikker paa det.“

„Har du da ikke skrevet?“ utbrøt lady Leonora.

„Jo — nei — det vil si — hvad ialverden er det du hekler der?“ spurte han med en pludselig irritert nysgjerrighet.

„En blonde til en kaffeduk; det er til en stor velgjørenhetsbasar. Elfrida lager pennetørkere til den. Aa hör!“ Hun saa bønfallende op. „Hvis du virkelig ikke reiser ut paa landet imorgen, saa vil du kanske følge med os bort paa en anden basar vi er interessert i? Det er sidste dag og vi maa gaa dit.“

„Hvor?“ spurte han, tydelig uten den mindste interesse.

„Det er en basar som blir avholdt i St. Nikolas' skole,“ sa lady Elfrida, „det er til fordel for missionærenes fond. Aa vær med os!“

Der gik likesom et uttryk av rædsel et øieblik over hans ansigt; men til min store forbauselse gav han ikke et bestemt og avgjort avslag, hvorimot han svarte:

„Kanske.“

„Er ikke det pent av ham!“ utbrøt lady Leonora.

„Jeg skal følge med og anvende tredive shilling paa kaffeduker og pennetørkere, og hvad dere ønsker jeg skal kjøpe. Det er et saa godt formaal.“

„Saa venter vi dig,“ sa lady Leonora. „Kom til lunch klokken et, saa kan vi gaa ifølge dit bakefter.“

„Tak, saa sier vi det,“ sa han, „det vil da si, hvis det ikke er til uleilighet for dere.“

„Nei, slet ikke; vi har en rummelig automobil, og desuten saa bryr ikke miss Bryan sig saa meget om basarer og vil vist helst bli hjemme.“

„Det kan ikke falde mig ind at ville berøve miss Bryan den fornøielse,“ sa han mer alvorlig end anledningen krævet. „Jeg kan spasere dit — eller kanskje jeg slet ikke kommer; der er ialfald ikke tale om at jeg kommer, hvis jeg kan tænke mig, at jeg ved det hindrer miss — Bryan —“

„Aa, miss Bryan skal nok faa følge med,“ sa lady Leonora leende. „Laurence, du er blit rent galant.“

„Det er ogsaa paatide,“ svarte han med et forsøk paa at spøke. „Naa, nu maa jeg vist bryte op.“

„Glem det nu ikke, Laurence!“ sa lady Leonora indtrængende.

„Jeg skal ikke glemme det,“ svarte han med et blik i retning av mig. „Jeg har en mækels hukommelse.“

„Den maa du ha faat ganske nylig,“ sa lady Elfrida leende.

„Ja, ganske nylig,“ sa han rolig — „i løpet av de sidste par maaneder. — Godnat!“

Hvor optat disse to ældre søstre end var av missionærer og al sin velgjørenhet, hadde de dog en plads tilovers i sine hjerter for den vakre unge fætter, og til avsked omfavnet de ham hjertelig.

„Godnat,“ sa han og gjengjældte deres kys. Saa nærmet han sig mig.

„God —“

„Kjæreste Laurence,“ faldt lady Elfrida ind, „husk endelig paa at brette op din frakkekrave; det er bitende kaldt — østenvind — den er saa farlig for alle som kommer fra et varmt klima. Vil du ikke laane et tørklæ og ha det om halsen? Miss Bryan, vær saa venlig at hente det nye, strikkede halstørklæ, som ligger oppe i kabinetet.“

„Nei, nei,“ sa han næsten heftig. „Det skal De ikke —“

Men før han kunde stanse mig var jeg borte. Da jeg igjen kom ned, stod han i forhallen og tok sig i den matte belysning endnu høiere ut end han pleide.

Uten at si et ord gav jeg ham tørklædet og ventet halvveis, at han vilde kaste det i hodet paa mig. Men han la slet ikke merke til det. Han saa bare paa mig med et ivrig, spændt blik.

„Blir De med paa basaren imorgen?“

„Kanske,“ sa jeg, stadig rækkende ham tørklædet.

„Si ja eller nei,“ sa han barskt. „Hvis De ikke gaar med, saa gaar heller ikke jeg.“

„Hvad betydning har det, enten jeg —“

„Ikke det mindste, om De saa vil,“ avbrøt han mig utaalmodig. „Svar mig bare: Kommer De eller kommer De ikke? Der er et par spørsmål jeg gjerne vil gjøre Dem, og det kan jeg ikke her.“

„De har allerede gjort mig en hel del,“ svarte jeg kaldt, men min stemme lød saa sørgelig mat i mine egne ører, hvad den saa end gjorde i hans. „Desuten reiser De sandsynligvis ut til Deres mor, mrs. Harmon — og til miss Warner.“

„Det er svært saa De tar hensyn til dem,“ sa han og rynket utaalmodig panden. „Gaar De med paa basaren?“

„Ja.“

Han saa bare halvt beroliget ut, da han nu rakte mig haanden.

„Godnat!“ sa han med lav, dyp stemme.

Jeg la min haand i hans; og den samme følelse som hadde gjennembævet mig den regnfulde aften, da han hadde holdt min haand i sin i flere mil, satte igjen mit blod i bevegelse og snørte mit hjerte sammen.

„Godnat!“ gjentok han og vendte sig bort. Men pludselig kom han tilbake.

„Gi mig tørklædet,“ sa han og rev det næsten ut av haanden paa mig, hvorpaa han gik.

Laurence har virkelig forandret sig meget,“ sa lady Leonora, idet jeg vendte tilbake til dagligstuen. „Synes ikke ogsaa du det, Elfrida? Det er som om han aldeles har mistet sin gamle muntre maate at være paa. Før var han næsten støiende — og husker du ikke hans latter? Jeg synes næsten — men det er vel bare min indbildning — at han ikke saa riktig — riktig — lykkelig ut.“

„Sludder!“ sa lady Elfrida bebreidende, idet hun bifaldende betraktet pennetørkeren. „Laurence er blit ældre; det er den eneste forandring, undtagen at han muligens er sig sit store ansvar bevisst. Da vi sidst saa ham var han bare kaptein Trafford; nu er han sir Laurence Trafford, og all omsorgen for et stort gods hviler paa hans skuldre. Det undrer mig, at han ikke er mer ivrig efter at reise ut til Mount Trafford, nu da det tilhører ham.“

„Han burde være lykkelig,“ sa lady Leonora tankefull med hodet paaskakke; „foruten alt det øvrige er han jo ogsaa forlovet. Der var litt snak om ham og en ung pike ute paa landet like før hans forlovelse med miss Warner —“

„Vrøvl!“ Lady Elfrida hostet og kastet et advarende blik bort paa mig. „Dum sladder!“

„Nuvel,“ vedblev lady Leonora, „han er forandret og det meget. Synes ikke De ogsaa, miss Bryan? Aa, jeg glemmer jo, at De ikke har kjendt ham før, hvad?“

Dette spørsmål besvarte jeg med en diskret taushet, hvorpaa vi gik og la os.

XIX.

„For en mængde mennesker det er her!“ utbrød lady Leonora med et litet tilfreds suk, da vi blidt og vedholdende banet os vei ind i det overfyldte basarværelse. „Er det ikke deilig?“

„Jovist,“ indrømmet sir Laurence, som kjæmpet sig frem foran damerne.

„Jeg kunde ikke tænke mig, at det vilde bli saa fuldt her,“ sa lady Elfrida.

„Heller ikke jeg,“ indrømmet han igjen med en undertrykt stønnen og saa sig i det samme om med et hevnjerrig blik, da en liten dame boret sig ind i ryggen paa ham samtidig med, at en tyk, geistlig herre traadte paa hans fot.

„Her er likefrem trængsel,“ tilstod lady Elfrida. Saa saa hun sig om. „Hvor er miss Bryan? Aa, der er De —“ vedblev hun, da hun fik øie paa mig bak Laurences brede ryg. „Vil De være saa snild at gaa bort til lady Vermonts bod og spørre hende om vi ikke skal hjelpe hende med noget?“

Jeg satte skuldrene imot og trykket mig frem, men følte i det samme Laurences haand paa min arm.

„Bli hvor De er. Hvor er lady Vermonts bod?“

Jeg viste ham i hvilken retning den var og fulgte ham med øinene, mens han banet sig vei gjennom mængden, „et hode høiere end alt folket“, men da jeg i det samme blev ført bort av en skare som strømmet ut fra et sideværelse, tapte jeg baade ham og ladierne Barham av syne.

De følgende ti minutter blev jeg kastet hit og dit, først op til en bod og saa mot en anden og befandt mig tilsidst i en hvælvet fordypning foran indgangen til et av sideværelserne. Med en latter, der var en blanding av ærgrelse og fornøielse, stod jeg stille og forsøkte at sætte min hat ret paa hodet, og blev i det samme av en ung mand opfordret til at gaa ind i „kunstgalleriet“.

Før jeg hverken kunde faa sagt ja eller nei var sir Laurence ved siden av mig.

„Hvad!“ sa han. „Kunstgalleriet! Malerier kan jeg tænke. Kom med. Der er det mer fredelig end her.“

Uten at vente paa mit samtykke la han en halv krone i haanden paa den unge dørvogter, hvorpaa vi gik ind.

Værelset var næsten tomt.

„Himlen være lovet!“ utbrød han.

Jeg saa mig om; der var ikke et billede at opdage.

„Her er hverken mennesker eller bilder,“ bemerket jeg.

„Saa meget desto bedre. En ørken vilde være en sand lindring efter den frygtelige trængsel. Hvad er det som fyren ved døren gav mig?“

„En katalog,“ svarte jeg og tok det fra ham. „Det er ingen bilder deri, men der er noget andet. Hvad skal alle disse nummererte ting bety?“

Jeg gik bort til en bænk, som gik langsmed veggene, og hvorpaa der var anbragt en hel del forskjellige dagligdage gjenstande. Det første var et eple som var skaaret midt over. Det var merket nr. 1. Ved at se efter i katalogen ved nr. 1 fandt jeg: „Rammet i hjertet“.

„Det er altsammen spøk!“ utbrød jeg hurtig. „Se her er en fyrstik i et glas vand, som i katalogen kaldes: „En svømmeopvisning“.“

„Det er umaadelig morsomt,“ sa han uten et smil paa sit ansigt.

„Ja svært,“ sa jeg med febrilsk livlighet, mens jeg indvendig studerte paa, hvorledes jeg skulde komme bort fra ham, for det tungsindige blik som stadig hvilte paa mig gjorde mig rent nervøs.

„Jeg er ræd for, at al denne makeløse humor helt er spildt paa Dem og mig,“ sa han sarkastisk.

„Hvorfor?“ spurte jeg og stirret haardnakket ret frem.

„Jeg tror ikke, at nogensomhelst spøk eller vittighet kan gjøre livet lysere for Dem,“ sa han alvorlig.

„Jeg venter mig ikke videre glæde i livet,“ svarte jeg med hurtig bankende hjerte.

„Nei,“ sa han bittert, „og saa vilde De ha mig til at tro, at De var tilfreds og lykkelig ved at være levende begravet i et skummelt hus sammen med to ældre damer.“

„De er meget venlige mot mig.“

„Venlige!“ gjentok han utaalmodig. „Ja, jeg tænker ikke at de slaar Dem eller sulter Dem, men — men tror De jeg har glemt at De for kort tid siden — var en livsglad ung pike — næsten et barn —“

„Aa, snak ikke om det,“ avbrød jeg ham, snappende efter veiret. „Er det riktig av Dem at minde mig om fortiden? Det er min daglige kamp at komme til at glemme det.“

„De maa ha en føielig hukommelse!“ sa han med en sky paa sin pande. „Jeg har ikke saa let for at slette ut det som har fundet sted. Hver eneste gang jeg ser paa Dem, tænker jeg paa, hvorledes De saa ut og talte — og lo.“

„Lo jeg?“ spurte jeg med et anstrøk av bitterhet. „Det er saa længe siden jeg har ledd, at jeg næsten har glemt hvorledes det er.“

„Meget rimelig,“ svarte han likesaa bittert. „Heller ikke jeg har hat meget at gjøre med latter —“

„De?“ sa jeg haanlig og saa op paa ham.

„Ja. Trodde De da ikke at jeg hadde et hjerte?“

Blodet for op i mit ansigt. Hvorfor talte han til mig paa denne maate? Et øieblik saa jeg ham like ind i ansigtet med et harmfuldt, bebreidende blik.

„Ja, De maa virkelig tro at jeg har glemt alt,“ sa jeg lavt; „men en ting har jeg ikke glemt, sir Laurence — og det er, at De ikke har nogen ret til at bebreide mig, at jeg har været hjerteløs!“

„Har jeg ikke?“ spurte han næsten heftig. „Var der da meget hjerte i Deres forlovelse med mr. Fische?“

Ved disse ord slog jeg øinene ned og vendte mig bort.

„Tilgi mig! Det var ikke min mening at være taktløs. Jeg — jeg tænkte ikke over hvad jeg sa,“ sa han i en bløt, angerfuld tone, idet han kom nærmere bort til mig og la sin haand paa min arm. „Nellie — selv nu — efter alt det jeg har lidt, vilde jeg nødig saare Dem. Hvorfor tvinger De mig selv til at gjøre det?“

„Jeg tvinger Dem ikke til at gjøre det,“ sa jeg med øinene fæstet paa den underlige katalog — jeg kunde merke hvorledes de fylldtes med taarer. — „Hvorfor kom — kom De i min nærhet? Hvorfor snakket De til mig? Jeg hadde — fred indtil De kom.“

„Jeg vil ikke forstyrre Deres — fred,“ sa han endnu mer bittert end før og slap min arm. „Fred! Mens jeg ikke har kjendt til et rolig øieblik like siden —“

Vi for begge sammen. Der var kommet nogen mennesker ind i værelset; de moret sig over de haandgriperlige vittigheter og lo hjertelig.

„La os gaa!“ sa han utaalmodig.

Men før vi kunde komme bort, var der en stemme — jeg kjendte den øieblikkelig — som ropte: „Laurence!“ og Winifred Warner kom farende henimot os. Jeg vek uvilkaarlig tilbake. Hvad Laurence angik, saa blev han først blek og saa blussende rød.

„Du her, Winifred?“ utbrøt han aldeles bestyrtet.

„Ja, det er mig! Men er det virkelig dig, Laurence? Jeg trodde du var paa Malta — eller Gibraltar — jeg visste næsten ikke hvor, og saa er du her i London!“ Hun sa alt dette paa sin sedvanlige godmodige maate; saa blev hun med et blussende rød og saa mildt bebreidende op paa ham. „Men — hvor længe har du været her i England?“

„Bare et par timer,“ sa han litt forvirret.

„Og dit første besøk er paa en basar!“ bemerket hun og trak øiebrynene litt i veiret. „Er du alene her?“

Hun saa sig søkende om mens hun sa dette, saa faldt hendes øine paa mig og hun blev rød av overraskelse.

„Men det er jo Nellie!“ I næste øieblik omfavnet hun mig og kysset mig hjertelig og tilføiet saa i en kjærlig bebreidende tone: „Hvorledes kunde du være saa grusom at spille os et saadant puds — at glemme dig saa helt for os og gjøre os den sorg? Aa, Nellie, jeg trodde ikke du vilde ha behandlet mig saa hjerteløst! Trodde du virkelig at jeg kunde glemme dig? Jeg har skrevet til — jeg vet ikke hvor mange mennesker, men alt hvad jeg kunde faa ut av dem — Vally indbefattet — var at du opholdt dig hos nogen venner! — Du stygge, uvenlige pike, er du ikke det mindste glad over at se mig igjen?“

Ved at se mine rødmende kinder trak hun sig pludselig litt — ganske litet — tilbake fra mig og lot blikket gaa fra mig og til ham og tilbake til mig.

„Det er besynderlig!“ sa hun. „Er du ogsaa ganske alene, eller — er du kommet hit sammen med Laurence?“

Laurence puttet sine hænder i lommerne og kom mig til hjelp.

„Jeg traf — miss Bryan hos mine kusiner, hvor jeg spiste igaar aftes, og vi gik allesammen hit — lady Leonora og hendes søster er her i nærheten,“ tilføiet han og saa sig søkende om.

„Jasaa?“ bemerket hun spørrende med et underlig tvilende blik.

„Jeg tænker mine kusiner er i det andet værelse,“ sa han øiensynlig ilde tilmode.

„Jeg skal gaa ind og finde dem,“ mumlet jeg næsten uhørlig.

„Vi kan gaa ind alle tre,“ sa Winifred og stanset mig næsten ivrig. „Nei, Nellie, jeg er altfor glad over endelig at ha fundet dig til igjen at miste dig avsyne.“

„Jeg kommer straks igjen,“ sa jeg med en svak latter, som stivnet paa mine læber ved mrs. Harmons pludselige tilsynekomst.

„Hvad! Det er jo min mor!“ sa sir Laurence i en tone som ikke hadde megen klang av sønlig kjærlighet.

Ind seilte mrs. Harmon med stanglorgnetten i haanden og et uttryk av forbauelse og avgjort misfornøielse i sit aristokratiske ansigt.

„Laurence!“ utbrød hun.

„Det later til at være et almindelig 'Rendez vous',“ sa sir Laurence med et forsøk paa at smile, mens han kysset sin mor.

„Ja, det har du ret i,“ sa hun og hilste paa mig med en kjølig bøining av hodet. „Naar kom du hjem? Og hvorledes kunde du vite at vi var her?“

„Det visste jeg ikke,“ svarte han kort; „hvorledes skulde jeg vite det? Jeg kom først hit igaar aftes.“

„Aa!“ ytret hun koldt. „Du har allsa tænkt at reise ut med nattoget?“

Han svarte ikke noget paa dette, og de gik videre, mens Winifred og jeg blev tilbake.

„Du maa endelig forestille mig for dine venner, kjære Nell,“ sa hun og la sin arm i min; „jeg vil haabe, at det er snilde, hyg-

gelige mennesker, da jeg gjerne vil at de skal la dig faa lov til at reise hjem med mig! Hvorfor snek du dig bort fra os?" Hun saa smilende paa mig. — „Du er blit meget tyndere, mit stakkars barn — men, Nell, hvor bedaarende söt du er! Hvad har du gjort med dig selv? Jeg har altid sagt, at du vilde bli vakker og jeg fik ret. Aa, Nell, jeg har saa meget at fortælle dig! Men jeg vil gjemme altsammen til jeg faar dig med mig ut paa 'Elmely' og har dig for mig selv alene.“

„Jeg er räd for,“ begyndte jeg og studerte paa hvorledes jeg skulde faa sagt hendes sandheten om min nuværende stilling, da en stemme ved siden av mig avbröt mig:

„Er det miss Bryan?"

Winifred vendte sig om med en yndig rødmen og utbröt muntert:

„Naa, saa De har fundet vei ut av forfængelighetens marked, mr. Maynard, og alle Deres penger er vel sagtens gaat med! Ja, det er miss Bryan; er det ikke et merkelig træf, at vi skulde møte hende her?"

„Jo, det var virkelig underlig!“ svarte han og gav mig haanden, mens hans gjenemtrængende, graa öine saa like ind i mine.

„Vi skulde til at gaa ind i det store værelse for at finde miss Bryans venner,“ sa Winifred.

Jeg syntes det var rart at hun ikke nævnte sir Laurence.

„Hvorledes har Deres bror det, miss Bryan?" spurte mr. Maynard. — „Jeg vil haabe jeg faar se ham.“

„Tak,“ mumlet jeg, „han har det godt og har meget at bestille.“

Mens vi snakket var vi vendt tilbake til det store værelse og løp nu like paa lady Elfrida og hendes søster. De saa begge varme og trætte ut og var i alt andet end godt humør.

„Naa, der har vi endelig miss Bryan!“ sa lady Leonora med tilgivelig ærgrelse. „Hvor har De været?"

„Og hvor er sir Laurence — har De ikke set ham?" spurte lady Elfrida.

Saa opdaget hun Winifred, og der blev almindelig hilsen og gjensynsglæde.

„Det er da underlig!“ utbröt Winifred med sin klare latter. „Du er nok en morsom hemmelighetsfuld, liten en, Nell! Hvorfor kunde du ikke skrive og fortælle mig, at du opholdt dig hos Laurences kusiner?"

Ved denne familiære henvendelse stirret begge damerne forfærdet paa mig, og da jeg fremdeles forholdt mig taus, utbröt Winifred nysgjerrig:

„Hvad skal alt dette bety? Lady Elfrida, visste De ikke at Nellie og jeg var veninder — ja saa gode veninder som det er mulig at være? Har hun da aldrig snakket til Dem om mig?"

„Nei, miss Bryan har virkelig aldrig snakket om Dem!“ svarte lady Elfrida litt stivt.

„Miss Bryan!“ gjentok Winifred leende. — „Hun er ikke 'miss Bryan', hun er Nellie.“

„Lady Elfrida kjender mig bare som miss Bryan,“ sa jeg litt nervöst og la min haand paa hendes arm som en dæmper paa hendes veltalenhet til gunst for mig selv. „Du vet vist ikke — jeg har endnu ikke faat tid til at fortælle dig at lady Elfrida er saa venlig at ville ha mig i huset som selskap for hendes søster og sig. Men jeg er räd for, at jeg ikke er til videre nytte —“

„Hvad taler du om?" faldt Winifred nu ind med vidt opspilte öine. „Det er aldeles latterlig! Lady Elfrida, jeg antar at De ikke vet noget om det, men denne kjære pike fik den taapelige idé i sit hode at ville løpe bort fra sine kjære venner og forsöker nu paa at faa sig til at tro, at de nok vil glemme hende. Selskap! Ja, det er hun — det bedste

som kan tænkes; men nu har De vist hat hende længe nok, har De ikke, lady Elfrida?" tilføiet hun indsmigrende og forsökte paa at formilde de to damer, som var litt misfornöiet. „De vil nok la hende faa lov til at komme til mig! Hun skal være min selskapsdame!“

„Jeg forsikrer Dem, miss Warner,“ sa lady Elfrida kneisende, „at vi virkelig ikke hadde nogen anelse om, at vi gjorde noget galt da vi engagerte miss Bryan. Vi hadde heller ikke den mindste tanke om, at hendes venner har oppfattet det som en — en personlig fornærmelse.“

„Aa si da ikke dette!“ bad jeg.

„Jeg tror ikke at miss Bryan kan si, at vi hverken har været uventlige eller üdeltagende,“ faldt lady Leonora ind.

„Nei, nei!“ svarte jeg ivrig. „Dere har været saa snilde og venlige mot mig, og — og — jeg — jeg vil virkelig gjerne bli hos dere, hvis jeg faar lov. — Miss Warner vet ikke —“

„Dere vil nok gi hende lov til at reise hjem med mig?“ sa Winifred indtrængende, uten at ta hensyn til min motstand.

„Det kunde virkelig ikke falde os ind at holde miss Bryan borte fra hendes venner,“ sa lady Elfrida, „og hvis hun vil si os hvor Laurence —“

„Jeg skal finde ham,“ sa mr. Maynard i en saa alvorlig tone, at jeg uvilkaarlig vendte mig om og saa paa ham.

„Det er mr. Maynard,“ sa Winifred, da den unge prest fjernet sig. „Det var ham som overtalte os til at gaa hit idag, og det glæder mig virkelig, at vi gjorde det. Jeg haaber dere har tilgit mig,“ tilføiet hun henvendt til de to søstre.

Det hadde de öiensynlig, for begge to smilte til hende og var elskværdigheten selv.

„Miss Bryan kunde ha faldt i værre hænder,“ sa Leonora og klappet mig paa skulderen, „og vi er ialfald det inddirekte middel til, at hendes venner kan faa hende tilbake.“

„Her har vi Laurence,“ sa Winifred, da sir Laurence og hans mor, ledsaget av mr. Maynard, sluttet sig til os. „Mr. Maynard, jeg antar at De allerede er blit forestillet for sir Laurence.“ Hun talte meget hurtig og saa litt forvirret ut. „Og tillat mig nu at forestille Dem for lady Elfrida og lady Leonora Braham.“

De passierte saa et par minutter med hverandre, saa foreslog mrs. Harmon, at de skulde gaa.

„Men hvor skal vi hen?“ spurte Winifred, der tydelig nok önsket at holde selskapet sammen. „Kan dere ikke allesammen spise hos os? — Vi bor hos Meurices.“

„Men hvorfor ikke heller spise middag hos os?“ foreslog lady Elfrida.

„Jo tak,“ sa Winifred, som ikke vilde tillate at nogen av de andre kom med avslag, skjönt sir Laurence ikke lot til at sætte videre pris paa denne ordning, og bare brummet noget som skulde bety et samtykke.

Saa blev det avtalt, at allesammen skulde komme til os klokken halv otte.

Jeg følte mig allerede lettet ved tanken paa, at denne besværlige eftermiddag snart var forbi, da jeg til min rædsel merket en sterk parfume av rosenolje, og like foran os saa jeg i det samme tante Gabrielle komme ind av døren, som sedvanlig sterkt sminket og i en iöinefaldende dragt. Takket være hendes nærsynthet fik hun ikke öie paa os, skjönt jeg stod saa nær hende, at jeg kunde höre hvad hun sa.

„For en mængde mennesker, min kjære Valeria! Hvor er min vifte?"

Like bak hende saa jeg nu Vally — Vally! — Men hvor forandret hun var! Ogsaa hun

var klædt efter nyeste mode, men hendes gamle, selvtillidsfulde uttryk var helt borte; hun var mager og — nei ikke blek, for hendes gustne ansigt hadde de samme blomstrende kinder som de der prydet tante Gabrielles. Hun saa mig — saa os alle — og et öieblik saa det ut til at hun vilde stanse, men saa saa hun ret frem med et haanlig smil og gik forbi os uten at si et ord.

Paa veien hjem til Burton Street sat jeg hele tiden taus og tænkte paa Vally, — den sminkede, pudrede Vally.

De to ældre damer var meget venlige mot mig, og først da vi kom ind i forhallen kom de med en hentydning til dagens avslöring.

„Jeg vil haabe, at De har lært at holde en liten smule av os, min kjære pike?“ sa lady Elfrida og la sin haand paa min arm.

Som svar bødte jeg mig frem og kysset hendes rynkede kind.

„Jeg vil ikke forlate dere,“ sa jeg impulsivt — „jeg reiser ikke ut til 'Elmely', hvis jeg kan faa lov til at bli her.“

„Tøv, min kjære,“ svarte lady Elfrida. „De vil naturligvis ikke la Dem faa lov til at bli! Gaa nu op og klæ Dem om — De maa jo være rent ødelagt av al denne sindsbevægelse.“

XX.

Om aftenen, da vi ventet paa vore gjester inde i dagligstuen, rullet jeg som sedvanlig lady Elfridas lænestol bort til ilden og hentet lady Leonoras skjærm, for at vise dem, at jeg stadig betragtet mig som deres selskapsdame. De saa smilende op paa mig, og lady Leonora rystet paa hodet.

„Vi vil komme til at savne Dem, min kjære,“ sa hun.

„Det vil bli Deres egen skyld hvis De gjor det,“ svarte jeg rolig og rødmet litt. „Jeg har ikke tænkt at reise fra dere, og dere kan jo ikke saa godt jage mig bort.“

„De skulde aldrig ha kommet,“ sa lady Elfrida og rystet paa hodet. „De kan jo selv se, i hvilken forlegenhet De har bragt os. Jeg tror virkelig, at miss Warner hadde den idé, at vi ikke var snilde imot Dem.“

„Winifred — miss Warner vet slet ikke besked,“ svarte jeg.

Der blev ikke tid til at si mer, da vore gjester i det samme blev meldt: mrs. Harmon, miss Warner og — ikke sir Laurence, men mr. Maynard.

„Hvor er Laurence?“ spurte lady Leonora. „Han sa, at han vilde gaa bort i klubben og klæ sig om,“ sa mrs. Harmon.

„Laurence saa ut til at være rent utmatet av denne eftermiddags besværligheter,“ bemerket Winifred. „Naa, der kommer han jo!“

Døren gik op og Laurence kom ind. Han saa virkelig ut som om han enten var træt eller i daarlig humør og han lot öinene gli henover os, som om vi allesammen hadde tilføiet ham en personlig fornærmelse. Der var et uttryk som ikke pleide at være i hans vakre ansigt, og det gjorde mig bekymret.

„Jeg vet ikke hvad kokkepiken vil opvarte os med,“ sa lady Elfrida undskyldende, da vi satte os tilbords. „Det var jo et temmelig kort varsel —“

„Jeg er sikker paa, at det er udmerket godt,“ sa sir Laurence, som lukket op munden for første gang.

Winifred og han sat selvfølgelig ved siden av hverandre; Walter Maynard og jeg sat like overfor dem. Ingen av os var svært snaksomme, men vi la begge to merke til parret like overfor os. Winifred var ogsaa temmelig stille, og sir Laurence var aldeles taus, for ikke at si tver. Et par ganger,

naar han svarte paa et spørsmaal eller gjorde en eller anden bemerkning til sin forlovede, opfanget jeg hans øine, som hvilte paa mig, men han tok dem hurtig til sig naar jeg saa paa ham.

„Nu begynder det vel at bli noksaa bart i Nestbury?“ bemerket jeg for at faa igang en samtale med min sidemand.

„Ja,“ svarte mr. Maynard og for let sammen, som om han hadde været fordypet i betragtninger over sin næste præken.

„Det er saa pent der,“ vedblev jeg. „Er De begyndt at holde lidt av egnen der?“

„Ja, allfor meget,“ svarte han med et suk, „da jeg tænker paa at forlate den.

„Forlate Nestbury!“ utbrøt jeg livlig. — „Jeg trodde De tænkte paa at slaa Dem tilroder!“

„Det gjorde jeg ogsaa — det vil si, vi stakkars kapelaner kan jo ikke slaa os tilroder noget sted. Ja, jeg tror nok at jeg kommer til at gjøre en forandring. Jeg har tænkt paa at reise til Afrika —“

„Afrika?“ gjentok jeg forbauset.

Han nikket og strøk sit korte, krusede haar bort fra panden med et suk.

„Ja, der er meget at gjøre —“

„Og meget farlig!“ bemerket jeg.

„Det bryr jeg mig ikke om,“ sa han rolig med en underlig vild glæde, som var uforstaaelig for mig. „Det liker jeg netop godt.“

Jeg henfaldt i taushet; nu og da indimellem lady Elfridas langsomme stemme, som anbefalte en eller anden barmhjertighetsgjerning til mrs. Harmon, lød Winifreds bløte, klare røst og sir Laurences enstavel-sesord til svar. Winifred tidde næsten ikke et sekund, men snakket som om det var hende om at gjøre at si noget — og for hvert minut som gik blev Walter Maynards ansigt mer og mer alvorlig.

Jeg tænkte paa hvor umulig det vilde bli for mig at leve i samme hus som de to like overfor mig. Men desuagtet kunde jeg ikke holde mine øine borte fra dem, og mine ører anstrengte sig mot min vilje for at opfange hvad han sa.

Hvorledes kunde han sitte der og snakke med den unge pike han skulde gifte sig med like for øinene paa hende han hadde sveket! Nei, komme hvad der vilde, jeg kunde ikke følge med til 'Elmely'!

Pludselig reiste lady Elfrida sig, og vi damer vendte tilbake til dagligstuen.

„Hvad snakket du med mr. Maynard om?“ spurte Winifred henkastet og la litt rødmende sin arm i min.

„Ikke om noget, og han har sagt likesaa litet som jeg,“ svarte jeg, men tilføiet saa, da vi stod foran ilden: „Nei, det er nu ikke ganske sandt. Han fortalte mig — jeg antar da ikke, at det er nogen hemmelighet — at han tænker paa at reise fra Nestbury.“

Hun saa op med et hurtig blik.

„Ja?“ sa hun spørrende og grep i det samme en vifte, som hun holdt foran ansigtet.

„Han vil reise til Afrika.“

„Til Afrika? Fortalte han dig det?“ spurte hun bak sin vifte.

„Ja, til min store forbauselse. Jeg trodde han var avholdt i Nestbury.“

„Det er han ogsaa,“ sa hun alvorlig. „Det er ikke en eneste sjæl derute som ikke holder av ham, og det er heller ikke saa rart. Stedet er som forvandlet siden han kom ditut. Kjære, du vil ikke kunne kjende byen —“

„Vil ikke jeg?“ avbrøt jeg hende med ettertryk.

„Aa, tilgi mig, kjære Nellie! Hvorledes kunde jeg være saa tankeløs!“ sa hun og tok mig om livet. „Du maa komme tilbake igjen snart. Du maa komme — hører du? Du vil vel ikke knuse mit hjerte ved at si nei?“

„Du maa ikke plage mig med det,“ sa jeg rolig og bet læberne sammen. „Jeg kan ikke reise med dig ditut.“

„Gi mig en eneste antagelig grund!“ bad hun indtrængende.

Jeg saa paa hende — den unge pike, som uten sit vidende hadde berøvet mig den mand jeg elsket — og spurte mig selv, hvad hun vel vilde si, hvis jeg gav hende den grund. Hvad om jeg sa: „Jeg kan ikke bo under samme tak som dig og den mand, der har holdt mig for nar for at kunne gifte sig med dig!“

„En eneste god grund, saa skal jeg ikke si mer om det. — Men det kan du ikke!“ ropte hun triumferende, da jeg fremdeles tidde. „Laurence!“ Hun vinket til ham idet han kom ind i værelset. „Kom hit og hjelp mig med at faa bugt med denne slemme, gjenstridige pike.“

Han kom straks bort til os med rynkede bryn og øinene fæstet paa mig med et besynderlig, likesom mot sin vilje bebreidende blik.

„Hør engang, Laurence,“ vedblev Winifred. „Du vet — eller burde ialfald vite — hvor meget jeg ønsker, at Nellie skal bli med ut og bli hos os; men skjønt jeg nu næsten har tigget hende om det paa mine knær — billedlig talt — saa vedblir hun at si nei. Hjælp mig med at overtale hende.“

„Jeg er ræd for, at jeg ikke har stor indflydelse,“ sa han langsomt og rødmet svakt.

„Ikke den aller mindste,“ gav jeg ham til svar og saa ham like ind i ansigtet.

Han trak paa skuldrene og bet sig i sin bart.

„Det sa jeg dig jo.“

„Vær nu ikke saa grusom,“ bad Winifred, „men følg med! Vi skal gjøre alt mulig for at glæde dig. Du kan faa gjøre alt hvad du har lyst til. Si nu ja.“

Sir Laurence fjernet sig langsomt med hænderne bak paa ryggen og det blonde hode tungsindig bøiet. Winifred la sin arm om mit liv.

„Nellie, kan du ikke indse, at det er stygt at være saa stolt? Det er jo bare fordi du tror, at du ved det kommer i taknemlighetsgjæld til mig — fordi du er blit saa stolt nu, efterat du er blit fattig.“

„Nei, nei!“ svarte jeg hurtig. „Det er slet ikke derfor.“

Jeg holdt netop paa at gi efter, da vi blev avbrutt ved, at en tjener kom bort til mig med et visitkort paa et bret — et visitkort med navnet „Algernon Leigh-Bryan.“

Forbauset — nei, forskrækket — jeg trodde straks, at der maatte ha hendt Algi noget — saa jeg op og sa uvilkaarlig: „Algy!“

„Algy, din bror!“ utbrøt Winifred. — „Bli da ikke saa ræd, kjære. Der kan jo ikke være noget galt, der kommer han jo selv.“

Hun vendte sig om mot døren, som Algy i det samme kom ind av i sin daglige dres og med en meget forbauset mine ved synet av saa mange mennesker.

„Jeg trodde du var alene,“ sa han forklarende.

Sir Laurence kom nu bort til ham og grep hans haand.

„Hallo!“ utbrøt Algy. „Er det Dem, kaptein Trafford!“

„Ja, min kjære ven! Det glæder mig meget at se Dem!“ sa sir Laurence, hvis ansigt endelig opklart av et av hans gamle smil. „Kom og la mig forestille Dem for mine kusiner. Nellie — miss Bryan kan nok undvære Dem et par minutter.“

Saa gik han med Algy, næsten som om han vilde gi mig tid til at bli rolig igjen.

Der var noget ved Algy — kanske det var hans frimodige, gutteagtige væsen — som gjorde, at alle likte ham, og de to ældre damer bød ham straks hjertelig velkommen.

„Hvor han har vokset!“ bemerket Winifred. „Han er den kjæreste gut — nu maa jeg vel si unge mand — jeg kjender. Aa, Nellie, jeg har altid misundt dig din bror!“

„Undres hvad han er kommet hit for,“ sa jeg, da Algy igjen kom henimot mig.

„For din skyld naturligvis — det er dig vi allesammen længter efter,“ svarte Winifred og gik nogen faa skridt bort.

„De maa ikke gaa, miss Warner,“ sa Algy. „Det er ingen hemmelighet og heller ingen ulykke; hvis det var tilfældet vilde jeg ikke skynde mig saa meget med at fortælle det.“

„Er det en god nyhet? Aa, la mig faa høre den!“ sa den varmhjertede, unge pike og la sin arm i min.

Alle de andre var i nærheten av os, og Algy hadde en større tilhørerkreds end han hadde ventet.

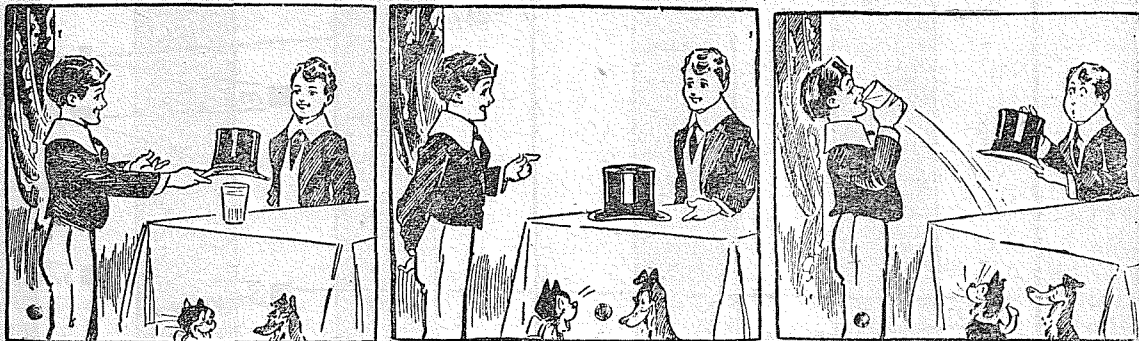
„Det er ikke noget — det vil si,“ rettet han sig selv, „ialfald ikke noget av betydning, skjønt det har meget at si for os — for Nell og mig. Saken er —“ han saa sig om med en mine, som han forsøkte at gjøre ikke allfor triumferende — „jeg har netop hat lykken med mig. Jeg er blit sekretær i det 'Kongelige kosmopolitiske selskap' med et honorar av tre hundre pund om aaret!“

„Algy!“ utbrøt jeg overvældet. „Er det virkelig sandt?“

„Aldeles sandt, Nell,“ svarte han triumferende. „Det blev først avgjort nu i eftermiddag, og jeg syntes jeg øieblikkelig maatte bort og fortælle dig det — jeg kunde ikke vente.“

(Fortsættes).

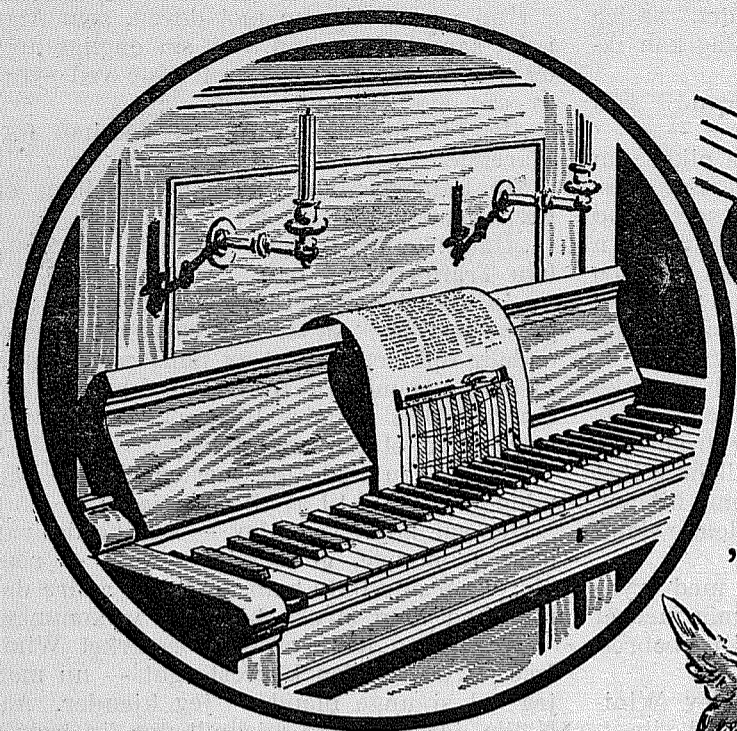
Smaa triks.

„Her er et godt kunststykke,“ sa Karl til sin ven. „Pas nu paa, naar jeg sætter denne hat over dette glas vand. Men du bør bruke dine øine godt.“

„Saa,“ sier Karl og holder den ene haand paa ryggen, „nu vil jeg drikke vandet uten at røre ved hatten.“ „Det er en umulighet,“ sa venen tillidsfuld. „Er du saa sikker paa, at glasset er under hatten?“ ertet Karl.

„Naa — ja, men da er det snyteri og ikke et kunststykke,“ ivret venen og løftet hatten for at se efter. I det samme snappet Karl glasset og drak. „Der kan du se,“ sa han rolig, „jeg kunde drikke av glasset uten at røre hatten!“

At spille piano „med en finger“.

Som et beskedent kuriosum en liten haandsrækning til de som slet ikke kan spille.

Stik bladet ned i den lille spræk bak de sorte tangent bak lokket. Stedet hvor bladet skal staa er angit det skal staa omtrent midt paa pianoet — en smule staa nøiagtig ut for de sorte tangenter. (De sorte bare paase at en saadan gruppe paa tre kommer til at notebladet.) Staar notebladet rigtig — altsaa slik at genter og de lyse striper ned paa hvite tangenter, — saa begynd at spille, men bruk til en begyndelsebare en finger, f. eks. høire haands langfinger — senere, naar De har faat litt øvelse, saa kan De bruke alle fem.

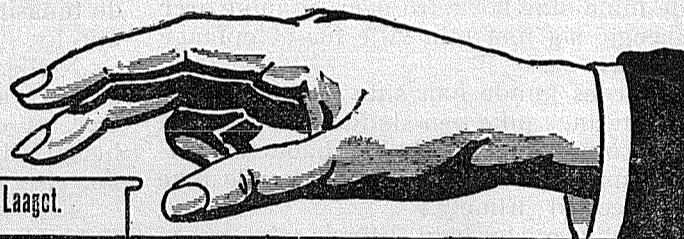
Spredt over notepapiret findes de sorte merker — bredere eller smalere. Disse sorte merker angir, at den nedenfor liggende tangent skal anslaaes og den zig-zag strek, som forbinder alle disse merker indbyrdes, angir rækkefølgen i hvilken de skal anslaaes. Begynd altsaa øverst paa notebladet, slaa an den tangent som findes umiddelbart under det første (øverste) merke, følg zig-zag-streken med øinene, anslaa derpaa den tangent som findes under det næste sorte merke streken fører til osv.

Da hører De allerede litt av melodien, ikke sandt? Nu vil De lægge merke til, at de sorte merker — som sagt — er smalere eller bredere. Det angir, hvor længe den paagjældende tangent skal holdes anslaat. Betyr f. eks. merket: ■ et almindelig anslag, saa betyr dette: ■■ at tangenten skal „holdes“ dobbelt saa længe og dette: ■■■ at den skal slippes væsentlig hurtigere — bare holdes halvparten saa længe som den første. Og følg saa — især i begyndelsen — sagte i tankerne med i teksten, efterhaanden som tangenterne slaas an — stavelse for stavelse, derved findes det rette tonefald lettest.

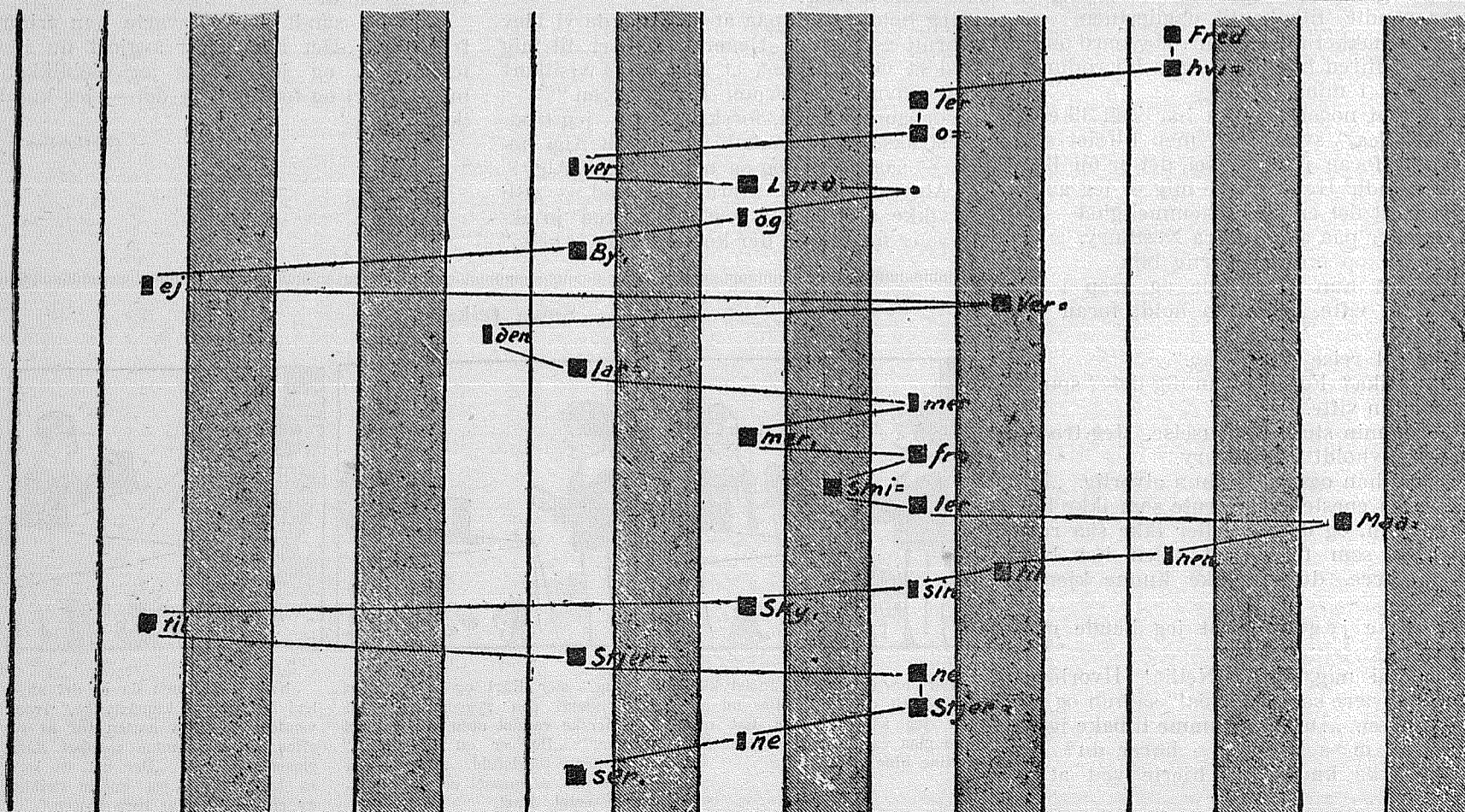
Altsaa: Følg zig-zag-streken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkefølge den angir, og hold de kortere eller længere, eftersom de sorte merker er smalere eller bredere.

Noter for dem som ellers ikke kan spille:

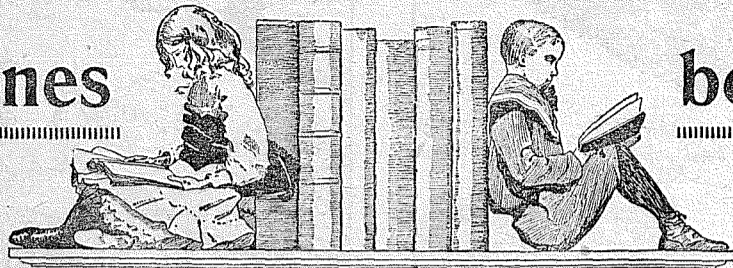
„Fred hviler over land og by“.

Notebladet stikkes ned bag de sorte Tangenter, medens den øverste Del af det højes ned bagom Laagct.

Barnenes

bok

Dovenlars.

Et russisk folkeeventyr.

(Fortsat.)

Kakkelovnen blev øieblikkelig kold, placerte sig mellem hans ben som en ridehest og for i

som kom forbi i det samme, bønfaaldt sin far om at tillate hende at dele skjæbne med den, hun elsket.

Kongen, som nu blev kjed av hendes gnaak, gav saa i sinne ordre til at man ogsaa skulde indeslutte hende i tønden, saaledes at han blev fri for at høre et ord mer av hende om den sak.

Dovenlars sat paa ovnen som paa en hest, og den løp hurtig bortover landeveien med ham.

galop bortover den slagne landevei. Rundstykker og vin hadde han tat med sig og han hadde det meget bra paa veien. Litt efter stanset ovnen ved paladset. Kongen og hans hofmænd stod paa balkonen og moret sig over dette sjeldne skuespil.

„Hvem er du?“ spurte kongen.

„Jeg er Klodslars eller Dovenlars, hvad De helst vil kalde mig, og jeg er kommet for at hente min røde lue, mit belte og mine tøfler.“

Da han hadde sagt det, saa han op og fik i et vindu øie paa kongens datter, som var aldeles nydelig.

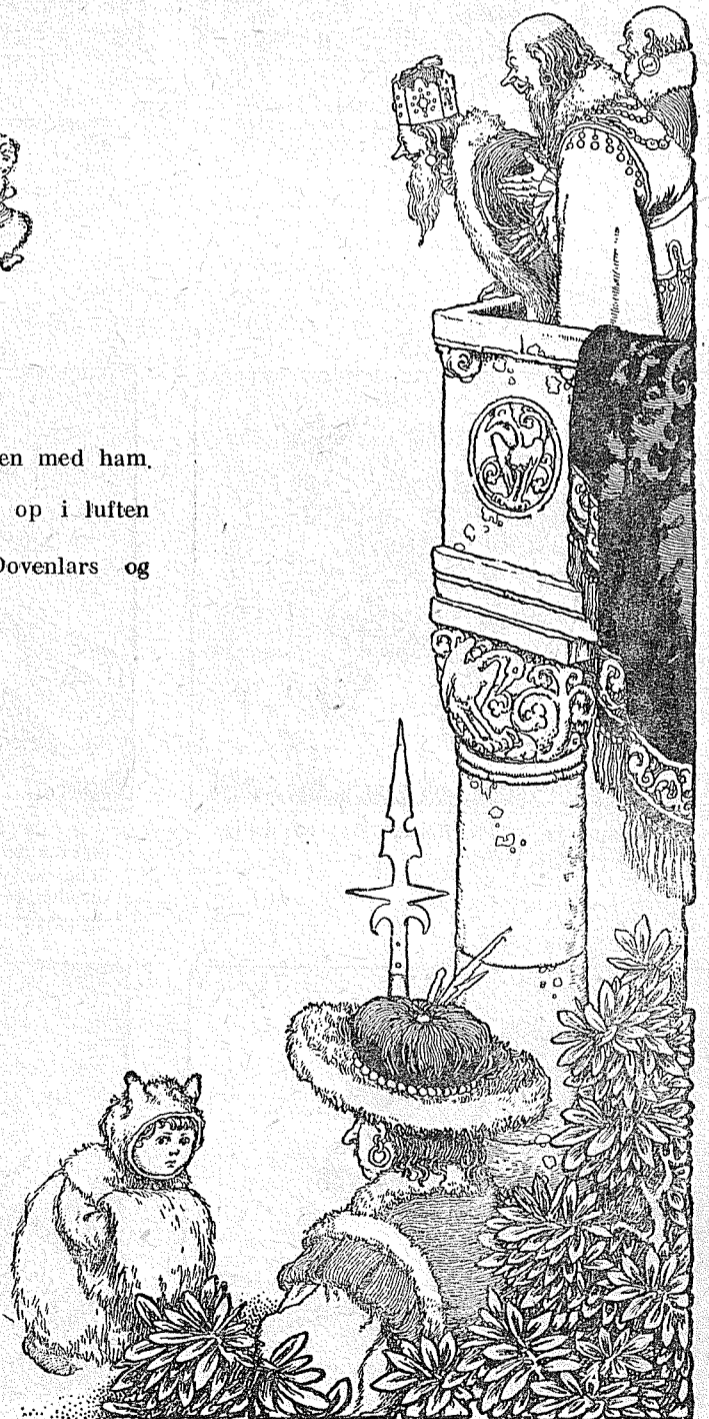
„Paa gjeddens bud,“ hvisket han, „ønsker jeg at kongedatteren skal bli min brud!“

Saa vendte han om og red bort som han var kommet, overbevist som han var om at det han hadde ønsket vilde hende uten at han behøvde at uleilige sig mer med det.

Og underlig var det, at kongedatteren var blitt grepet av en heftig kjærlighet til den mand, som hun næsten ikke hadde set. Hun kastet sig for sin fars føtter og tigget ham om at gi hende Dovenlars til husbond. Kongen forsøkte at tale hende tilrette og forklarte hende, at den fyr, hun snakket om, ikke var andet end en ret og slet simpel bonde; men det hjalp ikke, for hver dag som gik blev hun mer og mer forelsket i Dovenlars eller mindet om ham. Kongen, som var fortvilet over dette, sendte bud og lot Dovenlars ta tilfange. Han blev bragt til slottet og overgit til en mægtig magier eller troldmand, som var blitt søkt ut blandt landets største, netop i den anledning. Han indesluttet Dovenlars i en stor krystaltønde, hvor knegten straks la sig til at sove; men kongens datter,

Det skedde, og saa fløi tønden op i luften med de to fanger.

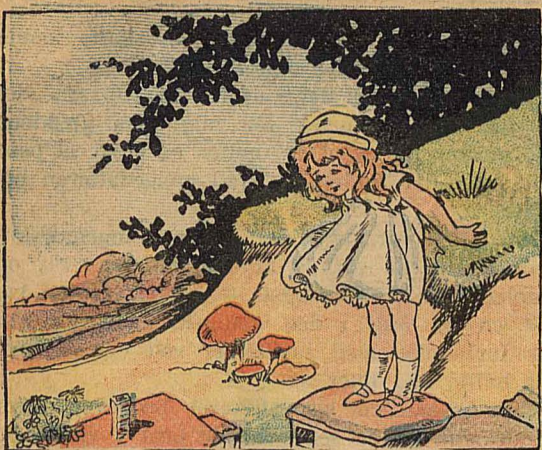
Litt efter vækket prinsessen Dovenlars og

Kongen og hans hof stod ute paa balkonen og moret sig over at se hende komme ridende bortover landeveien.

(Slattes.)

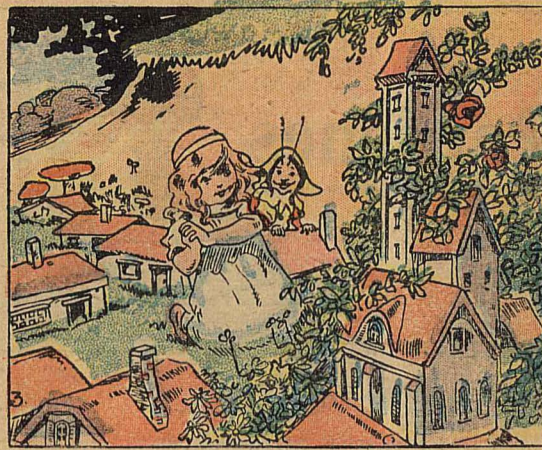
1. Om alferne, som barna ikke trodde paa.

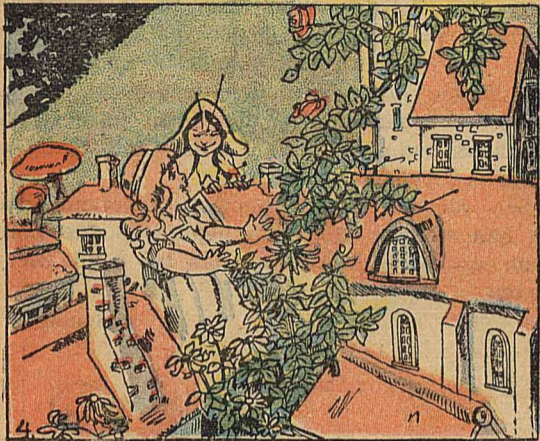
1. En dag da søster sat paa en stor sten oppe paa bakken, syntes hun pludselig at stenen ved siden av hende forvandlede til et litet hus.

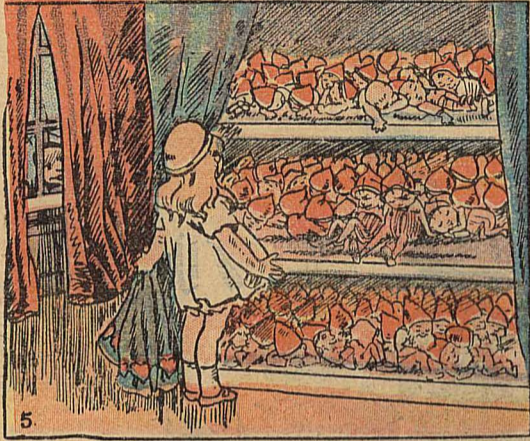
2. Da hun saa sig om, opdaget hun at der var mange saadanne smaa huse rundt om. „Det er da underlig at jeg aldrig har set dem her før,“ tænkte hun, „der maa ha været noget iveien med mine øine!“

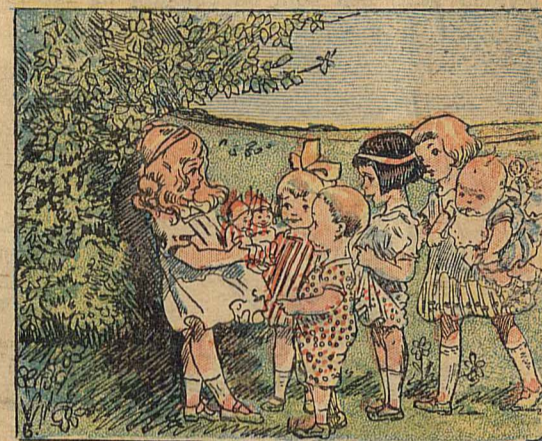
3. Det var likesom husene vokste og blev større og større, et av dem lignet næsten et litet slot. „Det maa være en alfelandsby eller noget saadant,“ tænkte hun, „de kan jo gro likesaa fort som paddehatter.“

4. Søster merket slet ikke at mester Puk stod bak hende og gjorde sine magiske tegn; hun trodde, at husene var blitt større, men det var hende selv som var blitt saa liten, at hun kunde gaa ind i dem.

5. Inde i det største hus saa hun mange hundre smaa alfer, gnomer og andre smaa skogaander. De laa i dyp søvn paa polstrede hylder bak en gardin. „Hvorfor ligger de der?“ tænkte hun, og Mester Puk, som utenfor vinduet hadde moret sig over hendes forbauselse, fortalte hende det.

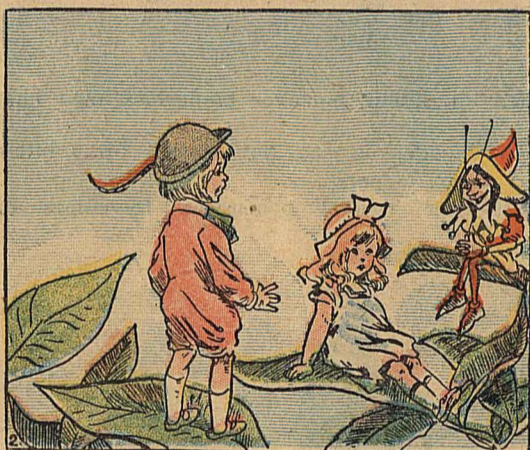

6. „Naar et barn blir saa stort, at det ikke mere tror paa feer, smaanisser og alfer, saa gaar alle de smaa væsener hun har trodd paa hit og sover, indtil et nyt barn tror paa dem og skaffer dem nyt liv!“ Søster tok to av de søte, smaa væsener med sig, og da hun viste sine kammerater dem og fortalte hvad mester Puk hadde sagt, saa kan det nok være, at der kom liv i mange alfer, gnomer, nisser og feer, — og nu lever de hos barna, indtil de igjen maa bort og sove, fordi ogsaa disse barn blir for store til at tro paa dem.

2. Det allermorsomste.

1. Rikard og søster fløi en dag en deilig tur med mester Puk.

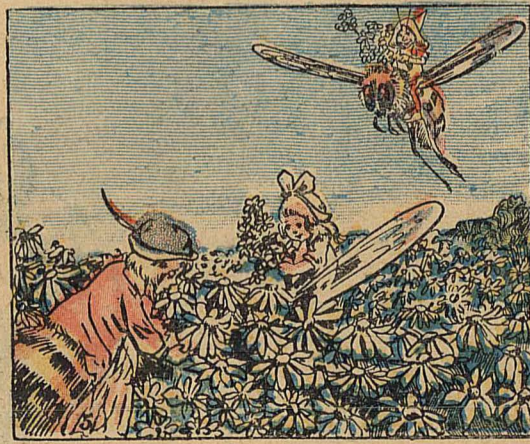
2. Da de blev trætte hvilte de sig i et træ, og Rikard sa: „Kan du ikke la noget hænde idag, mester Puk?“ „Vi kan jo se paa det,“ sa mester Puk. I det samme hørte barna en høi brummen like i nærheten.

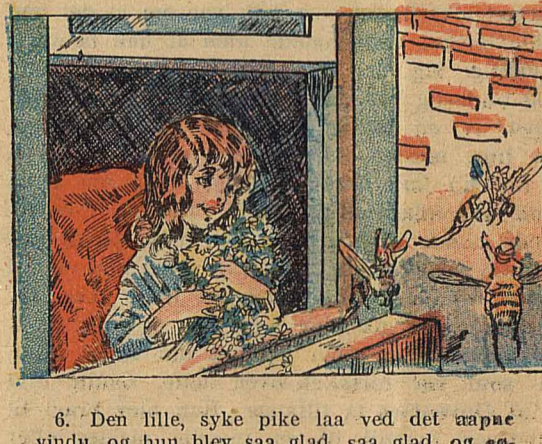
3. Det var en humlebi; men da mester Puk hadde gjort barna smaa, var den i forhold til dem saa stor som en pony, og det var ikke langt fra at de blev rædde, skjønt baade bien og mester Puk forklarte dem, at humlebier bare stak naar man gjorde dem fortræd.

4. „Ønsker dere en ridetur?“ sa bien, „saa skal jeg hente mine to ældste hrødre, og vi skal føre dere til tusenfrydsengen, som er det deiligste sted i hele verden.“ Saa fik mester Puk en bi-pony, og Rikard og søster fik hver en, og saa fløi de til tusenfrydsengen.

5. Der var et helt blomsterhav derute, Rikard og søster plukket en vældig buket, og bierne fortalte en historie om en liten, syk pike, som i flere aar ikke hadde set en blomstrende eng. „Faar vi ride bort og gi hende vore blomster?“ spurte søster og Rikard, og da mester Puk nikket, red de paa sine bier dit.

6. Den lille, syke pike laa ved det aapne vindu, og hun blev saa glad, saa glad, og søster og Rikard glædet sig med hende og sa: „Hør, mester Puk, nu vet vi hvad der er det allermorsomste, det er at gjøre andre glade, og det skal vi gjøre ofte, skal vi ikke?“ Og bierne brummet „ja“, og mester Puk smilte glad, for slikt noget liker han at høre.

Vente og vinde.

Av Murray Gilchrist.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Det var søndag ettermiddag, og Joyce Broomhead sat i haven og læste et kapittel i sin bibel — et gammelt eksemplar, næsten hundre aar gammelt —. Det var fuldt av snurrige bilder, og saa længe Joyce kunde huske, hadde hun læst i det om søndagen. Efter en kald og regnfull sommer hadde solen besluttet at strale med dobbelt glans i september, og nasturtierne, stokroserne og georginerne, som Joyce var omgitt av, var „et nydelig syn“, som hendes naboer uttrykte sig.

Den unge pikes tanker var ikke sterkt optat av det hun læste, nu og da sank hendes øienlok igjen, og hun døset hen et par minutter, hvorefter hun vaaknet med et litet sæt. Den forløpne uke hadde været temmelig anstrengende; fra tidlig morgen til sent paa aften hadde hun arbeidet meget haardt. Hendes far, som hadde været medindehaver av en skotøifabrik i nabobyen, hadde ikke etterlatt hende meget, og for at faa sit utkomme hadde hun maattet ty til at sy tøfler. Ved at slite haardt i det hadde det lyktes hende at holde sig fri for gjæld og klæ sig pent. Det hus hun bodde i var hendes eiendom, testamentert hende av en tante. Den bestod av det lille hus, hun bodde i, en liten have, et skur, hvori den gamle tantes æsel var opstaldet, og en liten eng som strakte sig ned til Milton Dales kalkbrud.

Joyce var høi og blek, slank og temmelig mager. Ingen kunde med sandhet kalde hende vakker; men hun hadde et venlig ansigt, ærlige, graa øine og pene, regelmæssige tænder. Den grove søm hadde tat endel paa hendes hender, som ellers var meget velskapt. Hun var iført en simpel, sort kjole, som hun selv hadde sydd. Over den hadde hun et litet, litt falmet forklæ samt krave og haandlinninger av grovt heklearbeide. For sin alder at være — hun var seks og tyve aar — var hun paafaldende sat og alvorlig.

Det sted i haven, hvor hun sat, var avgrænset fra landeveien ved en høi sandstensmur, i hvis sprækker der vokste en mængde stenurter. Denne ettermiddag var bibelen slaat op ved Bel og dragen av Babylon — en historie, der var litt vanskelig at tro paa, skjønt verden jo rigtignok hadde forandret sig meget siden den tid. En læsning som hadde mer med nutidens liv og forhold at gjøre kunde kanskje ha optat hendes tanker; men Joyce var nu blitt opdraget til at læse sin bibel hver søndag, og hun sa til sig selv, at hvad der hadde været godt nok for hendes forældre ogsaa maatte være godt nok for hende.

Pludselig klirret det i klinken paa havegrinden, hængslerne knirket, og der hørtes tunge fottrin opover trappetrinnene til haven. Skjønt Joyce bare hørte disse fottrin sjelden, visste hun dog, hvem den besøkende var, før hun vendte sig om for at ta imot hende.

Hendes kusine Selina Marples var en av de gode kvinder, der gaar haardt, som for at vise, at jorden er til at trampe paa. Hun var en sver og anselig person med røde kinder, en spids hake og livlige og venlige øine. Som det sømnet sig en velstaaende landmands hustru var hun velklædt i plommefarvet silke og med blomster paa hatten, hvis hakebaand var omhyggelig bundet i en stor sløife. Hun var tyve aar ældre end Joyce, og det var sagtens paa grund herav, og fordi hun hadde en bedre pe-

Romantik

og

Virkelighed

Avsluttede illustrerte fortællinger allevegne fra

kunær stilling, at hun følte sig kaldet til ved enhver leilighet at gi sin yngre kusine gode raad.

Joyce la boken ned paa det ovale stebord og reiste sig for at ta imot sin slegting med det behørigt, hjertelige kys. Da denne ceremoni var overstaar, spurte hun hende, om hun vilde bli i haven, eller om de skulde gaa ind.

„Nei, la os bli her,“ svarte Selina, „det er smeltende varmt, og jeg holder paa at forgaa av varmen. Ja, tak, vil du ta mit yllertøi — du kan henge det over en stolryg, ellers kan det let bli krøllet, og jeg har netop faat det. Se her skal du se, lille Joyce, jeg har tat nogen egg og en klat smør med til dig. Den mørkerøde ko har nylig kalvet, og vi har snart saa meget melk og fløte at vi knapt vet, hvad vi skal gjøre med det. Se her skal du se en lur maate at bære saadanne smaating paa — jeg vil nødig at folk skal se mig gaa med pakker en søndag.“

Hun løftet op kjolen og pekte paa en papæske, der hang i et par remmer som var gjort fast til hendes skjørtelinning. Joyce sa mange tak for pakken, som hun tillikemed yllertøiet bar ind i huset, mens Selina omhyggelig løste sine hattebaand og satte sig behagelig tilrette i rorstolen, som Joyces tante for over tyve aar siden hadde kjøpt paa auktionen efter lord Bostern. I det samme begyndte æslet at skrike ute paa engen, og den brave landmandskone kikket med urolig blik op mot himlen.

„Folk sier at det betyr regn,“ mumlet hun; „men jeg trøster mig med at det nok ikke altid slaar til. Bare veiret holder sig, saa blir havren tør nok til at kjøre ind imorgen. Det er et avskyelig dyr, slikt spektakel det gjør; jeg kan ikke forstaa at Joyce vil beholde det!“

I dette øieblik kom Joyce tilbake.

„Jeg stod netop og sa,“ vedblev kusine Selina, „at jeg ikke kan forstaa, hvorfor du vil beholde det æsel. Tante Mall kunde jo bruke det til at kjøre omkring med for at spare paa sine daarlige ben, og hun hadde jo ogsaa sin pension at leve av; men for dig er det jo bare en ren unyttig utgift.“

Joyce satte sig ned ved siden av hende.

„Jeg vil heller gripe til tiggerstaven, end jeg vil skille mig ved Jenny,“ sa hun. „Du vet hvor meget tante holdt av det gamle dyr; det hadde jo været hos hende i over tyve aar. Desuten er det mit eneste selskap — det og saa katten.“

„Naa — ja, det blir din egen sak,“ sa Selina litt spidst. „Men jeg tør da ellers si, at dyret koster dig mindst to shilling om uken i vintertiden bare til føden.“

„Jeg misunder det ikke det lille høi,“ sa Joyce, „og Jenny skal bli hos mig like til sin død.“

„Ja, la os saa ikke tale mer om det; forresten har jeg alltid hørt, at et æsel aldrig dør — i hvert fald er der aldrig nogen som har hørt om det.“

„Jeg haaber at Jenny heller aldrig gjør det,“ sa Joyce meget ivrig; „det vilde være en stor sorg for mig. Da jeg var en liten pike og knapt kunde gaa, var det den største fornøielse jeg visste — at bli sat op paa dets ryg og bli baaret rundt paa engen. Og for gamle tante var det likesaa godt som et par ben, for hun kunde jo ikke komme nogen steder uten Jenny.“

„Vet du hvad, Joyce, du er ikke god at bli

klok paa. Du elsker saadant et dumt dyr som jeg vet ikke hvad; men for dine egne medmennesker har du ikke noget tilovers!“

En meget klædelig rødme steg op i den unge pikes kinder. „Hvorledes kan du si noget saadant om mig, Selina!“ utbrøt hun; „jeg er sikker paa at der ikke er mange som kommer bedre ut av det med sine naboer, end jeg!“

„Det sier jeg ikke noget om; mot dem er du vist venlig nok; men allikevel sier jeg, at dit hjerte er likesaa haardt som sten, og jeg har saa ofte undret mig over det — men at undre sig, hjælper jo ikke noget —“

„Jeg kan slet ikke forstaa hvad du mener med det, du sier der,“ sa Joyce; „det ligner dig jo slet ikke at komme med saadanne beskyldninger og at —“

Selina begyndte at hoste og rømme sig og sa derpaa, at hun vilde bli frygtelig glad, hvis hun kunde faa et glas rigtig koldt vand, hvortil Joyce svarte, at hun netop hadde sat kjelen over ilden og at teen vilde være færdig om et par minutter. Derpaa gik hun ind igjen og kom straks efter ut med et bret med to par nydelige tekopper av porcelæn, samt en tallerken med smurt franskbrød og solbærsylltetøi. Kusine Selina nikket og smilte til opdækningen, som om det kunde være en flot frokost.

„Jeg har alltid sagt, og det vil jeg vedbli at si, at du forstaaer at lage en lækker anretning,“ sa hun. „Du forstaaer at servere en kop te, som om det skulde være i en lords hus. Jeg tænker at du har det fra bedstemor Broomhead, som har været jomfru hos jarlen av Newburghs. Og teen er rigtig udmerket sterk og varm; det er ikke hver dag, man faar et saadant traktement.“

Hun tømte sin kop i nogen faa slurker. „Jeg er sikker paa, at du har været bestemt til at bli en rik mands kone,“ vedblev hun. „Du har jo naturligvis dine feil, likesom vi alle har; men ingen skal si om dig, at du ikke vilde forstaa at føre en nydelig husholdning.“

„Jeg blir hverken en rik mands eller en fattig mands kone,“ sa Joyce alvorlig. „Jeg har belaget mig paa at bli gammel jomfru, og jeg er meget tilfreds med min lod.“

„Ja, det sier du nok — det sier du nok,“ svarte Selina. „Jeg sa ogsaa engang det samme, og min mand maatte henge svært i for at faa mig til at gaa ind paa at ta ham. Men da vi først var blit gift, saa vilde jeg ikke ha gaat tilbake til min gamle stilling for aldrig det. Jeg var endda ældre end du er, da jeg skiftet navn — et par aar eldre, om ikke mer. Det er ikke, fordi jeg hører til dem som forguder mændene — de har sine feil, likesom vi har vore; men det er dog allikevel hyggelig at være to om at dele baade godt og ondt hernede.“

Joyce var blit blek, som hun var før. „Jeg har aldrig revet ned paa egteskapet,“ sa hun. „Min stakkars far og mor levet saa lykkelig sammen, som nogen kunde tænke sig. Men jeg har nu slet ikke mod paa at indlate mig paa det. Jeg er beredt paa at leve i fred og ensomhet her, indtil jeg skal bæres ut herfra med føtterne foran.“

Nu blev kusine Selina vred. „Det er en skammelig maate du taler paa!“ utbrøt hun heftig. „Det var din pligt at egte den første mand der tilbød sig, hvis du da ellers liker ham — ellers vil du være et utaknemlig tosehode!“

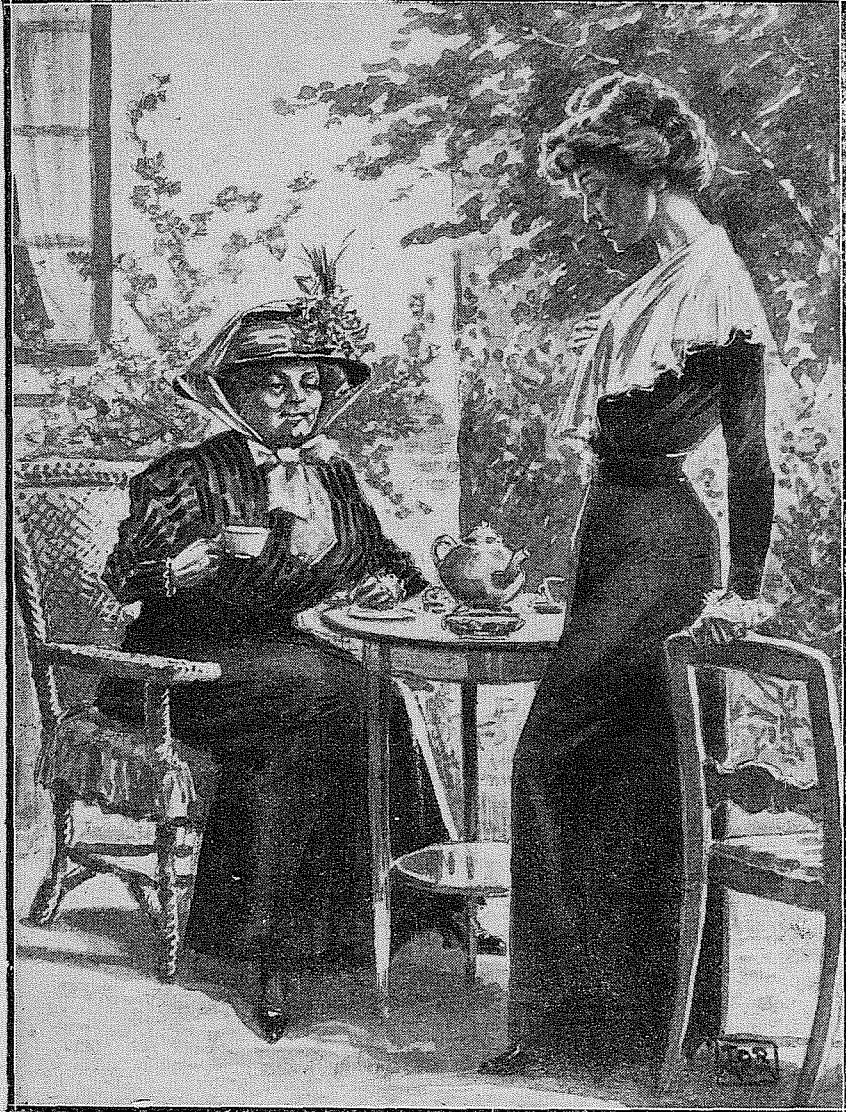
Hun la sin haand paa kusinens arm. „Du burde rigtignok ha tat Ned Barlow, da han fridde til dig for fem aar siden.“

Joyce vendte ansigtet bort. Begge hendes hender søkte op til hendes bryst. „Tat Ned Bar-

low?" stammet hun — „jeg forstaa dig ikke, kusine — jeg kan ikke —“

„Du skulde ha tat Ned Barlow," gjentok Selina. „Men istedetfor at være taknemlig og fornuftig gav du ham en kurv, og derfor forlot han England og reiste over til sin onkel i Canada.“

„Jeg har da aldrig fortalt til nogen, at han har fridd til mig," sa Joyce, stadig med bortvendt ansigt. „Hvem har sagt, at han har? Hvis — hvis han hadde gjort det, saa vilde jeg rigtig nok ikke ha gaat og snakket om det, dertil respekterer jeg ham for meget. Nei, kusine, der løper du med løs sladder.“

„Aa, gi mig bare en kop te til," sa Selina. Joyce skjenket teen i koppen og reiste sig.

Hendes stemme blev efterhaanden fastere. „Folk skulde bare passe sine egne saker — hvis nogen igjen kommer med denslags historier om mig, saa send dem hit til mig, saa skal jeg fortælle dem noget andet. Jeg har heller aldrig kjendt et saadant sladrehum som Milton!“

Kusine Selina gjorde en grimace. „Men Gud, hvor du tar paa vei!" sa hun. „Du beskylder kanskje ogsaa mig for at være en sladrehanke — man skal da vel ikke gaa og tie stille med alt hvad man hører. Det er meget rigtig at det er en som har fortalt mig, at han har fridd til dig og at du gav ham en kurv.“

„Ja, men saa har vedkommende sagt usandhet!" utbrøt Joyce. „Det maa ha været nogen som har staat og luret bak hækken! Det er en stor skam —“

„Aa, nu tilstaaer du det jo selv!" utbrøt Selina triumferende, „og det like ovenpaa at du har saa godt som benegtet det. Ja, men hør nu, Joyce, hvorfor sa du nei til ham? Han var da ikke mer end vel tre aar ældre end du selv, og han var da ogsaa en pen og meget velopdragen og dannet mand. Ganske vist var han fattig, for hans far skyldte jo mer bort end hans gaard var værd; men Ned var av denslags, som nok allikevel kunde klare sig og komme frem i verden.“

Nu vendte Joyce ansigtet om mot Selina. Hen-

des øine var blit saa underlig blanke og fugtige, som om graaten holdt paa at bryte frem hos hende.

„Hvis du tror, at jeg ikke vilde ha ham, fordi han var fattig, saa tar du rigtignok storlig feil," sa hun. „Han vilde ha været like god i mine øine, selv om han ikke hadde hat en eneste penny — eller om han hadde været klædt i pjalter.“

„Naa — naa, saa galt var det da heller ikke med ham," sa Selina. „Han var jo tvertimot altid meget pent klædt. Jeg har ofte sagt til min mand, naar jeg traf Ned paa markedet, at jeg syntes han var likesaa fin som en greve. Og saa hadde han altid et saadant pent, dannet væsen, skjønt han til tider godt kunde være meget munter og overgiven. La os nu se — det maa jo være fire aar og elleve maaneder siden han reiste.“

„Ja, fem aar til mikkelsdag" sa Joyce. „Stakkars far fik sit tredie anfald en maanedstid efterat Ned var reist.“

„Ja, hvor tiden gaar," sa Selina, „jeg synes ikke det er mer end et par aar siden. Naar man først blir over de firti, saa er midtsommer og jul like dør om dør. Du har vel aldrig siden hørt noget om hvorledes det er gaat Ned derover?"

„Ikke et ord, og jeg har ofte undret mig over det. Men jeg haaber han har det godt; og at han har faat sig en kone, som han kan være glad over.“

Selina klappet i sine fyldige, røde hænder. „Nei, nu har jeg hørt det med!" utbrøt hun — „en kone, han kan være glad over, sier du?"

„Jeg forstaaer dig slet ikke idag," sa Joyce; „jeg har aldrig hørt dig tale paa den maate før.

Hvad gaar der dog av dig? — det later til, at du ikke kan tænke paa andet end Ned Barlow.“

„Naa — selv om jeg gjorde? Det kan kanskje interessere dig at høre, at vi nylig har hørt om ham derhjemme. Naa, men det er vel ikke værd at besvære dig med det, for du har jo aldrig brydd dig noget om ham.“

Joyce sat nu med nedslagne øine og fingrene flettet ind i hverandre. „Enten jeg har gjort det eller ikke, har jo intet at bety," sa hun; „men er dine nyheter gode, saa vil det allikevel glæde mig at faa høre dem.“

„De kunde være værre," sa Selina. „Jeg har hørt, at Ned Barlow nu er en rik mand — likesaa rik som proprietær Furness her. Du husker kanskje at Ned hadde en onkel i Canada — det var ham, han reiste over til. Her trodde vi allesammen, at onkelen bare var en fattig farmer; men han har nok været svært velstaaende. Han tok Ned til sig som sin søn, og da han døde ifjor, arvet Ned alt, hvad han eide og hadde.“

„Det glæder mig sandelig, det gjør det," sa Joyce med stor varme. „Jeg har saa ofte tænkt, at han passet til at være rik, og nu er han allsaa blit det.“

„Det er han. Det sies, at han er en mand paa otti tusen pund! Det er svært mange pen-

ger hertilands; men i Canada regner de det nok ikke for saa meget.“

„Saa opgir han vel landbruket og lever som en fin herre," sa Joyce. „Jeg synes næsten det er sørgelig —“

„Nei, slet ikke! Den som fortalte os det sier, at Ned ikke kan holde ut at være ledig. Saa vidt jeg har kunnet forstaa, er Ned slet ikke blit spolert av pengene.“

„Nei, det er jeg sikker paa!" utbrøt Joyce ivrig. „Ned var ikke av den slags folk som penger kan spolere.“

„Aa! det er forførdelig saa høit du sætter ham, naar du har saa gode tanker om ham, hvorfor i al verden tok du ham saa ikke? Tænk nu, i fløiel og silke, med mange tjenestefolk til din opvarnting!"

„Det er noget, jeg ikke sætter pris paa," sa Joyce.

„Og en landauer med stolte hester for med sølvbeslaat sæletøi, og kanskje en tjener paa bukken ved siden av kusken.“

„Og istedetfor det, har jeg nu tantes gamle æsel," sa Joyce; „men saa har jeg heldigvis ikke et saa stort ansvar —“

Selina, der hadde sans for det humoristiske, begyndte at le. „Du er dog en merkelig tøsse! Det later ikke til at du føler dig det mindste fristet av al den herlighet jeg har fortalt dig om.“

„Nei, ikke det mindste, kusine. Hadde jeg tat Ned, saa var det blit for hans egen skyld." Hendes ansigt opklartes. „Det ser jo ut til at det er mig som har hjulpet ham til al den rigdom! Sæt nu at han hadde fridd, hvilket jeg ikke indrømmer han har, og jeg saa hadde sagt ja, saa var han jo blit her hjemme og hadde kanskje nu været simpel arbeidsmand. Det var meget bedre for ham at dra ut til en ny verden — var jeg en mand, saa gjorde jeg det kanskje selv.“

„Aa, gi mig bare en kop te til," sa Selina. „Jeg pleier at drikke tre, for alle gode ting er jo tre. Naa — saa Ned har virkelig fridd til dig, og du sa nei! Har du meget imot at si mig, hvorfor du gjorde det?"

Joyce skjænkete teen i koppen og reiste sig. „Undskyld mig et øieblik, Selina, jeg maa ind og se til ilden," sa hun.

„Blaas i ilden! Den behøver du da ikke at bry dig om i et saadant fint veir. Nei, bli du heller her hos mig, det er ikke saa ofte jeg kommer bort til dig.“

„Du er velkommen, saa ofte du vil komme," sa Joyce; „jeg er altid glad over at snakke med dig.“

„Ja, hvis jeg ikke trodde det, saa kom jeg heller ikke," svarte Selina. „Men til daglig har jeg altid saa meget at se efter. Saa vidt jeg kan se, er der to av kjørne til som skal kalve i denne uke." Hun hadde nu reist sig, og hendes ansigt hadde faat et mer alvorlig uttryk. „Hvorfor sa du ikke ja til Ned?" spurte hun.

Joyce sat taus et helt minut. „Naar du endelig skal vite det, kusine," sa hun nølende, „saa var jeg ikke klar over mig selv — det var grunden. Stakkars far var begyndt at bli svakelig allerede, og jeg var saa ræd for at gjøre forandring. Jeg syntes det var min pligt at bli hos far.“

„Det svar blir jeg nu ikke meget klok av," sa Selina. „Du var ikke klar over dig selv, og du ængstet dig for onkel! Han maatte jo være glad over at vite, at du var godt forsørget. Og saa gav du den stakkars Ned en kurv!"

Joyce saa pludselig op og opdaget, at de ener-giske øine hadde et saadant lurt blik. „Jeg synes det er rigtig stygt av dig at faa dette her narrel ut av mig," sa hun, „og om det saa skal gjælde mit liv, kan jeg ikke forstaa, hvorfor du saa pludselig interesserer dig saa meget for det.“

„Jeg kan læse i dit inderste likesaa tydelig som om det var en bok jeg hadde opslaaet for mig," sa Selina triumferende. „Du lekte allsaa bare med Ned. Du trodde at han skulde komme en gang til og spørre dig. Det ligner rigtig unge piker, og det er stygt at bære sig saaledes ad-

beboere gik til kirke, kjørte de saa gennem Milton og opover den sandede vei til heden. Joyce gik av for at skaane Jenny; men kusinen rystet paa hodet av hende og sa, at det var noget sludder.

„Den kunde saamen godt trække to til, naar den visste, at den skulde,“ sa hun; „man kan ogsaa være allfor bløthjertet overfor et dovent æsel.“

I sneglegang kom de opover snarveien og ut paa landeveien, hvor Selina bodde. En ung mand sat paa havetrappen og røkte sin pipe, og da han saa dem komme, lukket han grinden op og kom ut for at ta imot dem. Selina rykket i tømme, saa Jenny begyndte at trave, og paa den maate blev Joyce, som gik bak vognen, og den unge mand alene, uten at de var blit presentert for hverandre. Men Joyce blev staaende som amslaat midt paa veien og pustet, som om hun var blit kastet ut i iskoldt vand.

„Joyce, Joyce, her har du mig tilbake igjen!“ sa den unge mand.

„Aa, vent litt — vent litt, dette her kommer for fort paa mig,“ stammet Joyce.

Der var noget i hans blik som varmet hende til hendes inderste hjerterot.

„Det burde Selina virkelig ha fortalt mig,“ sa hun. „Det kom over mig helt uventet. Jeg — jeg er saa glad over at du har hat lykken med dig!“

„Det var ikke den lykke jeg tragtet efter,“ sa han; „det var en lykke som kom uten at jeg søkte den. Et lykkelig menneske vil jeg aldrig kalde mig selv før jeg — — Aa, Joyce, baade dag og nat har jeg tænkt paa dig — der er ingen anden jeg har brydd mig om.“

„Du vil da ikke fri til mig igjen?“ hvisket Joyce. „Du kan ikke —“

„Jo, min sandten kan jeg saa,“ sa Ned og tok hendes haand.

„Ja, men du behøver det slet ikke, kjære Ned,“ sa Joyce, „du kan ta mig uten det.“

Nu kan de tre stykker, A, B og C, samles.

Der skjæres nogen stykker finer til, som passer til gulve, og som lægges løst ind paa listerne, de to takstykker skjæres til, passes paa, og vi har da huset, som model 1 viser.

Her vil det være passende at si, at spiker og stifter er godt og vanskelig kan undværes; men hvad der er endnu bedre og absolut ikke kan undværes til dette arbejde, det er — en limpotte med god, sterk snekerlim.

Naar de tre sider av huset er samlet, gaar vi til at skjære stykkerne til utbygning og taarn. Det foregaar paa samme maate som med de forrige stykker og maa endelig tegnes op paa krydsfineren i vinkelrette linjer.

Paa stykkerne E, F og G kommer foruten vinduer og dører ballustraden oventil. Av figur 2, som er i fuld størrelse, tas en kalkering, som overføres paa stykkerne og derefter skjæres. Det samme gjentar sig ogsaa her med lister til gulv og utfældning til ruter, men da taarnet er for litet til at komme ind i med henderne, naar det blir samlet, staar vi os ved her at sætte ruterne ind med det samme. De tilskaarne glas lægges ned i falsen, og med nogen strimler sterkt papir, som blir paasmurt lim, holdes glassene fast. Derefter samles først utbygningen (kjøkkenet) undtagen den bakerste side, som blir til at lukke op likesom stykke D. Saa lægges loftet paa listerne og slaas fast, og ovenpaa dette bygges taarnet. Taket sættes paa taarnet, og bygningen er da, som model 2 viser.

Figur 1 viser hvorledes listerne er slaat eller limet paa sidevæggene, og gulvene i huset lægges løst ovenpaa disse. Strengt tat er det jo ikke nødvendig senere at slaa gulvene fast; det vil sikkert vise sig praktisk ved utpyntningen av stuerne, ved rengjøring osv., at gulvene er løse, og der saaledes kan skaffes rummelig plass i huset.

Tegningen til karnappet er vist i 1/2 størrelse, og maalene efter tegningen her i bladet maa altsaa fordobles ved optegningen paa krydsfineren, men bedst passes der til efter utskjæringen paa facaden.

Selvfølgelig skal der av det lange, smale sidestykke skjæres to stykker; og selvfølgelig skal der bund og tak i karnappet, men disse stykker passes bedst til paa selve huset, og limes og spikres derefter fast. De to knegterd er skal sættes under karnappet, nærmest som pynt, er vist paa tegningen i hel størrelse.

(Forts. paa side 29.)

Tekst til „Et dukkehus“.

Et dukkehus — alle smaapikers længselsfulde haab og drøm, — hvilken glæde og lykke kunde storebror ikke skape ved at bygge et saadant hus og forære lille søster det i julepresent.

Her følger anvisning og tegninger til et saadant dukkehus, og blir det utført efter de opgitte maal, vil de dukkestuemøbler som „Allers Familie-Journal“ i vaar gav tegninger til passe ind i villaens smaa stuer.

Som materiale ved utførelsen av dukkehuset er tænkt anvendt 5 mm.s krydsfiner. Grundflaten maa dog helst være av et tykkere bord, f. eks. 2 cm. tykt, der skjæres til som tegningen viser. Tegningen her i bladet er ca. 1/6 av den størrelse, huset skal bygges i,

optegning og utskjæring av stykkerne B med de to døraapninger og C, som blir aldeles flat.

Baksiden D har nøiagtig samme omrids som forfacaden, men vinduerne sitter jo litt anderledes, og der kommer ogsaa en dør til, som fra stueværelset fører ut til verandaen og den tænkte have. Denne bakfacade blir, som vist paa tegningen, til at lukke op, men dette tænker vi ikke paa endnu og lar stykke D, naar det er passet til og skaaret ut, foreløbig hvile i fred. Derimot kan vi paa de tre første stykker slaa nogen tynde lister (f. eks. vinduslister) i den høide, hvor de to store gulve skal være. De punkterte linjer paa stykke A og B angir denne høide, og paa disse lister kommer gulvene til at ligge, og listen danner en passende gesims ved loftet i den underliggende stue.

De øverste kanter av sidestykkerne B og C høvles litt skraa, for at taket senere kan lægges pent til, og 1 cm. omkring de utskaarne vinduer maa det lag finer, som ligger ind til stuerne, skjæres bort for at danne fals til glastruene.

HVAD DER INTERE

Sort silkeforklæ med pynt av heklede stjerner.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Det pene forklæ er pyntet med en halvkran av stjerner, som hekles med sort heklesilke paa følgende maate:

Til hver stjerne slaar man op 10 l. (luftmaske), slutter dem til en ring og hekler om denne:

1. rad: 3 l. som gjælder for 1 st. (stang- eller pindemaske), 23 st. om ringen, der slynges fast til den 3. l.

2. rad: 12 ganger 5 l. og 1 st. i hveranden st.

3. rad: 3 k. (kjedemaske) i de første 3 l., 12 ganger avvekslende 5 l. og 1 f. m. (fast maske) om luftmaskebuen.

4. rad: 1 k. i den første l., 5 ganger 14 l. og 1 f. m. om den 1. luftmaskebue; * 14 l. og 1 f. m. om den andenfølgende luftmaskebue, 5 ganger 14 l. og 1 f. m. om den samme bue, og fra * endnu 4 ganger gjentat; derpaa 14 l. og 1 f. m. i den 1. k.

5. rad: 7 k. i de første 7 l., derpaa avvekslende 5 l. og 1 f. m. om hver bue, saaledes at der dannes 36 luftmaskebuer.

6. rad: 3 k. i de første 3 l., derpaa 5 l. og 1 f. m. om hver luftmaskebue.

7. og 8. rad som 6. rad.

Bill 2 viser en av stjerne i naturlig størrelse. Stjerne syes i halvkreds paa forklædet, først naar de er sydd paa, klippes stoffet under dem bort og stoffkanten brettes om til en smal rullefald. Forklædet kan naturligvis ogsaa forfærdiges av hvitt stof med hvite stjerner.

Fire lommestørklær, pyntet med let heklearbeide.

(Hertil hører bill. 3-8.)

Forklaring til tegnene: l. (luftmaske), st. (stang- eller pindemaske), dblst. (dobbelstang- eller pindemaske), f. m. (fast maske).

Lommestørklædet bill. 3 har i hvert hjørne en heklet stjerne, som er heklet med heklegarn nr. 80 efter forklaringen til stjernen til forklædet bill. 1 og efter stjernemønsteret bill. 2. En pikotrad hekles om lommestørklækanten saaledes: Stadig avvekslende 1 f. m. om kanten, 1 picot, d. v. s. 4 l. og 1 f. m. i den første av disse. Til lommestørklædet bill. 4 hekles følgende blonde i den smale fald:

1. rad (se det naturstore bill.): Stadig avvekslende 1 f. m. og 5 l. Ved hjørnerne hekles 2 f. m. tæt sammen uten l. imellem.

2. rad: 7 st. om 1 luftmaske, 1 f. m. om den næste bue, 3 ganger avvekslende 5 l. og 1 f. m. om den følgende bue, 7 st. om den næste bue osv. Hjørnerne som bill. 5.

3. rad: 1 f. m. i den 2. st. i en stangmaskebue, 5 l., 1 f. m. i den 6. st. av samme bue, 3 ganger 5 l. og 1 f. m. om hver følgende bue, derpaa 5 l., 1 f. m. i den 2. st. av stangmaskebuen, 5 l. og 1 f. m. i den 6. st. i samme bue, 3 ganger 5 l. og 1 f. m. osv.

4. rad som 2. rad.

5. rad som 3. rad.

6. rad som 4. rad.

7. rad: 1 f. m. i den 4. st. av en stangmaskebue, 5 l., 1 f. m. om den følgende luftmaskebue, 7 ganger 1 l. og 1 dblst. om den næste luftmaskebue, derpaa 1 l. og 1 f. m. om den følgende luftmaskebue, 5 l. og 1 f. m. i den 4. st. av den næste stangmaskebue, osv.

8. rad: 1 f. m. om den første luftmaskebue over de 7 st., 5 l., 1 f. m. om den følgende luftmaske-

En ildebrand som blev slukket med petroleum.

Hvad vilde man tænke, hvis man under en ildebrand blev opfordret til hurtigst mulig at skaffe litt petroleum til at slaa paa ilden? Sandsynligvis vilde man tro, at man hadde hørt galt, og be om at faa beskeden gjentat, eller ogsaa vilde man tro at vedkommende, som gav beskeden, hadde faat en skrue løs eller vilde drive spøk med en. Det behøver dog ikke at være saaledes. Den, der har levet i Calexico i Californien og som vet litt besked om bomuldsballer, kan bevidne det.

Der hendte det nemlig for nogen tid siden at et stort petroleumsselskap blev ringt op med besked om hurtigst mulig at sende et parti fin petroleum bort til et stort lager av bomulds-

baller, hvor der var utbrutt ild. Ilden hadde allerede fat i flere mægtige bomuldsfadninger, og det var av største betydning at faa den stan- set, da ellers et meget stort lager vilde være tapt. Den mand som mottok beskeden parerte da ogsaa straks ordre og sendte en større portion av den saakaldte perleolje. Ved dennes hjælp lyktes det ganske hurtig, efter hvad „Standard Oil Bulletin“ fortæller, at stanse ilden.

Det hele lyder saa usandsynlig, at det uægtelig kræver en nærmere forklaring. Efter den omtalte bulletin skal vi gi den her. Naar bomuld er lagret i baller, er den under et meget stort tryk; har man vand paa, vil det derfor bare trange nogen ganske faa centimeter ind i massen; petroleum derimot vil med ganske stor lethed gaa dypt ind i den. Gaar der ild i

den sterkt sammenpressede bomuld i en balle, vil det ikke blusse kraftig op, men litt efter litt vil ilden æte sig ind i bomulden. Ved den forholdsvis lave temperatur, under hvilken denne forbrænding foregaar, antændes petroleum ikke. Her har man da forklaringen paa fenomenet — den paaheldte petroleum tranger meget dy- pere ind end vand, som ikke naar ned til ildens kjerne, og antændes ikke, men virker derimot som slukningsmiddel paa grund av den lave temperatur, ved hvilken forbrændingen foregaar. Efter den avgitte beretning var den av ilden skaanede, men av petroleum gjennemvætede del av bomulden aldeles uskadt, da den efterat være spredt ut med fri adgang for luften i løpet av nogen faa dage var helt fri for alle spor av petroleum.

With's Tobak
faas overalt

Musik. A. Th. Nilssons
Skriv efter Priskurant fra
Musikhandel, Norrköping. Musikinstrumenter, Streng og Tilbehør bedst og billigst. Violiner, Gitarer, Messing-instrum., Sextetnoder, ægte Magdeburger-Harmonikaer, Mundharmonikaer m. m.

For arbejdsfolk
findes vel ingen urer, som er bedre end de amerikanske „Elgin“-urer med støv-tætte særeklapper. Disse kjøper man — som bekjendt — fordelagtigst i **Haalands Uhrforretning, Stavanger A.**

Frigg HAVRE
Bruk kun nymalet havre.
„Frigg“ havre er datostemplet.

Nyt „Everclear“ Nyt
Anti dugg pølemiddel holder dugg og rimfrost borte fra vinduerne. „Everclear“ gjør glasset blankt og klart. Æske à kr. 1,80 sendes mot forut indsendelse av beløpet i postanvisn. eller frim. Generalagent for Norge: **O. L. BRUGAARD, Peder Claussonsgt. 3, Kristiania.**

Enhver, som lider af Blegspot, Almagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøiellesbesværigheder, bør anvende
Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Husmødre kjøb
Fredr. Hvedings
norske
Pudsemiddel
Blankolin
bedste eksisterende Pudsemiddel for Messing og alle blanke Metaller.
Under Overskriften „Et udmærket Pudsemiddel“ skriver bladet „Urd“: Sjelden har Kobber- og Messingtoilet skinnet som nu, da vi bruger Fredr. Hvedings flydende Pudsemiddel **Blankolin**. En 25 Øres Tube er rigtig droi.

autoriseret
Petroleumsovn
„Kosmopolit“
varme god! oses ikke! billig i bruk!
30“ sort kr. 16,00
60“ sort - 23, 0
Eneutsalg en gros og en detail.
Ingvald Nielsen,
Jernvarer&Kjøkkenutstyr
Torvgaten 4, Kristiania.

Nordisk Musikforretning A/S Specialiteter i
talemaskiner
ECHOFON No. 1
koster m. plater
Kr. 55,—
ECHOFON No. 2
koster m. plater
Kr. 80,—
Skriv eiter avbetalingsbetingelser, beskrivelse og nærmere oplysninger.
Nordisk Musikforretning A/S,
avd. 1. Pilestrædet 28 II etg., Kristiania.

gaar De med graat haar og ser gammel ut før tiden, naar De ved bruken av **Elixir Nobellina** kan gjengi det dets naturlige farve og derved bidra til Deres foryngelse.
Nobels tekn. kem. fabrikk,
Apotekergaten 9, Kristiania.

500 Frimærker
alle forskjellige fra alle Lande derib.
10 Stk. tyske Kolonim. med Skibe kun 3 Kr. + Porto. Stor Ill. Katalog gratis.
Frimærkeforretn.
Klosterstræde 9, København K.

P. A. LARSEN'S VINE

FERRIN
brukes paa en Mængde Hospialer og Sykehuser og anbefales av Lægerne som et fortrinlig bloddannende og styrkende Middel. Originalflaske à 500 Gram Kr. 2,65. **Ferrinpiller** Kr. 1,25 pr. Æske = 100 Piller.

Sports- og Dragtstofte — samt **Boy, Reisepløed og Uldtæpper**
kjøpes billigst fra **Røkens Klædesfabrik,** Kirkegaten 23, Kristiania.
NB. Ren uld og uldstrik tages i bytte til høieste dagspris. — Hentes. Telefon: 7756

De kjender ikke Fordelen ved at spise Fiskeboller og Fiskepuddinger før De har smakt

Bjellands
Gjør et Forsøk idag, men glem ikke, at det maa være af **Bjellands** anerkjendte.

Christiania Uldspinderi & Væveri
Postadr.: Christiania, Vareadr.: Lyngør.
modtager Uld og Uldfiller til Rivning, Karding, Spinding, Tvinding, Vævning og Beredning. Prover meddeles, Tøier og Garn sælges. — Farvning alslags besørjes.

kun **Singer Co. Symaskin A/S** hos
25, Nedre Slotsgate 25. Christiania.
Utsalg overalt.

Gramofoner og plater.
Norges største utvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.
Imerslund & Co. A/S.
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

Guldmedalje Berlin.
Haarfarvningskam „Margonal“
lovbeskyttet. Tærlige Efterbestillinger bekræfter dens fortrinlige Virkning, thi graat eller rødt Haar bliver farvet ægte blond, brunt eller sort. Garanteret uskadelig. Brugelig i flere Aar. Kr. 3,50. Forhandlere søges.
Margonal, Berlin 12 S. W. 29.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres frimerke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Underliv til damer.

De spencerlignende dele paa dette underliv gjør det meget fikst og pent. Brede, broderte border indsættes i kantene. og rundt om ærmehullene syes smalle broderier. Der medgaar til st. 48 3/4 m. stof av 80 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 3 dele: Fig. 1. Forstykket. — Fig. 2. Den halve ryg. — Fig. 3. Spencerdelen. Ved tilklipningen lægges mønsteret langsmed det dobbelte stof. Midten av ryggen langsmed stoffets bredt.

Svkurv nr. 1

Navn

Adresse

AADGIVER
for
HUS OG HJEM
Paa Land og i By

32. bind Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 1

Et trylleord.

Det er mange mennesker som har svært let for at miste modet, ved den første motgang bøier de hoderne som syke blomster og besvarer enhver velment opfordring til ikke at miste modet, men ta fat igjen med et trøstesløst: „Det hjælper saa allikevel ikke noget,“ og da hjælper det heller ikke noget, de mangler trylleordet. De som kjender det og tror paa dets magt bukkes sjelden eller aldrig under. Og hvorledes lyder saa dette trylleord? „Jeg vil forsøke paa det!“ Men det maa uttales med fast beslutning om virkelig at ville det, det maa ikke bare svæve paa læberne, det maa komme fra hjertet!

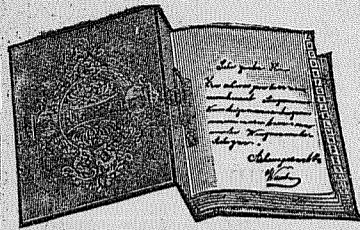
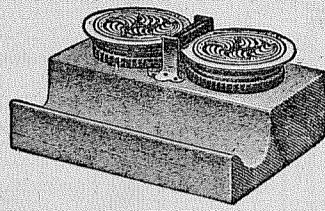
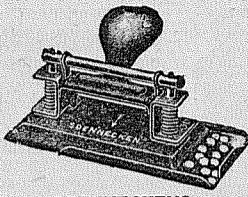
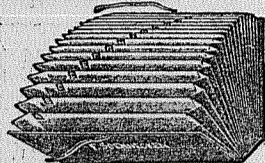
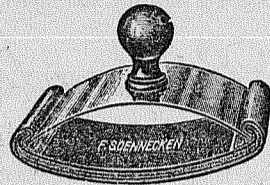
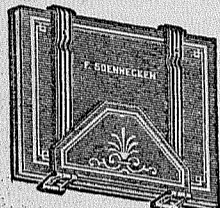
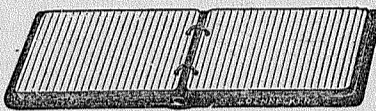
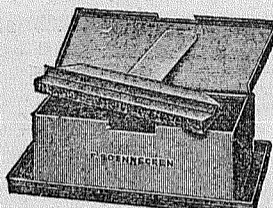
Se dig om i naturen, der er mange som kjender tryllesproget. „Vi vil forsøke paa det,“ sier bierne, og saa forvandler de blomsterstøvet til honning.

Sneklokken sier: „Jeg vil forsøke det,“ og saa aapner den sine hvite blomsterknopper midt i vintersneen og ringer med sine spæde klokker vaarhaabelt ind i tvilende sjæle.

Ekorn sier det samme til sig selv, naar den synes at et træ kan være allfor høit; den prøver og den vinder, og gynger snart glad paa de øverste grener. Lerken sier det, naar den fra plogfuren stiger op mot den blaa himmel; solen sier det, naar den bryter de ismasser, vinteren har skrudd sammen, hvorfor skulde saa ikke vi mennesker forsøke trylleordet? For den som anvender det rigtig er intet fjeld for høit, ingen jord saa haard, at den ikke lar sig pløie. Forsøk at lære det, forsøk med det samme, hvis du føler dit mod holder paa at

FABRIK-
MÆRKE**SOENNECKEN**FABRIK-
MÆRKE

Fabriker i Bonn-Poppelsdorf og Bonn-Soenneckenfeld

SOENNECKENS
BREVORDNER Nr. 1 ASOENNECKENS
BLÆKSUGER Nr. 467SOENNECKENS
PERFORERER Nr. 231SOENNECKENS
MANUSKRIFT-ORDNER Nr. 748SOENNECKENS
BLÆKSUGER Nr. 86, 8x14 cm
,, 87, 7x12 cmSOENNECKENS
OMSVENDE-KALENDER Nr. 263SOENNECKENS
KOPIPRESSE Nr. 3 med
Bog, 500 BladeSOENNECKENS RINGBØGER I LÆDER
OG KUNSTLÆDER MANGE SORTERSOENNECKENS FUOTER 2
TIL KOPIERING**Faas i alle Papirhandeler****Kneipp Malkaffe,**

(Kathreiners Patent).

Hvorfor ikke bruke denne sunde Drik
i hvert Hjem, naar den har
saa mange Fordele?**Sund, nærende, billig.**1/3 og 1/4 Kg. Pakker 55 og 35 Øre.
Brukes ublandet eller blandet med
Bønnekaffe. Utmerket Drik for Barn.
Spørg efter den hos Deres Kjøbmand.

Fabrik og lager: A. Christensen, Kristiania.

Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania,**Barnesæper** og andre medicinske
sæper.
Smokker, brystglas, taatflasker,
Biteringer, vaskesvamper,
Gummisvamper, neglebørster,
Irrigatorer, sprøiter i flere sorter,
Bidcær, underlivsblind og
Damebind i flere kvaliteter.**„Graat Haar“**forsvinder, naar man
benytter Apoth. Wolffs
Haarfarve-Blond.Brun.
Sort. Ægte. Uskadelig
Letvindt. Kr. 3.50 pr.
Æske. Utenb. Porto 50 Ør.
Parfumeri Wolff,
Christiania.**Plater og
Maskiner**

Katalog gratis og franko.

E. L. HASVOLD,

Munthesgate 25, Kristiania.

Ny, stor Pris-**liste gratis!**Mange **Krigsmærker!****Biligeste Priser!**
Olaf Halvorsen, Christiania.**Lomme-, Væg- og Vække-Uhre**, Uhr-
kjæder, optiske Artikler m.m. kjø-
bes billigst i Skandinavien fra
Aug. Peterssens Uhrlager, Østlæved
Sverige. Illustr. Prislister gratis.**Gammelt Kobber, Messing,**
Aluminium m. m.kjøpes. Kristiania Kunst- & Metalstøbert
Øvre Gade 7 og Kongensgade 29, 2. etg.**Brokbind** sterke og solide,
i stort Udvalg
til billige Priser.Aktieselskabet **SANITAS**,
Øvre Slotsgade 7, Kristiania.**Grandes Hundeuldsbandage.**enestaaende middel mot Oigt. Sendes
franko mot indsendelse av kr. 1.50.

E. Grande, Storgaten 10 a, Kristiania.

Portrætter males i olje paa lærret for kun
8 kr. pr. stk. efter fotografi. Likheter gar.
Thv. Terjesen, Wergelandsg. 58. Kr. sand S.**100 forsk. Frimærker.**

fra 100 forskjellige Lande.

Pris kun 1 Krone + Porto.

Prislister Nr. 42

over Frimærker (ca. 100 Sider)

Gratis mod Porto.
Harry Wennberg, Stockholm.**PATENTER**
VAREMERKER
OG MØNSTREuttages og registreres
i alle Lande
INTERNATIONALT PATENT-BUREAU
Ingeniør **Axel Lahn**
13 Karl Johansgate 13
KRISTIANIA
Etabl. 1886
BROCHURE med PRISLISTE paa FORLANGENDE.

- 2 -

svigte dig; forsøk det heller idag
end imorgen, godt begyndt er
halvt fuldentd! Forsøk trylle-
ordet, men husk: du maa ha
tillid til det og tro paa dets
kraft!!

Til eftertanke.

Underkast dig; ha tillid til den,
som har lovet den lydige hjelp.

I himlen vil vi først rigtig for-
staa at bede; her nede gjennomgaar
vi bare læretiden.

Sørgende, som bare forstaaar at
sørge, sørger ilde; den sorg, som alt
hvad der er overdrevent, varer ikke
længe; man maa lære at leve med
sin smerte, men saaledes at vi ikke
bøies til jorden av den. Derved rei-
ser man sine kjære forutgangne et
vakkert og varig minde.

Man skal elske livet, men ikke
frygte døden, ikke se andet i den
end en forandring av form og en
fred, som lukker jordelivets kamp
ute, for at forberede vore sanser til
at opfatte englenes lovsange.

Den nyfødte aner ikke hvad livet
vil bringe ham, men vet vi kloke
stort mer om den dag imorgen end
de?

Forskjellige veie.

For den som følger en fjeldsti høit
oppe synes kanskje den vei, som nede
i dalen snor sig gjennom frugtbare
marker, at ha noget særlig tillok-
kende, noget attraværdig, og han
ønsker at han var dernede og kunde
gaa langsmelt den lille, sølvblanke
elv og plukke de friske øngblomster;

men samtidig synes den som gaar
nede i dalen, at det maatte være en
sjelden nydelse at kunne følge den
stolte fjeldsti, som i hans tanker
gjemmer saa megen poesi i sig.
Bare vi andre kunde lære at se de
forskjellige livsveie i det venligste,
klareste lys, kunde vi lære at være
tilfreds med den, som det er blit vor
lod at vandre; at gaa glat fremover
den uten at misunde den som følger
den stolte fjeldsti, eller som gaar
den pene sti som snor sig gjennom
dalen.

Hjemmet.**Stivet herrelinnet.**

Ved stivede saker, herrelinnet, man-
sjetter, snipper, skjortebryst osv.
hænder det let, at de tilsynelatende
saa omhyggelig indgnidde stivede
stykker, allikevel ved strykningen
skaar blærer. Dette hænder især ved
den første vask av nyt linn. Dette
kan undgaas naar de stivede saker,
mansjetter, snippene osv. straks ef-
ter stivningen indvikles i tørre, re-
ne stykker, hvormed de saa føres fle-
re ganger gjennom haandrullen. Der-
ved trænger stivelsen ordentlig ind,
hvilket ikke opnaas saa let ved ind-
gnidning med haanden.

At tilpasse lyset istaken.

Naar man skal anbringe et tykkere
lys i en stakke med temmelig trang
aaening, saa skal man ikke, som
man gjorde det saa ofte i gamle da-
ge, skave av lyset for at faa det til
at passe, det er meget lettere at
holde enden av det en kort tid i
varmt vand og saa anbringe det i
staken. Den opvarmede stearin bærer
sig efter formen og kommer til at
sitte bedre fast.

- 3 -

Chokolade

er jo bekjendt som en sund, meget
nærende drik, hvorfor den anbefales
av lægerne meget til rekonsvales-
center istedetfor kaffe, som paa
grund av sine hidsende egenskaper
bare taales av helt friske mennesker.
For at bli et rigtig godt næringsmid-
del bør chokoladen helst kokes i
melk, men har den da den ulempe,
at den faar en litt kvalm smak, saa
den kan virke kvalmende naar den
skal nydes hver dag, hvorfor man
ofte hører patienterne uttrykke sin
længsel efter en rigtig god, sterk kop
kaffe.

Ved at indgaa et kompromis kan
denne gene fjernes. Man behøver
nemlig bare at tilsætte en liten smule
kaffe til chokoladen for at fjerne den
kvalme smak, og til dette behøver
man at ta saa litt kaffe, at det
ikke kan skade nogen.

I den kokte chokolade har man litt
nykott, almindelig kaffe, saa sterk
som man bruker den i almindelighet,
og til en kop chokolade beregner
man en spiseskefuld kaffe. Litt ef-
ter litt kan denne dosis formindskes
til en teske, trods dette vil den syke
stadig kunne spore den oplivende kaf-
fesmak, og chokoladen vil ikke virke
kvalmende.

Dette simple middel er særlig at an-
befale der, hvor menneskene er vant
til at drikke kaffe og sætter megen
pris paa det. Hvis de nu av hel-
bredshensyn blir nødt til at forsage
denne nydelse og paabudt at drikke
chokolade eller kakao istedet, saa kan
overgangen lettes dem meget. Man
begynner da med halvt chokolade,
halvt kaffe og formindsker kaffetil-
sætningen gradvis. Overgangen blir
da ikke saa slem for kaffedrikkeren.
Man kan ogsaa godt benytte dette
knep, naar det dreier sig om kakao;
begge slags drik faar en betydelig,

men oplivende smak derved. Herrer
som i almindelighet ikke bryr sig
om chokolade, liker alltid godt denne
blandede drik, likesom de gjerne fo-
retrekker kaffe-chokolader (i konfekt)
for vaniljchokolade.

- a -

For at skaane støvlesaalene.

For at skaane støvlesaalene er det
fordelagtig, paa de steder, hvor de er
mest utsat for slit, at slaå nogen
tegnestifter ind. Det høres kanskje litt
merkelig ut, men er allikevel at an-
befale. Stiften paa tegnestiften er jo
ikke lang nok til at gaa gjennom saa-
len, naar den trykkes ind, saa den
generer ikke og bevarer saalen gan-
ske godt paa det paagjældende sted.

Møbler med trinser under.

Møbler som gaar paa trinser lar
sig undertiden, uten at man kan op-
dage årsaken, meget vanskelig flyt-
te fra et sted til et andet, trinsene
holder igjen. For det meste er trin-
sene tilstoppet med trevler eller
støv. Dette kan let fjernes med en
fjær som er dyppet i petroleum.
Derefter smøres trinsene med ma-
skinolje, og det tunge møbel glir
saa let som nogensinde.

Bestillingsseddel

for

„Allers Fam.-Journal“
sykury.Nb. Mønsteret sendes kun mot ind-
sendelse av denne seddel og 5 øre
i frimerker.

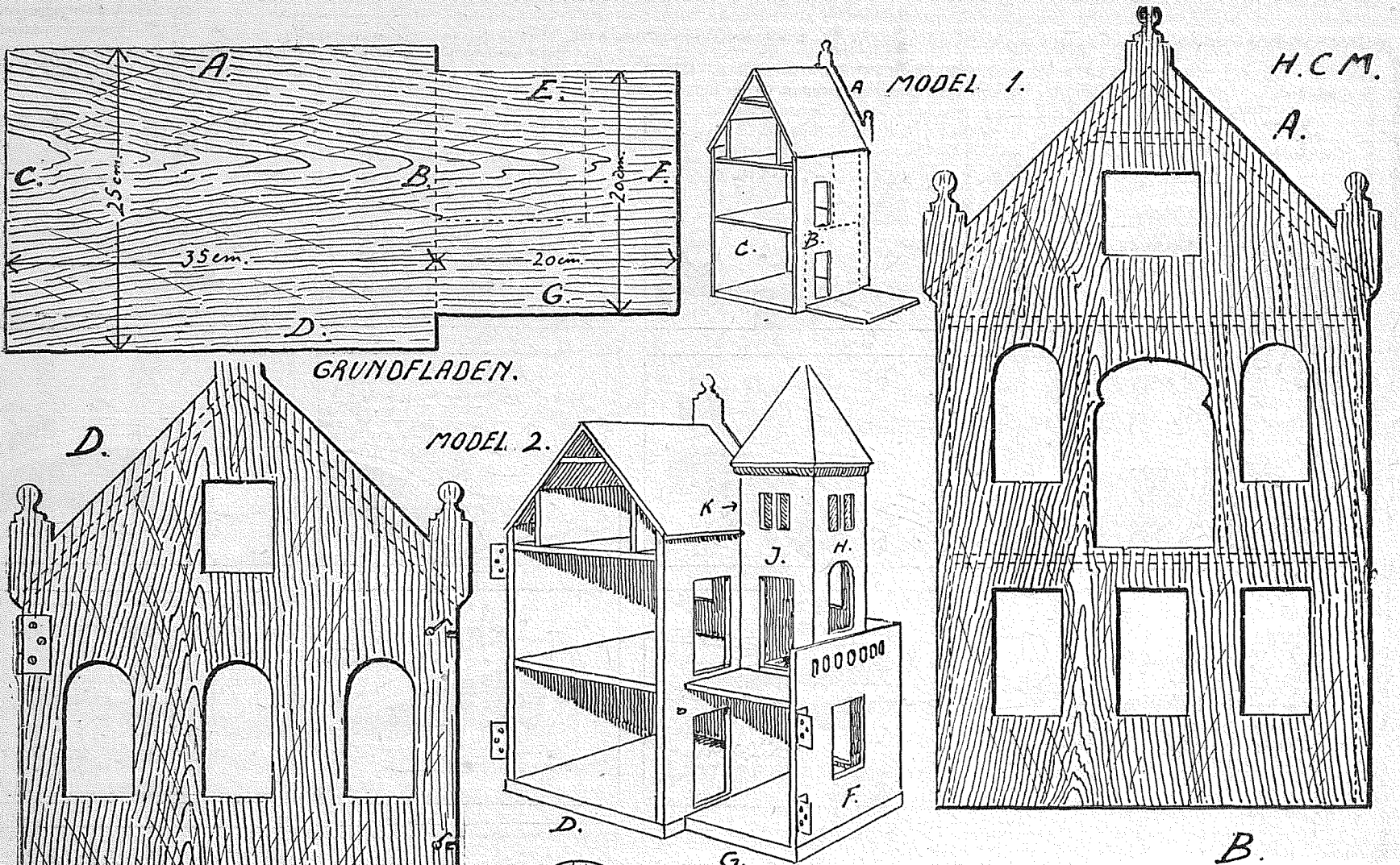

Fig. 1. $\frac{1}{4}$ STØRRELSE.

(Fortsat fra side 25.)

Mens vi endnu er ved utskjæringen, maa verandaen ogsaa omtales. Tegningen av den er i $\frac{1}{2}$ størrelse, og maa altsaa, likesom karnappet, fordobles ved optegningen paa krydsfineren. Der er bare vist et fløistykke og halvdelen av længden. Tegn det saa pent op, like, skarpe linjer, vinkelrette paa hinanden, og buerne slaas med en passer. Derefter skjæres ut. Verandaen skal sættes paa bakkfacaden, stykke D, og i underkanten av dette maa fastgjøres et litt tykkere stykke bord, som blir gulv i verandaen. Utenom dette

lange gulv fastgjøres saa de utskaarne buer, som naturligvis først maa være passet godt til. Det ganske let skraa halvtak sættes over verandaen, men alt dette maa gjøres før bakkfacaden fastgjøres til bygningen med hængsler.

Naar alt til selve huset er utskåret og anbragt hvor det skal være, kommer vi til utsmykningen av de utvendige vægger, hvor der jo skal være sokkel, lisener, gesimser og lister. Nogen papstrimler av forskjellig tykkelse, efter deres anbringelse, skjæres til efter en linjal med en skarp kniv, av den bredde som de efter tegningen skal ha. Den papstrimmel, av temmelig tyk pap, som skal danne sokkelen paa huset, naar fra underkanten av bygningen til omtrent op til vinduerne i stueetagen.

Disse brede papstrimler limes paa træet med et godt lim og avpasses pent i hjørnerne (fig. 2). Paa samme maate limes der strimler, av forskjellig og passende bredde og tykkelse, paa utbygningen (kjøkkenet) over og under ballustraden, lisener paa hjørnerne, paa karnappet, paa verandaen, taarnet, gavlerne, pipen, kort sagt, alle de steder som er vist paa tegningerne (figur 3).

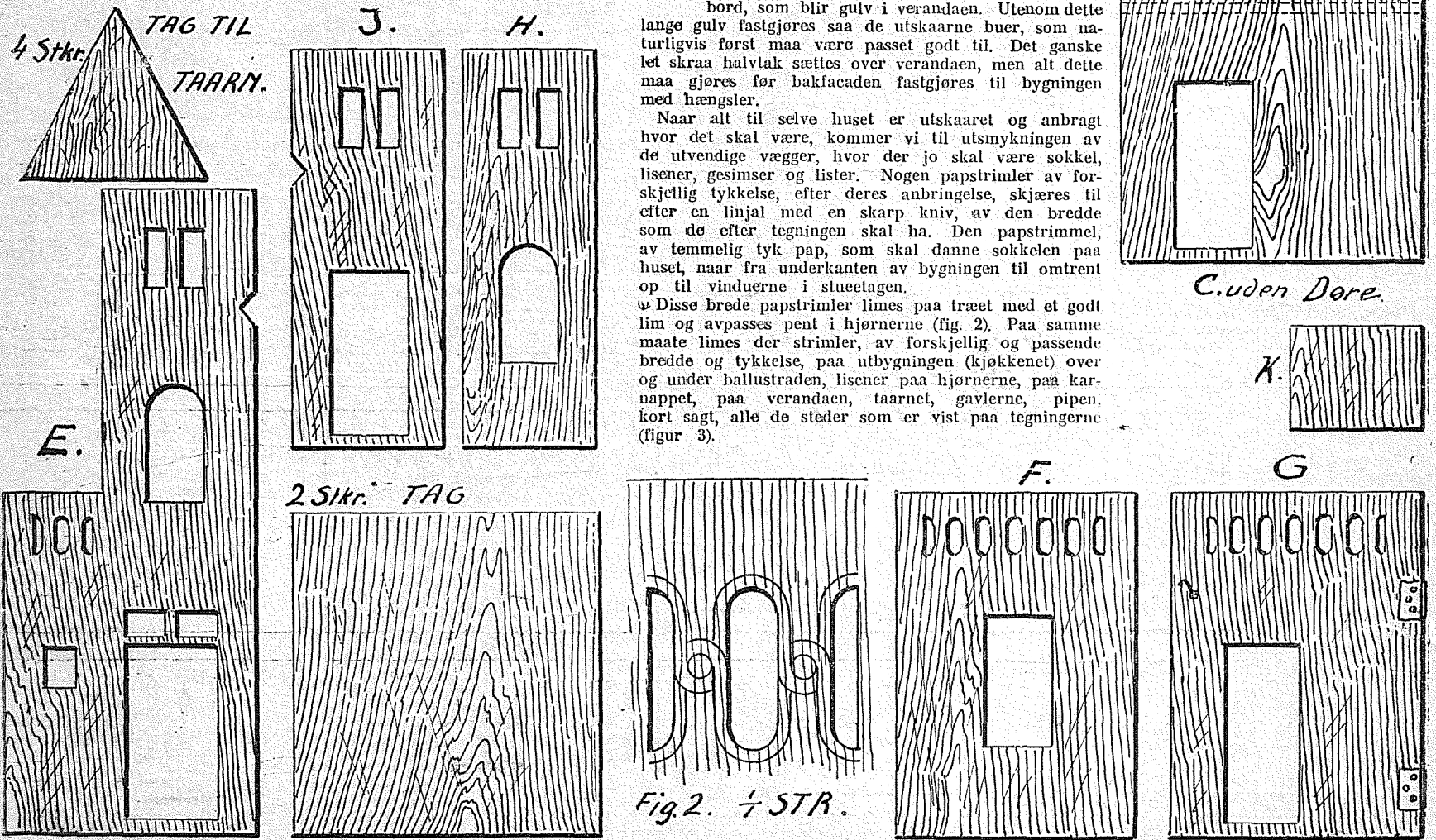

Fig. 2. $\frac{1}{4}$ STR.

Abuhachi og Toraji's eventyr.

(I tilslutning til vor „Sviptur jorden rundt“ i nr. 52 bringer vi her en gjengivelse av en humoristisk billedserie i det illustr. japanske ukeblad: **岸山ノカク** Gjengivelsen er en fuldstændig nøjagtig kopi, baade hvad billeder og tekst angaar. Den originale tekst har dog naturligvis flertallet av vore læsere mindre nytte av, hvorfor billederne her ledsages av en ganske kort forklaring, som forøvrig vel nærmest er overflødig. Som bekendt skriver japanerne fra høire til venstre, hvor vi skriver fra venstre til høire; dette maa man bemærke, hvis man vil ha nogen mening i den barokke historie. En pudsighet, man ogsaa vil lægge merke til, er det lille trik med de to palmetrær; det er ikke mange nummere siden der her i bladet anvendtes det samme trik; dengang var det ganske vist en vild menneskeæter det gik utover. Nu møter altsaa den samme „snedighet“ os fra den anden side kloden.)

Fortællingens gang er i korthet følgende: To unge japanske herrer, Abuhachi og Toraji, har drevet sin økonomi saa vidt, at de efter at ha pantsat sine sidste eiendele ikke har anden utvei end at forlate landet.

De forgriper sig paa en baat i havnen, bortfører den og befinder sig nu paa det vilde hav. Da det blaeser op, slaar deres mangelfulde sjømandskundskaper ikke til, og baaten kuldseiler i en byge. Med forenede kræfter lykkes det dem dog igjen at faa den paa ret kjøl.

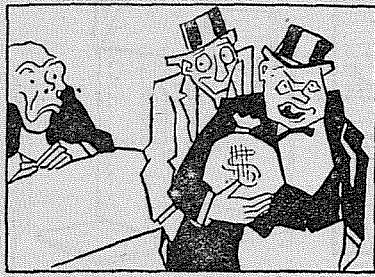
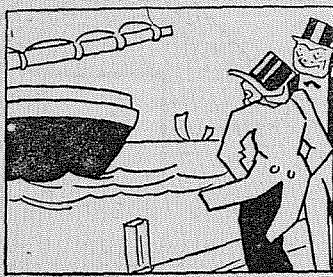
Saa lægger stormen sig, og de ser i kikkerten horisonten rundt for at søke hjælp, — de er allerede kjede av sjøen. Da lyder pludselig en underlig sagende lyd fra bundfjælene. Det er en sagfisk som morer sig. Den har allerede saget baaten halvt igjeanem.

Saa knaker de sidste fjæler, — baaten er skaaret midt over, og Abuhachi og Toraji kløver med egne hænder Stillehavets bølger. Men da jo historien ikke kan slutte allerede her, vinker i det fjerne en lokkende ø, og med opbydelsen av sine sidste kræfter stiger de iland.

Det er en koralø, de er kommet iland paa, men en saa ynkelig liten ø, at de allerede begræder sin vanskjæbne, da den samme sagende lyd fra før naar deres ører. De merker øen begynder at vugge paa bølgerne: Sagfisker har saget den løs fra sit underlag. Og de sætter seil.

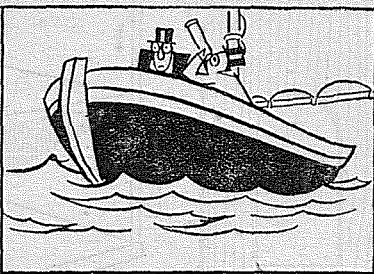
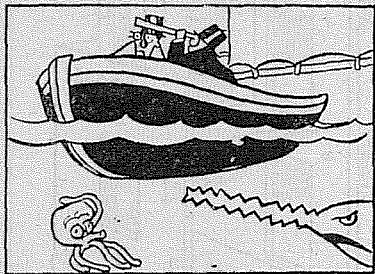
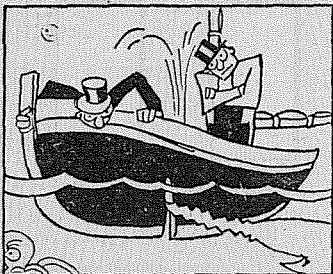
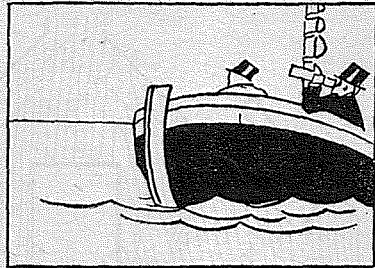
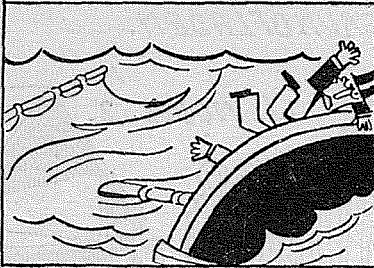
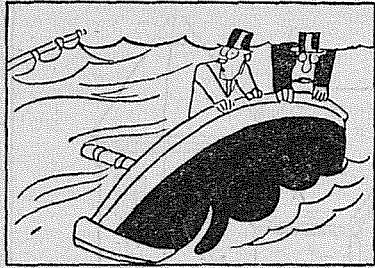
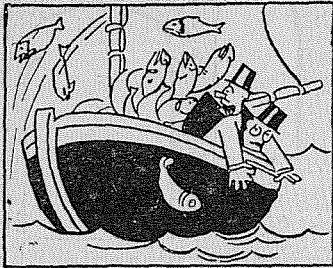
Atter har de held med sig. Den lette bris fører dem like ned med en stor, frodig ø, hvor kokospalmerne vilter for vinden; deres lille ø skurer mot strandens sand, og de hopper glade iland — men bare for at møte nye farer. En vildt utseende øve styrter løs paa dem.

Gode raad er dyre, og tiden er kostbar. Uten betænkning svinger de sig op i to kokospalmer. Løven brøler rasende og vil klatre efter dem, de merker de slanke stammer bøje sig og tror allerede deres sidste time er kommet; saa slipper de, — stammerne vipper tilbage, og løven er død. De slæper det prægtige løveskind ned paa sit improviserte lille skib, og en naadig vind fører dem frelst tilbage til Japans blomsterhaver under Fushiyamas hvide tinde. De sælger skindet til sin tidligere laangiver, og historien ender i fryd og gammen

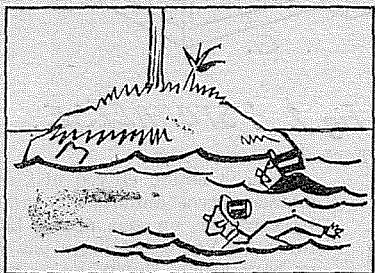
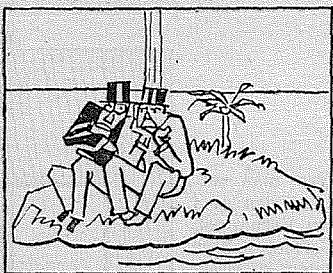

突然限伯から勇英具として獅子捕獲南洋行を命ぜられた二人巨額の旅費を頂戴し船一隻を買占出帆すれに能はぬ間に烈風吹来つて空を覆はせ船は起せば、こは如何に……

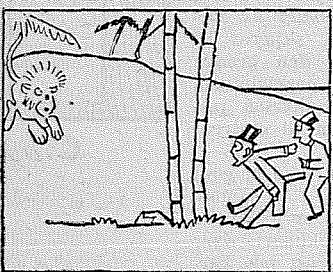
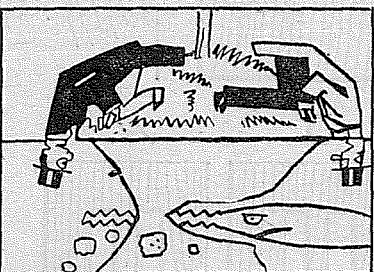
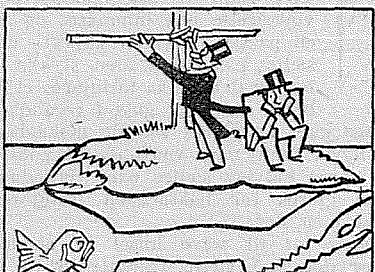
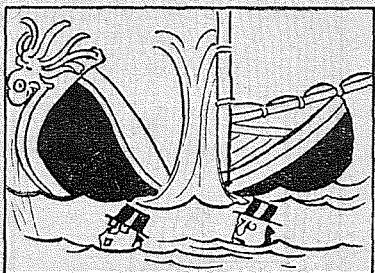
岸山ノカク
ルイフ物語
次寅八ぶあ
(猪の陰謀)
岸山社クッパ

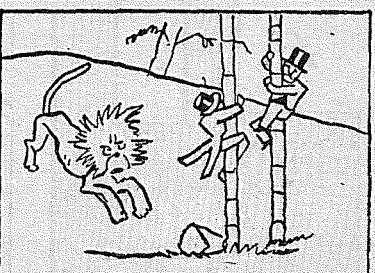
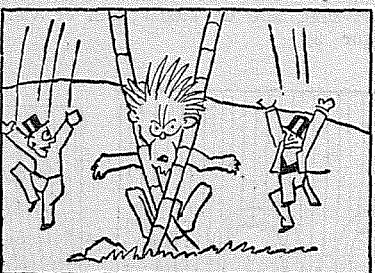
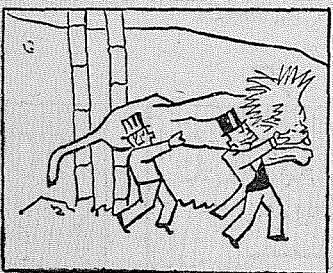
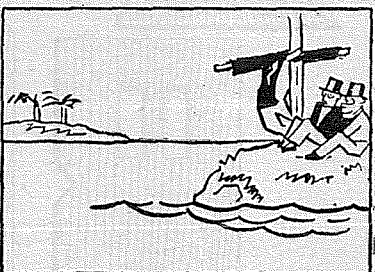
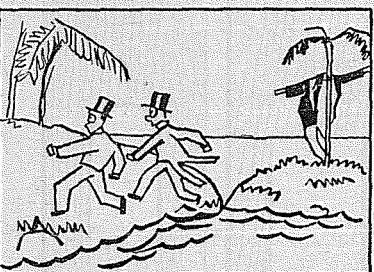
意外の不幸が反つて知しい食糧を惜み不幸福か運んで受し先登命には心配無用と願無で下すも波の間、突来丹底に波の音、キ不無議と察し、げ無ろいかりな鯨鯨の襲来、見ろく、うちには真二ツ

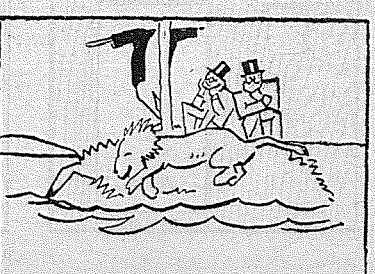
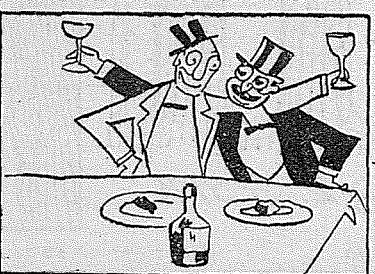
漸くにして虎口を脱して泳ぎ来たつた遊艇所は二人の身物もならぬに二孤唱互に不幸に語りつてあち中に又々鯨の音此は其の手に乗らぬと智恵を絞つたあが公衆の脳は僅かに役者は一枚上

うま〜目的地に上陸するとうま〜目的物に達したがうま〜用意した道具がない、緊急作ら早急避難して一大計盤をめぐらし実行すればうま〜成功してうま〜成功を祝してうま〜成功を祝して

波瀾曲折苦心陰謀の巻は遺作は是を以て結局と致しませう

お馴染のバック社獨特あぶ八寅次冒険の巻

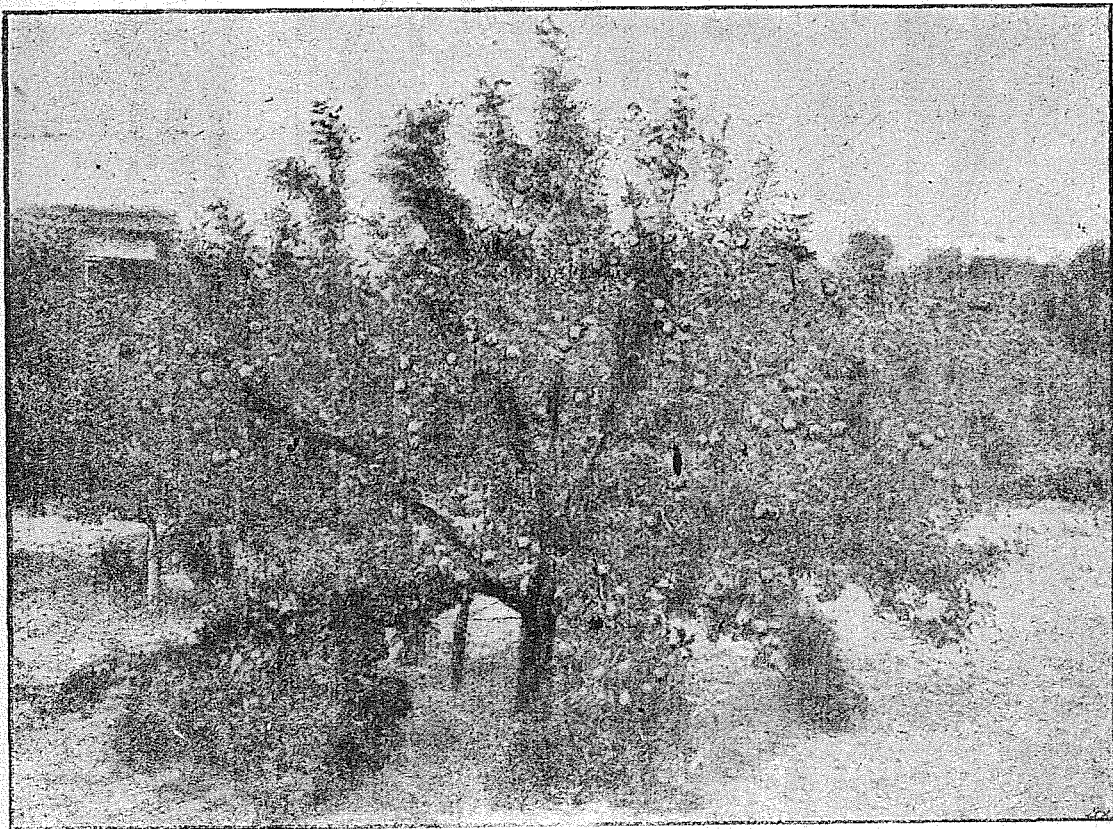
Redigert av BERNT HOLTSMARK.

Frugthave paa mager jord.

„En kan sadle bukken til den blir hest“ sier et gammelt ordsprog. Det gaar an at gjøre om daarlig jord til god ogsaa, naar en bare vil bruke tid og penger — eller arbeide paa det. Den rene sand er jo oftest at regne til den meget daarlige jord. Men er det rigtig fin sand og den er dyp, saa kan den ha den store fordel at frugttrærnes røtter kan trænge dypt ned og derfor i det længste finde vand. Dette er ikke saa, hvis sanden er for grov; da gaar vandet gjennom som i en sil. Men den fine sanden holder godt paa

jorden. Da frugttrærne plantes i rækker, kan en godt dyrke slike grøngjødslingsplanter mellem træradene. Gjødslingen med fosfat og kalisalt maa gjentas hvert eller hvertandet aar, indtil jorden er blitt rik paa disse stoffer. Hvis en kan skaffe husdyrgjødsel, kan en bruke jorden mellem træerne til poteter og grønsaker. Men at la jorden bære græs er uheldig. Det husker vi fra det vi læste av nogen danske forsøk, som nylig blev omtalt i vort blad.

Paa jord, som av naturen er mager, er det nødvendig at gjødsle noksaa meget og hvert aar til frugttrærne; herfra maa dog undtas sten-

12 aar gammelt epletræ paa mager sandjord.

vand. Vi har meget av saadan fin sand i vort land langs elvene i dalbundene, — f. eks. i Østerdalen og i Solør. Og mange andre steder. Den aller fineste ser næsten ut som lere; den kaldes paa Romerike for „mjæle.“ Slik fin sand trenger oftest avgrøftning for at faa bort overflødig vand, som gjør den kald og sur. Naar det er gjort, kan den bli et udmerket voksested for frugttrær. Men den er som regel mager; det er litet plantenæring i den. Derfor maa den gjødsles rikelig; og det taaler træerne gjerne godt i slik sandjord uten at bli syke av det. — Det er godt at øke muldmængden i sandjorden ved husdyrgjødsel. Men det er mange som ikke har godt for at skaffe den slags vare. Det gaar an at hjelpe paa det ved at bruke „grøngjødsling.“ Hertil er lupiner vistnok bedst; men kløver, erter og andre vekster, som pløies ned i frisk tilstand i sin frodigste vekst, de gir ogsaa muld i jorden. For at faa frodig vekst i disse grøngjødslingsplanter maa de faa passende næring; den magre sand maa først og fremst kalkes; dernæst gjødsles med fosforsyre (superfosfat eller thomasfosfat) og kalisalt. Selv til belgvekster som kløver og erter er det godt at gi noget salpeter, til andre vekster mere. Slik grøngjødsling kan en bruke flere aar i træk, om det er nødvendig for at faa et rimelig muldindhold i

frugten, især kirsebær- og moreltrær, som let blir syke, naar de faar meget husdyrgjødsel eller anden kvælstofrik gjødsel, saasom salpeter og gjødselvand.

Den stive lerjord er det meget vanskeligere at forandre til en god jord for frugttrær; i den kan frugttrærnes røtter vanskelig trænge ned; desuten blir det let staaende for meget vand i den, saa den blir sur og kald. Den maa derfor først og fremst avgrøftes godt med dype, lukkede grøfter, som bedst lægges midt imellem træradene, saa grøfterne ikke for let tættes av træernes røtter; av denne grund er det ofte blitt tilrædet at lukke grøfterne med sten, ikke med rør, som lettere stoppes av de indtrængende træer. Vi har mange ganger set drænsrør, som har været ganske proppet med træerøtter eller andre planterøtter, som sikkert søker ind i rørene for at suge til sig vand. — I stiv lerbund har det ogsaa været brukt at ta en grøft fra bunden av plantehullet (i 1 meters dybde) og paa skraa i retning av faldet ut i den lukkede grøft mellem træradene. Dette for at sikre avløp for det vand som let samler sig i den løse jord i plantehullet. Det tør dog være vel saa trygt paa slik jord at plante træerne „ovenpaa“ jorden, d. v. s. man kaster sammen jord fra alle sider til en forhøining der træet skal staa og

planter paa denne forhøining, hvorved røtterne blir staaende ovenpaa det oprindelige matjordlag; under sin vekst s. . . saa træets røtter ned i matjordlaget, hvor de let kan bre sig og hvor de ikke er utsat for surhet, slik som det let blir i plantehullerne i den stive og ugjennemtrængelige undergrund. At plante ovenpaa matjorden og dække røtterne med indkastet eller tilført jord blev meget brukt før i tiden. Det var en god maate paa stiv lerjord, — som ellers ikke er nogen velskikket jord for frugtavl!

Saa gjælder det ellers at vælge rigtige sorter for jordarten og for de klimatiske forhold. Det maa en søke herredsgartnerens eller amtsgartnerens raad til, hvis det ikke er vel kjendt før i distriktet, hvilke sorter frugt trives bedst.

Ikke alle steder nytter det med frugtavl, selv saa langt syd i landet at det kan utvikle sig frugt nogenlunde aarvist. I saa fald faar en forsøge. Men søk i ethvert fald kyndig mands raad.

Og staar det paa jorden, saa kan i mange tilfælder ordet gjælde: en kan sadle bukken til den blir hest!

Kuenes jur.

Jurlidelser har ødelagt mangen ko, og de kuer, som er de bedste melkere er gjerne mest utsat for jursygdome. Jurbetændelse og andre jurskader opstaar dels ved at juret ikke blir tilstrækkelig utmelket dels ved rent yttre vold.

Jurbetændelse kommer ofte straks efter kalvingen og skyldes da for sterk tilstrømning av melk; derfor er sterk foring i begynnelsen og saa av denne grund farlig. Hvis det er kommen betændelse i juret (det er varmt og haardt og melken slintret), saa bør man raadspørre dyrlægen. Ellers er kolde vandomslag det almindeligste middel. Omhyggelig utmelkning er et viktig middel til at helbrede og forhindre sygdommen. Derfor kan vi ikke være omhyggelige nok med det. Undertiden er jurbetændelserne tilsynelatende smitsomme, og da maa dyrlægen tilkaldes.

Et røkelse-hus.

Hans og Grethe hos heksen i pandekakehuset.

Dette pandekakehus er ikke som de forrige modelkartoner, hvor huset gjøres fast til grundflaten. Her maa huset med svinestien klæbes sammen for sig, og grundflaten, et stykke tyk pap, maa være løs, som det vises paa model 1. Men saa opnaar vi ogsaa at huset kan aapnes, og vi kan komme ind i det, og da skorstenspipen ogsaa er aapen, kan huset brukes til at brænde røkelse i. I et litet lok av en blikkæske anbringes røkelsen, der stikkes ild paa den, og den velugtende duft av røkelsen stiger op av skorstenen i pandekakehuset og ut i værelset (model 1).

Hele arket klæbes paa tynd pap, klippes ut og sættes sammen, som modellen viser.

Til at stille huset paa, til grundflate, brukes et stykke tyk pap, 13 x 15 cm., og ovenpaa dette maa helst klæbes et andet stykke pap, ca. 9,5 cm. i kvadrat, for at støtte huset.

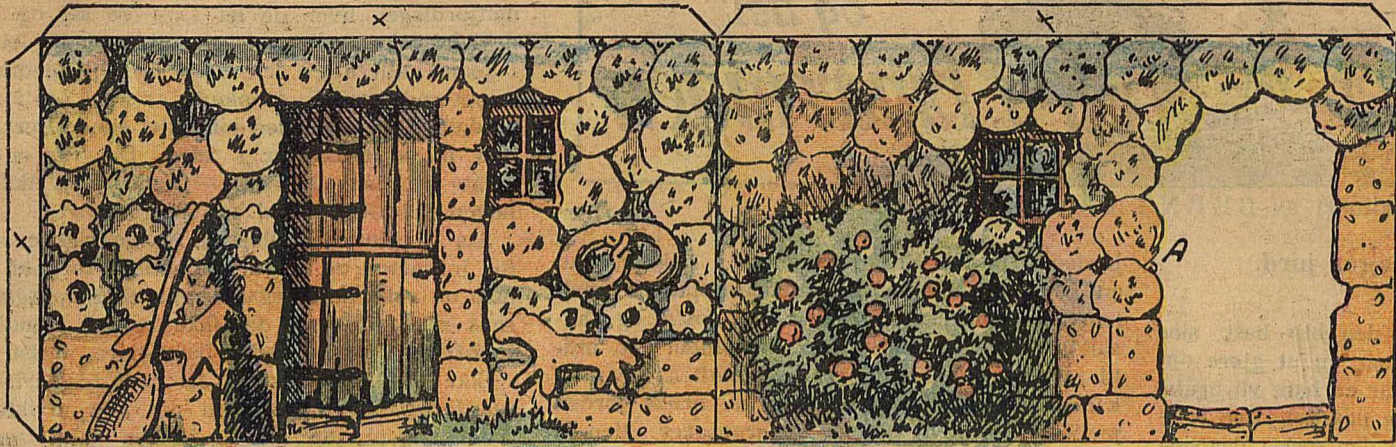
Hans klæbes fast paa grundflaten paa det sted, hvor svinestien kommer til at staa, slik, at naar huset staar paa grundflaten, man da kan kikke ind til ham mellem tremmerne i svinestien. Hanen sættes i det motsatte hjørne av huset, der hvor der blir likesom en liten forstue ind til hytten med den store gryte, og saa fast paa grundflaten. Den graatende Grethe sættes ogsaa fast paa grundflaten, bak heksen, men like utenfor hytten. Hende er det jo som redder Hans fra at bli kokt i gryten ved at skyve den fele heks ned i den, og saaledes blir de begge to, baade Hans og Grethe, befriet og kommer igjen hjem til sine fattige foreldre.

Hvorledes fangen fandt ut av „Fængslet med de aapne dører“ i forr. nr.:

Fangen gik fra 1—8, fra 8—56, fra 56—55, fra 55—15, fra 15—9, fra 9—17, fra 17—22, fra 22—54, fra 54—53, fra 53—29, fra 29—25, fra 25—33, fra 33—36, fra 36—52, fra 52—51, fra 51—43, fra 43—41, fra 41—57, fra 57—58, fra 58—50, saa igjen tilbake til 58 og derfra til portcellen, det vil si 64.

Et røkelse-hus.

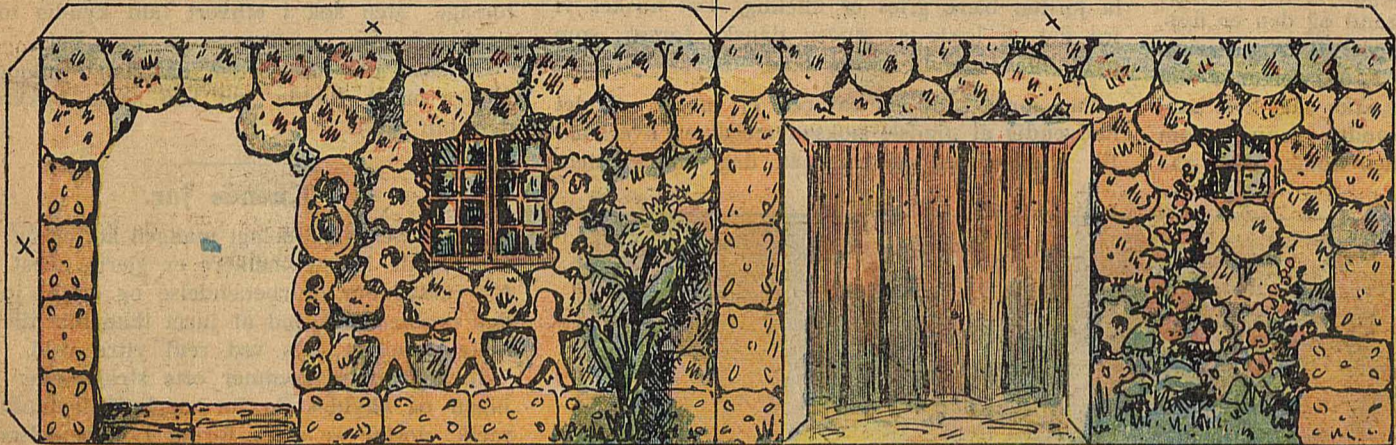
Hans og Grete hos heksen i pandekakehuset. — Se teksten paa foregaaende side.

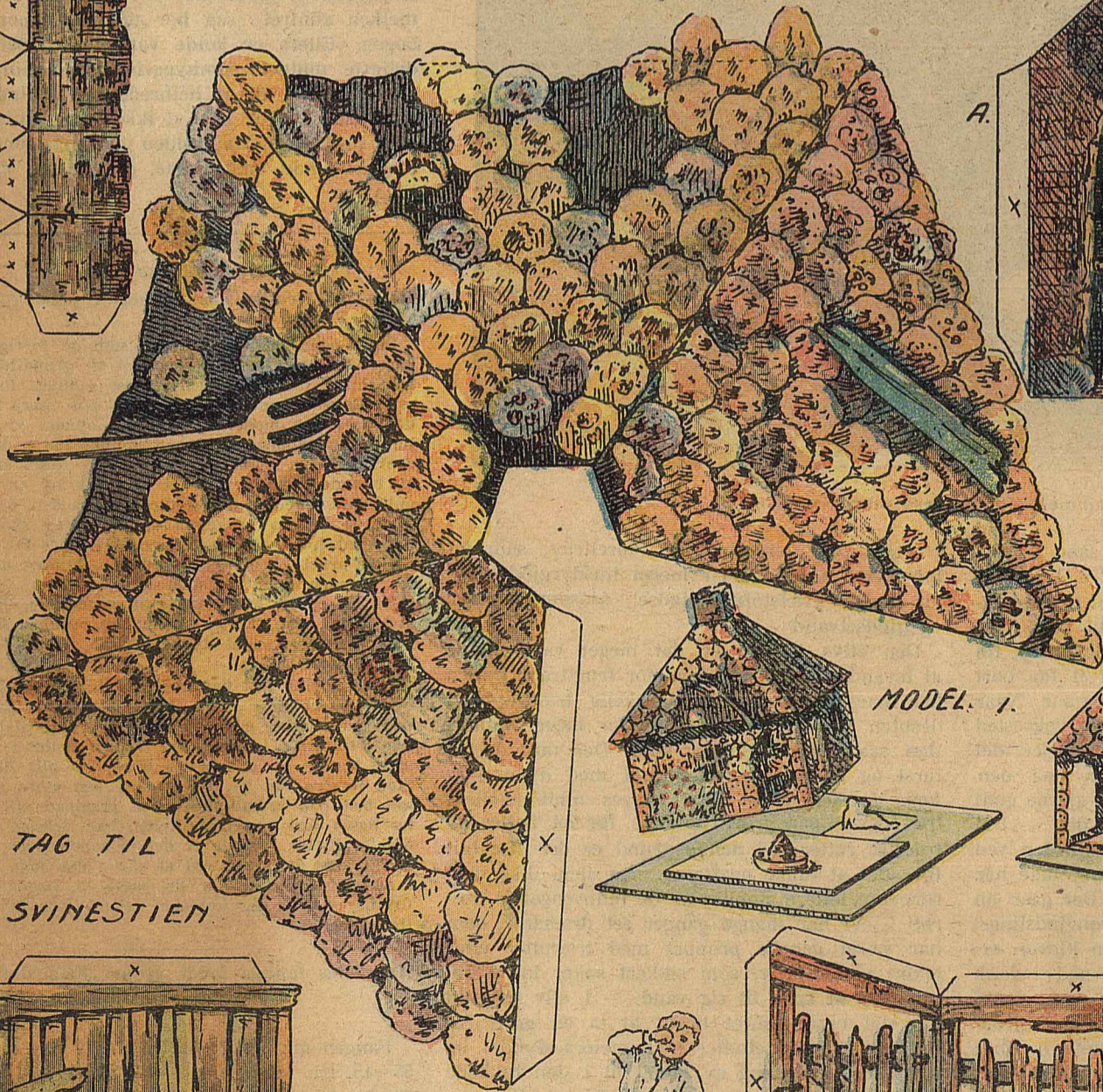
H.C.M.

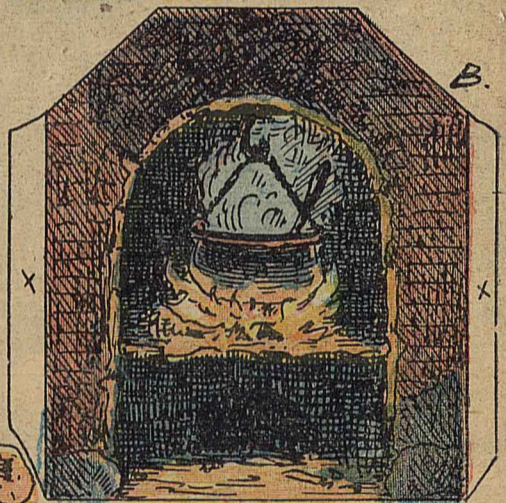
HEXEN

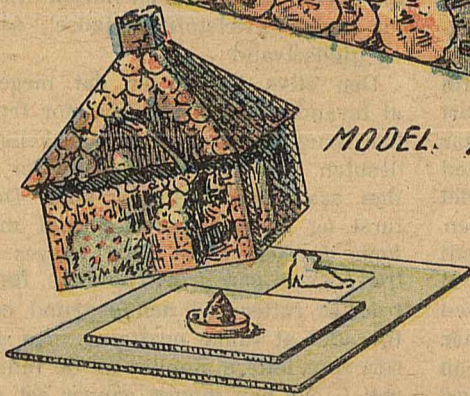
GRETHE

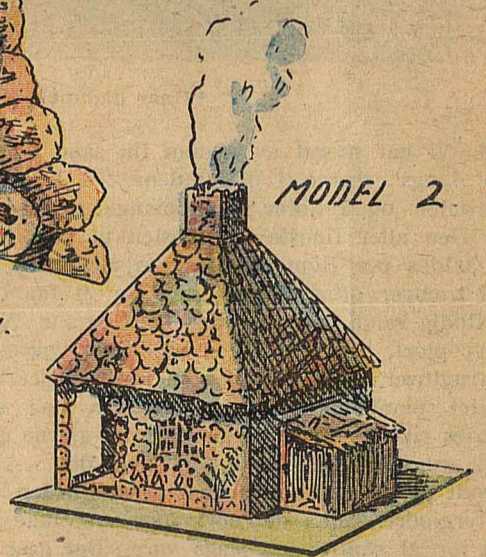
TAG TIL SVINESTIEN

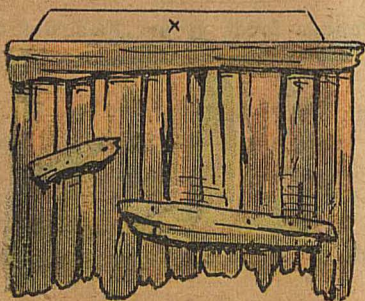
B.

MODEL 1.

MODEL 2.

HANS

